„Tot ce-mi pot dori de la o carte!"
JULIA QUINN
Fostul și viitorul meu duce
Caroline
LINDEN

COLECȚIA

Iubiri de poveste

Sophie Campbell este hotărâtă să fie stăpână pe propria viață. Reușind să își câștige traiul datorită abilităților ei deosebite la jocurile de cărți, ea nu își asumă riscuri cărora știe că nu le-ar putea face față. Și totuși, când ducele de Ware îi propune un pariu scandalos, dar mult prea tentant, ea pur și simplu cedează. Dacă va câștiga, va obține cinci mii de lire, sumă care i-ar oferi pentru totdeauna siguranța financiară și independența.

Jack Lindeville, duce de Ware, își spune că a venit la clubul Vega doar pentru a-l împiedica pe fratele lui cel nechibzuit să ajungă la ruină – dar știe prea bine că nu acesta este adevărul. Pur și simplu, nu își poate lua ochii de la Sophie și, pentru a fi cu ea, ajunge să treacă peste regula lui fermă de a se ține departe de jocuri. Dacă va câștiga, o va avea pentru el – vreme de o săptămână!

O săptămână cu Jack ar putea distruge rămășițele și așa firave ale reputației lui Sophie. Ba, prețul ar putea fi chiar mai mare: propria inimă. Însă, când vine vorba despre dragoste, orice pariu este irezistibil...

„O poveste de dragoste emoționantă și intensă între doi eroi aparent atât de nepotriviți."
Washington Post

Caroline Linden este autoarea a 23 de cărți traduse în 17 limbi. Romanele ei au fost distinse cu premii prestigioase, cum ar fi Readers' Choice Award, Golden Leaf, Daphne du Maurier și RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3757-4
9 786063 337574
Alma

CAROLINE LINDEN

Fostul și viitorul meu duce

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
2019

Pentru Frances, care a venit cu ideea titlului.

Prolog

1807

La scurt timp după ceai, un murmur făcu înconjurul Academiei pentru Tinere Domnișoare a doamnei Upton. Sosise o nouă elevă, și era probabil dintr-o familie de rang înalt și cu avere. Una dintre fete zărise trăsura care aștepta afară, de un negru strălucitor, cu un blazon pe ușă, și în curând zvonurile se amplificară: probabil era fiica răsfățată a unui duce sau poate chiar o prințesă străină.

Greșeau. Sophie Graham avea doisprezece ani, era orfană și era nepoata vicontelui Makepeace, nu a unui duce sau a vreunui demnitar străin. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el, iar vicontele avea aceleași sentimente La o săptămână de la sosirea lui în conacul său mohorât din Lincolnshire, declarase că ea trebuia să meargă la școală cât mai curând r il. Acum, Sophie stătea tăcută în biroul doamnei Upton, ascultându-și bunicul cum încerca să o intimideze pe directoarea școlii pentru a o face să o accepte pe Sophie.

– Problema este, milord, că eu, de obicei, nu accept eleve la jumătatea anului, încerca doamna Upton să explice.

Era o femeie de statură medie, îmbrăcată la modă în haine în culori discrete și lipsite de decorațiuni, și părea că nu-i era deloc teamă de Makepeace. Sophie o respectă instinctiv pentru asta.

– Trebuie. Părinții ei au murit din cauza unui soi de febră. Se uită la Sophie, care-l privi fără nici o expresie. Nu i-au lăsat nimic, dar au abandonat-o la mila mea. Are nevoie de influență feminină și de instruire într-o meserie decentă.

– Domnule, suntem o academie pentru tinere domnișoare, răspunse doamna Upton, subliniind delicat ultimul cuvânt. Nu ne pregătim elevele pentru diverse meserii, ci în arte și abilități sociale...

Makepeace flutură din mână.

Nu mi pasă ce o învățați. Este o sălbatică, neglijată de propriul părinte. Nu am nevoie de o fată prost crescută.

Directoarea privi spre Sophie, care rămase nemișcată. Nu era prost crescută și părintele ei nu o neglijase. Dar era foarte mult să fie acceptată de doamna Upton, așa că nu comentă minciunile pline de ură pe care le rostea bunicul ei.

– Milord, elevele noastre provin din cele mai bune familii din Anglia. Reputația noastră se sprijină pe propria mea asigurare că fiecare tânără de aici are cel mai bun caracter și cea mai bună purtare și că are nevoie de educația pe care o oferim noi pentru viața ei viitoare.

Vicontele scoase un râset nervos ce aducea a lătrat.

– Vă înțeleg! Fiul meu a fugit cu o cântăreață de operă – franțuzoaică, culmea! Asta voiați să știți? Sângele bun nu se amestecă niciodată cu sângele comun. Mă rog, fata este pe jumătate sălbatică, și nu se poate face nimic în acest sens, dar are numele meu, și asta, doamnă, este superior oricărui standard pe care-l mențineți. Privi în jurul încăperii minimaliste cu un dispreț evident. Instituția dumneavoastră mi-a fost recomandată, și doresc să termin cu treaba asta cât mai repede. Spuneți prețul.

Pe durata tiradei lui, chipul doamnei Upton rămăsese lipsit de orice emoție, dar acum o măsură din nou pe Sophie. Într-un final, ceva – ori expresia lui Sophie, ori ultimele cuvinte ale bunicului ei – învinse îndoielile directoarei. Sophie era sigură că era vorba despre bani. Nu-i găsea vreo vină doamnei Upton; de fapt, spera ca femeia aceasta să obțină pe ea o mare sumă de bani. Makepeace ar fi plătit oricât ca să scape de ea. Asta îi devenise destul de clar în cele trei săptămâni de când ajunsese în grija lui și-l detesta suficient cât să se bucure de cum era stors de fiecare gologan.

– Treizeci la sută, milord, zise directoarea. Pentru un procent de treizeci peste taxa noastră obișnuită de școlarizare, cred că pot să-i fac loc.

– S-a făcut! Makepeace își luă bastonul și se ridică de pe scaun. Cufărul ei este afară.

– Vreți să vedeți școala?

– Nu.

Vicontele porni spre trăsură, unde cufărul mic al lui Sophie fusese deja descărcat și lăsat pe aleea cu pietriș. Makepeace își trase

mănușile. Sprâncenele lui groase și albe se zbârliră într-o încruntătură feroce.

– Voi plăti taxa de școlarizare până ajungi la majorat, mormăi el către Sophie. Nici o clipă mai mult. Ai face bine să încerci să înveți ceva valoros aici, pentru că nu vei fi responsabilitatea mea.

– N-am cerut niciodată să fiu. Își ridică bărbia și-l privi în ochi. La revedere!

El se uită la ea o clipă înainte de a pufni disprețuitor.

– Te crezi mândră? Nu ai de ce să fii. Dacă nu mi-ai purta numele, ai fi fost la fel de lipsită de importanță ca mama ta.

Vicontele urcă în trăsură și mârâi spre vizitiu să pornească. Trăsura se zdruncină și porni. Nici pentru o clipă Lord Makepeace nu se uită în spate.

– Dă-mi voie să te conduc la dormitorul tău, domnișoară Graham, zise doamna Upton în tăcerea ciudată.

În tonul ei detectă, abia simțită, mila. Sophie o mai auzise, dar, de data asta, auzi și compasiune.

– Sunt sigură că bunicul tău se va îmbuna când va vedea cât de sârguincios vei munci pentru a te realiza.

– Nu o va face. Nimic din ceea ce fac eu nu-i va fi vreodată pe plac, și mă bucur că a plecat. Privi cum trăsura trecea de porțile de fier ca să fie sigură că într-adevăr plecase. Nu m-ar deranja să fie prins în ambuscadă de tâlhari și împușcat. Își întoarse privirea spre directoare. Vă mulțumesc că m-ați acceptat ca elevă, doamnă. Promit să fiu o elevă exemplară.

Și făcu o reverență fără cusur, demnă de cea mai bună balerină a Moscovei – pentru că chiar ea o învățase.

Doamna Upton o duse înăuntru și trimise o profesoară să le aducă pe domnișoara Eliza Cross și pe Lady Georgiana Lucas.

– În trimestrul ăsta, vei sta în dormitorul lor, îi zise lui Sophie. Sunt două tinere domnișoare manierate și amabile.

– Sunt de vârsta mea, doamnă?

Asta o interesa foarte mult. Rareori avusese șansa să-și facă prietene de vârsta ei.

– Amândouă sunt în clasa a doua. Fetele de vârsta ta sunt, de obicei, în clasa a patra, dar, din moment ce nu am avut nici o ocazie să-ți evaluez educația până acum, cel mai bine este să începi de acolo.

O privi nesigură pe Sophie. „Aminteşte că ai primit ceva educaţie, domnişoară Graham, nu?"

„Da, doamnă."

O durea faptul că era pusă într-o clasă inferioară, dar Sophie se abţinu să o informeze pe directoare că vorbea fluent franceza şi că ştia ceva italiană, că iubea matematica şi geografia, că ştia să danseze şi cânta la pian de când avea patru ani. Intenţiona să câştige pe toată lumea din academie şi nu strica să aibă nişte surprize plăcute de rezervă.

Prima sosi Lady Georgiana, la fel de înaltă ca Sophie şi cu osatură fină. Domnişoara Cross veni în grabă după ea, fără suflu şi un pic roşie. Era mai scundă şi mai rotundă decât Lady Georgiana, cu trăsăturile tot atât de banale pe cât erau de frumoase ale lui Lady Georgiana. Sophie le zâmbi amândurora.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, zise ea către cele două fete. Sper să fim prietene.

Domnişoara Cross zâmbi nervoasă, şi Lady Georgiana o privi evaluator, de parcă voia să spună „Vom vedea". Pe Sophie nu o deranjă. Şi ea ar fi circumspectă dacă ar fi în locul fetei. Dar Sophie moştenise farmecul tatălui ei şi energia mamei sale, aşa că era hotărâtă să se împrietenească rapid cu ele.

Trebuia să facă asta. Nu se întorcea sub nici o formă în conacul Makepeace, unde bunicul ei domnea într-o linişte posacă. Îşi petrecuse primii ani în capitalele Europei, urmând cariera de solistă de operă a mamei sale. Moartea părinţilor ei pusese capăt acelei vieţi fericite, chiar dacă agitate, şi o lăsase la mila bunicului, care părea hotărât să-i ceară socoteală pentru fiecare păcat şi greşeală comise vreodată de părinţii ei – şi, în ochii lui, erau nenumărate. Curând, Sophie înţelese că cel mai mare păcat al tatălui ei fusese acela de a muri, pentru că-l numise pe viconte tutorele ei în testamentul său. Dacă ar fi existat o cale de a rupe acel testament şi de a se descotorosi de ea, Sophie era sigură că Lord Makepeace ar fi făcut fix asta. Următoarea cea mai bună soluţie fusese să o trimită la şcoală.

O academie pentru tinere domnişoare nu era ceva la fel de entuziasmant ca o plecare în Europa, dar oferea singurul lucru pe care ea nu-l avusese în cei doisprezece ani ai ei: un loc stabil. Pe drumul interminabil spre doamna Upton, Makepeace o informase că avea să rămână la internatul şcolii şi pe timpul sărbătorilor dacă nu era

invitată de vreuna dintre fete acasă la ea. Sophie putea să îndure sărbătorile la școală, dar tânjea după prieteni.

Eliza și Lady Georgiana păreau promițătoare în această privință. Eliza era timidă și dulce, genul de fată care avea să fie mereu statornică și loială. Sophie admira asta. Lady Georgiana, pe de altă parte, prezenta interes din punct de vedere intelectual – genul de fată pe care toată lumea o admira și o respecta. Nu-i luă mult să afle că Eliza era fiica unică a unui om cu avere, dar fără relații, în vreme ce Georgiana făcea parte dintr-una dintre cele mai auguste familii din Anglia, fiind sora mai mică a contelui de Wakefield.

După cină, elevele se retrăgeau în camerele lor pentru a studia. Sophie citea lecția de franceză – limba vorbită de mama ei – și se simțea ușurată că exista o materie la care nu avea să fie în urmă, când atenția îi fu atrasă de șoaptele colegelor ei.

– Încearcă din nou, o îndemnă Georgiana. Poți să înveți asta.

– Încerc, zise Eliza. Încerc, doar că...

– Este vorba despre adunări? întrebă Sophie, trăgând cu ochiul la foaia din fața lor.

– Îmi este așa greu, șopti Eliza, cu rușinea pe chip.

Sophie zâmbi.

– Te pot ajuta.

Scotoci prin cufărul ei și scoase un pachet de cărți.

Lady Georgiana ridică din sprâncene.

– Jocuri de noroc?

Sophie se încruntă.

– Nu sunt jocuri de noroc dacă nu se fac pariuri. Dar cărțile sunt o metodă excelentă de a exersa adunările, și probabilitățile, și tot felul de matematici. Dădu câteva mâini. Àsta-i un joc unde aduni valoarea cărților. Trebuie să faci foarte repede și-n tăcere suma și să te hotărăști dacă vrei sau nu altă carte.

– Doamnele nu ar trebui să joace cărți.

Lady Georgiana se duse să se așeze pe patul ei, studiind cu fascinație cărțile.

– Serios? Sophie era surprinsă. Toate doamnele din Paris joacă. Și în Londra – tata mi-a spus că singurele persoane mai ahtiate după jocurile de noroc decât doamnele englezoaice sunt domnii englezi.

Lady Georgiana pufni într-un râs surprins.

– Nu!

– Oh, da!

Sophie nu adăugă că tatăl ei știa asta pentru că el juca cu toți. Când mama ei începuse să-și piardă vocea din cauza unei boli care îi făcea gâtul să supureze, părăsiseră Europa și veniseră acasă în Anglia, unde tatăl ei își folosise farmecul și numele pentru a juca la mese ca să le întrețină. Ea îl ajutase să exerseze arta de a părea că juca fără nici o grijă, când, de fapt, își calcula șansele la fiecare mișcare.

Eliza se apropie mai mult.

– Chiar mă va ajuta cu adunările? Eu... am așa mari probleme.

– Desigur! Sophie alinie cărțile într-o mână. Cât valorează mâna asta? Adună numerele!

– Șase, zise Eliza, uitându-se la pătrarul de cupă și la doiarul de treflă.

– Și acum?

Adăugă un șapte de cupă.

– Treisprezece, zise încet cealaltă fată.

– Bine! Acum?

Un opt de romb apăru.

– Douăzeci... Eliza ezită. Și unu.

– Foarte bine.

Sophie era entuziasmată.

– E mult mai amuzant decât adunatul numerelor pe o pagină, declară Lady Georgiana, râzând încântată. Unde ai învățat asta?

– De la tatăl meu. Văzu schimbul de priviri rapid dintre fete El și mama mea au murit, adăugă ea. Bunicul meu nu m-a vrut, așa că m-a adus aici.

– Oh, cât de îngrozitor! zise Eliza.

Sophie încropi un zâmbet. Moartea părinților ei fusese îngrozitoare. Bunicul ei era îngrozitor. Doamna Upton era, de departe, cel mai puțin îngrozitor lucru din viața ei în acest moment

– Prefer să fiu aici decât cu el. Voi ați prefera să fiți acasă?

– Oh. Eliza păru surprinsă. Și mama mea a murit când eram mică. Tatăl meu m-a trimis aici ca să învăț să fiu o lady. Îmi e dor de el, dar...

– Și fratele meu a vrut să scape de mine, zise prompt Lady Georgiana. Dar, la fel ca tine, prefer să fiu aici. Fratele meu este un ciudat. Mă bucur că nu mă vrea.

Sophie zâmbi larg.

– Academia doamnei Upton pentru Nedorite.

Georgiana izbucni în râs, și Eliza exclamă:

– Asta-i îngrozitor...

Dar i se alătură Georgianei la capătul patului. Sophie mai împărți niște cărți, și exersară adunările într-o camaraderie fericită. Treptat, Sophie începu să le învețe și regulile jocului și apoi cum să calculeze probabilitățile. Încrederea Elizei crescu până când aduna cărțile aproape la fel de repede ca Georgiana.

– Ce ar trebui să fac cu mâna asta? întrebă Sophie.

Eliza se uită la cărțile ei, un zece de treflă și un cinci de inimă roșie.

– Să mai iei una pentru că aproape jumătate dintre cărți au valori mai mici sau egale cu șase?

– Exact! Te descurci foarte bine, o asigură Sophie, chiar când ușa se deschise brusc.

– Domnișoarelor, zise doamna Upton îngrozită. Ce se întâmplă aici?

Eliza păli; Georgiana tresări și scoase un oftat sonor. Toate trei fetele săriră în picioare. Doamna Upton traversă camera și dădu la o parte pătura pe care Sophie o aruncase instinctiv peste cărți.

– Jocuri de noroc! zise ea pe un ton ce îi arăta dezamăgirea. Aceasta este un comportament nepotrivit pentru tinere domnișoare.

– Nu jucam jocuri de noroc, zise Sophie. Nici una dintre noi nu are bani.

Directoarea nu părea amuzată.

– Aceasta este o diferență foarte firavă, domnișoară Graham, și una pe care eu nu o accept. Nu doar că jocurile de noroc sunt imorale, dar scot la iveală caracterul inferior și pun în pericol reputația și averea. Nici un domn respectabil nu va vrea să aibă vreo legătură cu o doamnă care joacă. Va ști că ea tăinuiește o înclinație periculoasă către viclenie și nu va vrea să fie răspunzător de pierderile ei.

– Dar dacă ea câștigă? murmură Sophie.

Doamna Upton îi aruncă o privire de avertizare.

– Orice jucător care gândește așa se îndreaptă spre pierdere. Ispita câștigului face ca oamenii să rișteze sume tot mai mari de bani, până când ajung la faliment – și cu ei familiile lor. Care sunt șansele de a câștiga fiecare mână, domnișoară Graham?

Sophie nu spuse nimic. Își amintea prea bine nopțile când tatăl ei ajungea acasă târziu, trist pentru că nu câștigase nimic.

– Jocurile de noroc au distrus mulți bărbați decenți și buni de însurătoare, continuă doamna Upton. Nici nu-ți poți imagina cu cât mai rău este pentru o femeie. Țineți minte cuvintele mele, tinere domnișoare: jocurile de noroc sunt drumul spre ruină. Evitați-le cu orice preț.

– Da, doamnă, șopti Eliza în lacrimi.

– Da, doamnă, se auzi și Georgiana.

Doamna Upton ridică dintr-o sprânceană.

– Domnișoară Graham?

Sophie se pregătea să ridice din umeri, dar se opri la timp.

– Da, doamnă.

Directoarea se uită la ele.

– Din moment ce nu cunoști regulile, domnișoară Graham, voi trece cu vederea asta. Dar să nu te mai abați altă dată.

Adună cărțile rămase, stingând apoi lampa.

– Voi exersa adunările altfel, zise Eliza când fetele se băgară în paturile lor. Tata ar fi așa de supărat dacă doamna Upton i-ar scrie că am jucat. Speră că mă voi mărita cu un domn, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu o lady. Dacă adunările nu ar conta așa mult pentru domni...

– Nu contează, declară Georgiana din patul ei. Nici unul dintre domnii pe care-i cunosc eu nu tolerează adunările. Nici măcar nu le place să discute despre asta cu secretarii lor, care le fac toată treaba.

– Câteva mâini de cărți nu fac rău nimănui. Și nu jucam.

Sophie spuse în tăcere o rugăciune de ușurare că doamna Upton confiscase un pachet vechi de cărți și nu pachetul tatălui ei. S-ar fi luptat ca un animal sălbatic ca să păstreze acel pachet – sau oricare dintre puținele lucruri rămase de la părinții ei –, riscând să fie dată afară din școală și să ajungă iar la mila lui Lord Makepeace.

Un val de deznădejde o străbătu când se gândi la părinții ei. În urmă cu patru luni, erau în viață și bine, cu finanțele la limită, dar trăind fericiți. Apoi, totul dispăruse. Tuberculoză, spusese doctorul; era norocoasă că nu o luase și ea.

Norocoasă. Cât ura acel cuvânt.

Sophie făcu un efort să respire constant și adânc. Totul în viață era o chestiune de șansă. Fericirea depindea doar de eforturile

proprii, pentru că soarta rareori era bună sau generoasă. Sophie învățase asta repede și nu avea să uite vreodată. Nu te puteai baza niciodată pe noroc.

– Dar doamna Upton nu ar preda adunările dacă nu ar fi avantajos pentru o lady să le știe, insistă Eliza, neștiind de agitația interioară a lui Sophie. Va trebui să găsesc o altă cale de a învăța... deși chiar sper să nu trebuiască să învăț probabilitățile...

Georgiana chicoti.

– Asta pentru că probabilitățile de a-ți găsi un soț frumos și fermecător sunt foarte mari, Eliza. Și el te va trata ca pe o ducesă, indiferent că vei putea sau nu să ții evidența conturilor gospodăriei.

– Sper că da, spuse Eliza. Din moment ce nu am frumusețea ta sau deșteptăciunea lui Sophie, nu pot risca.

Sophie își trase pătura până sub bărbie în timp ce ele continuau să discute despre acel subiect. Acea simplă observație, în care nu doar că îi spusese că era deșteaptă, ci îi și pronunțase numele, îi provocă o căldură interioară neașteptată. Acum, era singură pe lume, mama și tatăl ei erau morți, bunicul ei era un căpcăun și familia mamei ei se afla la un continent distanță. Știa vag că avea un unchi sau doi și poate chiar și verișori pe undeva, dar nici unul nu-i venea în ajutor.

Poate că nu avea familie care să merite să o cunoască, dar prietenele adevărate și oneste erau un bun început. Și avea sentimentul că ea, Eliza și Georgiana erau menite să fie bune prietene.

Capitolul 1

1819
Londra

Clubul Vega ocupa o poziție stranie în Londra. Dosit pe o stradă fără ieșire, nu departe de St. James Square, se afla fix la jumătate între bogăția și eleganța din Mayfair și mizeria brutală a mahalalelor din Whitechapel. Satisfăcea necesitățile ambelor extreme; se spunea că oricine – duce sau muncitor la docuri, lady sau prostituată – putea cere să devină membru. Existau doar două cerințe pentru cei care erau suficient de norocoși să primească jetonul cu ștampila argintie a membrilor.

Să-și plătească datoriile. Să-și țină gura închisă.

Se zvonea că membrilor li se cerea să jure că nu aveau să dezvăluie nimic din ceea ce se întâmpla între pereții clubului. Se zvonea, pentru că nimeni nu putea sau nu voia să confirme. Când erau întrebați direct, membrii pretindeau că nu știau nimic, apoi se îndepărtau repede. Dar, pentru că până și cei mai hotărâți bârfitori erau frustrați în încercările lor de a afla mai multe detalii despre clubul de jocuri de noroc, jurământul de a păstra secretul devenise parte a legendei legate de Vega, fie că era sau nu adevărat. Și asta încurajase răspândirea a tot soiul de povești despre ce se întâmpla acolo.

Jack Lindeville, duce de Ware, știa totul despre Vega. Era pacostea vieții lui, deși el, personal, nu fusese niciodată acolo. Fratele lui mai mic, Philip, frecventa locul acela, împreună cu prietenii săi. Îl invitau să-i însoțească din când în când, dar Jack refuza mereu. Știa de ce era bine-venit la mesele lor – și nu datorită șarmului și istețimii lui. Bărbații tineri, cu venituri constante, chiar cu venituri constante *generoase*, căutau mereu pe cineva împotriva căruia să joace, și, după cum Philip deseori îi amintea, Ware era unul dintre cele mai bogate ducate din Anglia.

Pentru Jack asta însemna că el era o țintă de cea mai bună calitate pentru prietenii lui Philip, cu buzunarele lor goale. Din păcate pentru ei, nu era atât de prost încât să meargă acolo. Un pic de ghinion, și viața unui om era ruinată.

Buzele i se încrețiră la acest gând, în timp ce trăsura lui cotea pe St. Martin's Lane pentru a o lua apoi spre clubul Vega. Ghinionul, susținea Philip, fusese cauza ultimei sale pierderi: doi de treflă, când tot ce-i trebuia ca să câștige era orice carte mai mare de trei. Philip era sigur că estimase probabilitățile corect și că dealerul greșise, deși nu îndrăznise să spună asta și să-și riște calitatea de membru. Însă rezultatul fusese că el semnase un bilet pentru aproape două mii de lire, pe care nu le putea plăti.

Lui Philip îi prea rău. Se scuză că cerea o asemenea favoare. Promise că nu avea să se mai întâmple, deși se mai întâmplase de câteva ori înainte. Dar îi spusese și mamei lor, care intrase în biroul lui Jack cu un val de indignare și insistase ca el să rezolve datoria, pentru ca Philip să nu fie umilit sau sărăcit.

La început, Jack nici nu voise să audă. Philip își crease singur problema, și, dacă era destul de bărbat să semneze un asemenea bilet, era suficient de bărbat să găsească o cale să se țină de cuvânt. Dar mama lui insistase, apoi îl lingușise, după care începuse să plângă și să-l acuze că era de o indiferență crudă când venea vorba de datoria lui față de familie. Și la asta Jack se mai domoli. Când ducesa hotăra ceva, nu aveai cum să te înțelegi cu ea.

Trăsura se opri. Valetul deschise ușa, și Jack coborî. Avea să plătească datoria asta a lui Philip, dar nu fără repercusiuni. Fratele lui avea un venit independent – datorită mamei lui –, dar primea și o alocație din proprietățile Ware, pe care le controla Jack. Timp de șapte ani, el protejase acele proprietăți și nici de al naibii nu avea să le lase afectate de ghinionul lui Philip la mesele de joc.

Strângând din buze, intră în club. Un individ sănătos, în haine de seară impecabile, apăru înainte ca el să facă doi pași.

– Bună seara, domnule. Vă pot ajuta?

– Sunt aici ca să mă văd cu Dashwood, răspunse Jack, pronunțând numele proprietarului clubului.

Își scoase una dintre cărțile de vizită și o oferi.

– Vă așteaptă?

Jack zâmbi fără pic de amuzament.

– Îndrăznesc să spun că nu va fi surprins de venirea mea.

Philip nu se ferea să se folosească de numele Ware. Dacă domnul Dashwood era pe jumătate atât de șiret cum sugera reputația sa, probabil anticipase vizita lui Jack din clipa în care Philip își pusese semnătura pe acel bilet.

Managerul se uită la el, evaluându-l.

– Poate că nu. Ați vrea să așteptați în sala de mese?

Doamne, nu. Risca să vadă pe cineva cunoscut și să fie prins în conversație. Jack voia să termine cu asta cât mai repede posibil, de preferat fără să afle nimeni.

– Voi aștepta aici, răspunse el pe un ton care arăta clar că nu dorea să aștepte mult.

Managerul își plecă ușor capul.

– Poate doriți să jucați o mână sau două între timp?

Jack putea să vadă peste umărul bărbatului salonul principal. Nu era fără gust sau țipător, cum se așteptase el să fie, ci rafinat. Arăta ca un club normal de domni – cu excepția prezenței femeilor. Nu fetișcanele casei agățate de bărbați, ci doamne de societate. Jack ridică pentru o fracțiune de secundă din sprâncene când o zări pe Lady Rotherwood jucând vist.

– Vega nu exclude doamnele, remarcă managerul, urmărindu-i privirea. Unii domni sunt un pic surprinși, dar văd repede beneficiile.

Jack închise gura. Doamnele cu capul gol puteau pierde o avere la fel de repede ca tinerii nesăbuiți.

– Fără îndoială.

Se întrebă dacă Philip pierduse vreodată așa mult în fața unei femei, dar apoi se hotărî că nu prea conta. Banii pierduți erau bani pierduți.

Cu toate astea, era curios. Doamne jucând alături de bărbați. Cât de inedit! Managerul plecă să-l informeze pe domnul Dashwood, și Jack făcu un pas în față pentru a măsura clubul prin scutul protector al unui rând de palmieri.

Îi recunoscu pe Angus Whitley și pe Fergus Fraser, unii dintre prietenii lui Philip. Stăteau la masă cu un alt bărbat și cu o femeie cu o rochie de un roșu aprins, aflată cu spatele la el. Părul ei negru era prins și răsucit, expunându-i pielea palidă. La gât purta o panglică neagră subțire, legată într-o fundă îngrijită la ceafă, și partea liberă se curba ademenitor, tentând orice bărbat să tragă de ea.

Ochii lui Jack rămaseră asupra ei. Ce fel de femeie voia să fie membra unui club de jocuri de noroc? Orice femeie decentă ar sta departe până și de acest gând. Lady Rotherwood, așa vicontesă cum era ea, era cunoscută ca fiind o ușuratică. Care erau cerințele pentru a fi membru? Erau diferite cele pentru bărbați față de cele pentru femei? Nu că Vega putea să fie foarte strict, pentru că Philip nu avusese nici o dificultate în a fi acceptat. Philip care era recomandat de numele lui ilustru, de farmecul său considerabil și de îngrozitorul lui noroc la cărți.

Whitley scoase o exclamație, aruncând cărțile. Fraser râse, bucurându-se de victorie. Se întinse după grămada de bani din mijlocul mesei, dar femeia îl opri atingându-i încheietura cu un deget. Jack habar n-avea ce spunea, dar, după cum chipul lui Fraser se albi de șoc, bănuia că nu erau vești bune. Celălalt bărbat arătă cărțile și începu să râdă, un zgomot profund, care făcu mai multe capete să se întoarcă. Era clar că femeia îi bătuse pe toți.

Și, în loc să fie tulburată că era în centrul atenției, ea spuse ceva ce-l făcu pe Whitley să hohotească de râs și pe oamenii de la masa cealaltă să chicotească. Jack nu-i putea vedea chipul, dar putea să-și dea seama că ea era mulțumită judecând după unghiul capului ei, abia înclinat într-o parte, în timp ce-și aduna câștigul, iar Whitley amesteca cărțile pentru o altă rundă.

Nu era de mirare că lui Philip îi plăcea locul acela. Jack se întrebă dacă fratele lui o cunoștea pe doamna în roșu.

– Excelență, zise o voce în spatele lui. Jack se întoarse, bucuros să scape de acel gând. Managerul se întorsese. Domnul Dashwood vă primește.

Îl conduse printr-o ușă discretă, aflată lângă palmieri, coborând pe un coridor scurt spre o altă ușă. Ciocăni o dată, apoi deschise ușa și se înclină când Jack intră.

– Nicholas Dashwood, la dispoziția dumneavoastră, Excelență. Dashwood se înclină. Era un tip înalt și sprinten, cu chipul plin de linii dure și unghiuri ascuțite. Îmi cer scuze pentru întârziere. Nu vă așteptam.

– Am venit în legătură cu datoria fratelui meu.

Un colț al gurii lui Dashwood se ridică auzind tonul rece al lui Jack.

– A spus că ați putea veni.

Jack își reprimă un val de furie la gândul că Philip intuise ce avea să se întâmple și îi spusese lui Dashwood. Ar fi trebuit să știe însă că Philip era un nerușinat când venea vorba despre a ieși din situații neplăcute.

Proprietarul clubului ocoli biroul și ridică o hârtie care se afla pe masa de lucru.

– Două mii o sută douăzeci de lire.

Jack trase din nou aer în piept pentru a-și controla nervozitatea. Philip mințise și în legătură cu asta, pretinzând că era vorba de mai puțin de două mii.

– Pot vedea?

Cu un zâmbet discret, Dashwood i-o înmână. Probabil se ocupa tot timpul de chestii de genul ăsta. Fu nevoie doar de o examinare superficială ca să-și dea seama că era caligrafia lui Philip, promițând suma mare domnului Lester Bagwell.

– Obișnuiți să garantați datoriile membrilor dumneavoastră?

Jack îi dădu înapoi biletul.

– Eu nu garantez nimic. Dashwood se sprijini de biroul său. Membrii sunt liberi să facă direct schimburi de bilete sau de fonduri. Uneori, preferă ca eu să le țin – nu ca garanție, ci ca o favoare. Eu sunt un intermediar, dacă doriți. Avem câteva reguli la Vega, cea mai importantă fiind să-ți plătești datoriile.

Ceea ce însemna că domnul Lester se temuse că Philip nu avea să-și achite datoria și voise ca Dashwood să impună regula clubului. Jack scrise sumbru un cec cu suma respectivă către banca sa, desființându-și în gând fratele. I-l oferi fără să scoată un cuvânt lui Dashwood, care la rândul lui îi dădu biletul lui Philip.

– A fost o plăcere, Excelență. Dashwood se îndreptă spre ușă. Dacă sunteți vreodată în căutarea unei mese la care să jucați, sper că vă veți întoarce la Vega.

„Sub nici o formă", se gândi Jack.

Dashwood îl însoți la ușa de la intrare. Se uită din nou din impuls spre salonul principal, printre frunzele de palmieri. Fratele lui promisese solemn să renunțe la joc timp de o lună, ca penitență, pentru a reduce cheltuielile și a învăța să fie moderat cu obiceiurile lui. Philip nu avea cum să fie aici. Dar doamna în roșu... Avu ciudata dorință de a-i vedea chipul. Doar ca să știe ce fel de femeie se alătura infernului jocurilor de noroc.

Spre locul lui, văzu capul negru al fratelui său în centrul încăperii, în mijlocul unei mici mulțimi de oameni adunați în jurul unei mese. Jack se opri. Philip revenise deja la jocuri, făcând parieri pe care nu și le permitea, spunând fără îndoială oricui îl întreba că fratele său avea să i plătească pierderile în seara asta, mâine, mereu. În timp ce privea, se auzi o ovație, și Philip își ridică mâinile și râse.

Jack știa ticul. Philip pierdea. Mereu pierdea râzând, făcând glume și gesturi grandioase. Abia mai târziu, când analiza consecințele pierderii, se pocăia. După ce tocmai acoperise o mare pierdere la jocurile de noroc, Jack se simțea cu totul îndreptățit să-și scoată fratele din club înainte ca el să mai acumuleze o datorie - lucru care, își dădu Jack seama cu furie, era pe cale să se întâmple. Philip juca hazard, un joc de pur noroc. Se întoarse pe călcâie și trecu pe lângă Dashwood în vreme ce intra în încăpere.

– Dacă trebuie să pierd, declară galant Philip în vreme ce el se apropia, măcar să pierd în fața celei mai frumoase femei din Londra.

Lumea din jurul lui râse zgomotos în semn de apreciere.

„Idiotule!" Jack clocotea, trecând printre oameni. „Nu trebuie să pierzi, trebuie doar să nu mai joci." Dashwood avea să-i anuleze drepturile de membru dacă Jack refuza să-i plătească datoria. De fapt, Jack nu avea nici o problemă în a anula privilegiile de la jocurile de noroc din Londra ale fratelui său. Acceptase că viața lui era dusă în serviciul proprietăților Ware, dar naiba să-l ia dacă avea să ajungă cerșetor tot plătind datoriile lui Philip.

Ajunse în fața mulțimii, din păcate în poziția opusă fratelui său. Fără să-și dea seama de apariția lui furioasă, Philip făcu o plecăciune extravagantă și întinse zarul unei femei – aceeași femeie în roșu care jucase cărți mai devreme cu prietenii de doi bani ai lui Philip.

– Vă mulțumesc, domnule, zise ea, vorbele fiindu-i nuanțate de amuzament. Este mereu o plăcere să câștig în fața dumneavoastră. Se întoarse cu fața spre masă și ridică zarul pentru a-l atinge cu buzele. Cinci, strigă ea, punându-și pariul și reușind să sune seducător, înainte de a arunca.

Mulțimea scoase un „Ura!" zgomotos, dar privirea lui Jack nu se dezlipea de la ea.

Nu era frumoasă în sensul clasic, dar era fermecătoare. Chipul ei era perfect oval, ochii de culoarea vinului de Xeres. Un medalion

de argint atârna de panglica neagră din jurul gâtului, și, când se aplecă să ia zarul din nou, Jack îi zări sânii, amenințând să se verse peste materialul roșu. Jack reuși să-și desprindă ochii de la ea la timp pentru a se concentra cu interes pe chipul fratelui său.

Două gânduri îi trecură prin cap. Primul, că ea era ca o sirenă din Antichitate, foarte încrezătoare și vicleană ca un șarpe. Philip era așa ocupat să se uite la sânii ei, că nici nu observase cât de mult pierduse.

Și al doilea, Jack o dorea.

Capitolul 2

Clubul Vega era aproape a doua casă a lui Sophie Campbell.

În momentele de fantezie, își imagina că Vega fusese cândva casa unui domn, poate chiar a unui conte sau a unui marchiz. Purta lambriurile din lemn întunecat ca pe un costum potrivit, obișnuită cu eleganța candelabrelor sale de cristal și a covoarelor somptuoase. Alte case de jocuri erau marcate de un sentiment de închis, de parcă lumina soarelui era un fel de boală care trebuia evitată, dar nu Vega. Draperiile se trăgeau doar noaptea și în pereți erau ferestre înalte, pentru a permite aerului proaspăt să intre în serile calde. Fumatul se făcea doar într-o cameră în spate și sala de mese rivaliza cu cea de la Mivart's Hotel, fără îndoială ca femeile membre să se simtă mai confortabil.

Aceasta era cea mai importantă trăsătură a clubului Vega: erau permise femeile. Nu doar ca simpli oaspeți ai unui bărbat, ci ca membri deplini, cu propriile drepturi. Nu era ușor să fii acceptat ca membru, dar Sophie își dăduse repede seama că era locul ideal pentru scopurile ei. Clubul Vega atrăgea tot felul de bărbați, și toți erau dispuși să piardă în fața unei femei. Asta era vital pentru ea, pentru că așa își câștiga existența.

Din momentul în care sosise la academia doamnei Upton, Sophie știuse că avea să fie pe cont propriu în momentul în care avea să se facă mare. În dimineața când împlinise optsprezece ani, doamna Upton o chemase să-i dea cu blândețe vestea că Lord Makepeace nu avea să-i mai plătească taxa de școlarizare. Din moment ce scrisoarea vicontelui sosise în dimineața zilei ei de naștere, Sophie putea să-și imagineze cât de mult așteptase ursuzul bătrân să o expedieze. Directoarea îi oferise poziția de profesoară de matematică, dar Sophie refuzase. La doamna Upton, șansele să ducă o viață bună erau mici; în lumea mare, cine știa? Mereu fusese la voia sorții.

Cu siguranță, nu fusese ușor. Fără fonduri, se angajase ca însoțitoare a unei vicontese văduve. Anna, Lady Fox, fusese o revelație.

Era o femeie neconvențională și curajoasă, generoasă și spirituală, care plantase sâmburii unei idei în mintea lui Sophie. „Fiecare femeie are nevoie de averea ei", spunea ea deseori, făcând-o pe Sophie să zâmbească ironic și să-și dorească să fie așa ușor. Dar Lady Fox vorbise serios. Când murise, îi lăsase lui Sophie trei sute de lire. „Un bun început", scrisese ea în testamentul ei; „o lovitură rară de noroc", își zisese Sophie, și *nu* una pe care să o irosească. Cu cele trei sute de lire, plus micile ei economii, inventase un soț mort, își schimbase numele și, la vârsta de douăzeci și unu de ani, mersese la Londra pentru a-și pune în mișcare Marele Plan.

De fapt, era un plan simplu. În momentul în care avea să-și obțină independența, avea să fie stăpâna propriei sorți și avea să-și poată croi propriul drum. Dacă independența – ceea ce însemna bani – nu era cheia fericirii, era totuși măcar un factor important, și așa Sophie porni să și-o câștige cu singura ei abilitate de care putea profita: jocurile de noroc.

Uneori, simțea un junghi de remușcare că trăia de pe urma pierderilor altora. Își amintea de predicile doamnei Upton contra jocurilor de noroc și știa că directoarea avusese dreptate când spusese că erau periculoase și te puteau distruge. Deși își stabilise niște reguli ferme pentru a preveni pierderile prea mari, mai era și problema reputației ei... așa cum era.

Și prietenele ei își făceau griji în privința asta. Din prima zi la doamna Upton, în urmă cu zece ani, ea, Georgiana și Eliza fuseseră inseparabile. În timpul anilor în care Sophie stătuse cu Lady Fox, iar prietenele ei erau încă la școală, scrisorile lor sosiseră săptămânal. Acum, că toate erau în Londra – Eliza în casa tatălui ei în Greenwich și Georgiana cu însoțitoarea ei la contesa de Sidlow –, luau ceaiul împreună la fiecare două săptămâni, de obicei în micuța și confortabila casă a lui Sophie de pe Alfred Street.

– Cu siguranță, ai putea să investești și niște bani, nu? întreba deseori Eliza. Trebuie să fie mai sigur.

– Niciodată, răspundea Sophie ferm. Să joc la bursă este cel mai riscant lucru.

– Tata o face destul de bine și s-a oferit de multe ori să te sfătuiască, îi reaminti Eliza.

Ceea ce nu era nici o ușurare pentru Sophie; domnul Cross își putea permite să piardă o mie de lire pe o acțiune proastă, dar ea nu.

Georgiana era de părere că trebuia să facă alt soi de investiție.

– Cred ca ideal ar fi să-l faci pe unul dintre domnii de la Vega să se îndrăgostească de tine. Sterling zice să domnul Thomas Mayfield ar fi o partidă excelentă pentru tine.

Vicontele Sterling era viitorul soț al Georgianei și cea mai citată autoritate pe orice subiect.

Asta o făcu pe Sophie să râdă.

– Thomas Mayfield? Baronetul? Cred că ești nebună.

– Nebună! Georgiana mări ochii ei verzi expresivi. Se întoarse spre Eliza. Sunt nebună că sugerez să țintească spre un domn înalt și chipeș? Genul de domn care ar putea face să leșine majoritatea femeilor din Londra doar cu un zâmbet diavolesc?

Sophie își dădu ochii peste cap, în timp ce Eliza râse.

– Pari destul de îndrăgostită de el chiar tu. Ar trebui să-l avertizăm pe Lord Sterling?

– Normal că nu. Sterling nu are de ce să se teamă. Sunt îndrăgostită de el de secole, zise Georgiana fluturând dintr-o mână.

Vicontele Sterling, a cărui proprietate era vecină cu cea a contelui de Wakefield, o ceruse pe Georgiana de soție imediat ce ea împlinise optsprezece ani, și cererea fusese acceptată cu bucurie. Lord Wakefield tergiversase și întârziase uniunea, dar toată lumea știa că el era un tip excentric, și logodna îi permisese Georgianei să se bucure de două sezoane în Londra și să cumpere un trusou interminabil, în timp ce Wakefield și Sterling se certau pe condiții.

– Poate că de asta ar trebui să nu o bați pe Sophie la cap în legătură cu el, zise Eliza blând. Tu ți-ai găsit ușor eroul. Nu toate suntem așa norocoase.

– Oh, dar eu vreau să fiți! strigă Georgiana, spășită. Se întoarse spre Sophie. Domnul Thomas este așa rău?

– Nu, minți ea zâmbind. Doar ca nu este pentru mine.

Nu-i scăpase faptul că Sterling credea că baronetul ar fi o partidă excelentă pentru ea. Domnul Thomas, cu mâinile lui rătăcitoare și simțul umorului flexibil, ar fi un soț complet inacceptabil pentru Lady Georgiana Lucas, chiar și pentru moștenitoarea Eliza Cross. Dar pentru doamna Sophie Campbell, o presupusă văduvă,

cu venituri modeste, care-și petrecea serile la un club de jocuri de noroc, el ar fi o partidă minunată. Sophie își știa statutul în societate.

– Fiul mai mic al cuiva, atunci, zise Georgiana fermă. Lord Philip Lindeville.

– Cine? Nu!

– Trebuie să ți-l amintești, Sophie. L-ai văzut de câteva ori în ultima lună, zise Georgiana sumbră. Sterling zice că-i un tip minunat – și este foarte chipeș.

– Tata zice că-i un desfrânat, raportă Eliza.

– Care are nevoie să fie reformat prin dragoste adevărată.

Georgiana îi făcu cu ochiul. Sophie râse.

– Mult prea mari bătăi de cap pentru mine.

Eliza părea șocată și Georgiana pufni amuzată.

– Numai tu ai vedea un pețitor ca o bătaie de cap, Sophie!

– Lord Philip, răspunse ea, nu este un pețitor

În acea seară, când ajunse la Vega, dintr un oarece motiv, conversația îi persista în minte. Era o seară rece și înnorată, cu stropi de ploaie din când în când, iar ea purta rochia ei roșie, nu pentru noroc, ci pentru a se înveseli; materialul acela strălucitor era preferatul ei Când domnul Forbes, managerul clubului, îi luă mantia, se văzu în oglinda de deasupra șemineului. Nu se simțea bătrână, dar, la douăzeci și patru de ani, nici tânără nu mai era. Nu voia să strâmbe din nas când se menționa un pretendent. Pe Sophie nu ar fi deranjat o să găsească un domn care să se îndrăgostească de ea și să-i câștige dragostea. Dacă bărbații pe care-i întâlnea ar fi fost și ei interesați de același lucru.

Presupunând că ar fi continuat să câștige în același ritm, mai avea nevoie de încă șase ani pentru a ajunge la zece mii de lire, suma despre care hotărâse ea că însemna securitate financiară. Șase ani plus zece mii de lire echivalau cu independența. Asta era ecuația pe care trebuia să o țină minte, altfel avea să fie la mila baroneților libidinoși care nici măcar nu erau la fel de chipeși ca domnul Thomas Mayfield. Își îndreptă umerii și intră în salon. Nu-i luă mult să găsească o masă de parteneri și se așeză cu un zâmbet încrezător.

Trecu cel puțin o oră. Pierdu un pic la început, dar apoi recuperă Era cu șaizeci de lire în față, când cineva exclamă în spatele ei:

– Doamnă Campbell!

Sophie tresări. Ea și partenerul ei Giles Carter îi învinseseră cu bucurie pe domnul Whitley și domnul Fraser la un joc de vist. Vistul nu era doar perfect acceptabil să fie jucat de o doamnă, era și un joc la care puteai câștiga ușor dacă erai atent și nu beai prea mult. Domnul Whitley nu era suficient de atent, iar domnul Fraser era la al treilea pahar de vin de Madeira. Salutul încântător al lui Lord Philip Lindeville întrerupse o serie câștigătoare de șase levate.

– Ce plăcere să vă găsesc aici.

El făcu o plecăciune scurtă și impecabilă.

– Și eu pe dumneavoastră, domnule.

Zâmbi și își înclină capul. Tachinările prietenelor ei despre Lord Philip nu erau complet nejustificate; era unul dintre tovarășii ei de joc frecvenți. Era încântător și amuzant, deși era un pic cam prea sigur pe propriul farmec. Sophie vorbise serios când spusese că el era o bătaie de cap – ca pretendent.

– Jucați o rundă cu mine? Zâmbi larg și-și coborî tonul la o șoaptă conspirativă. Am jurat să nu vin în seara asta, dar șansa să vă văd din nou era prea tentantă.

– Nu aș vrea să tentez nici un bărbat să-și încalce jurămintele, zise ea cu un zâmbet provocator

El râse.

– A fost un jurământ prostesc! Haideți, probabil mă veți bate, și asta va fi penitența mea.

– Oh, dar jucăm deja, încercă ea să sublinieze, dar Lord Philip schimbase deja o privire cu prietenul lui, domnul Whitley.

Acesta din urmă își împinse prompt scaunul.

– A sosit timpul să mă retrag. M-ați bătut bine, doamnă.

Se înclină, apoi domnul Fraser îl urmă. Domnul Carter, partenerul ei, ezită, dar Sophie știa când Philip era hotărât și nu i se putea ține piept.

Ea își domoli enervarea și puse cărțile jos.

– Domnule Carter, sper să mai jucați cu mine. Cred că suntem o echipă imposibil de învins la vist.

După cum sperase, chipul lui se relaxă, și chiar îi ură succes, în vreme ce Lord Philip o trăgea după el.

– Eram într-un joc, îi reproșă ea în timp ce el îi așeza mâna pe brațul lui. Răbdarea este o virtute, milord.

Philip zâmbi larg.

– Nu e de mirare că nu am deloc! Am venit doar să vorbesc cu Dashwood, dar apoi v-am văzut și mi-am uitat imediat misiunea.

– Ar trebui să mă simt flatată?

Singurul motiv pentru a vrea cineva să-l vadă pe domnul Dashwood, patronul clubului Vega, era să garanteze pentru un membru nou sau să se ocupe de o datorie – una mare. Sophie avusese de două ori norocul să fie câștigătoarea unui pariu destul de semnificativ încât domnul Dashwood să intervină în ceea ce privește plata. Cumva, se îndoia că Philip ar fi putut fi așa ușor de distras dacă ar fi venit să își încaseze câștigul.

El privi în jos spre ea. Părul lui închis la culoare cădea în valuri romantice peste frunte și un zâmbet ușuratic i se vedea pe buze.

– Da. Ar trebui să fiți foarte flatată. Spuneți-mi că sunteți, și voi fi și eu flatat.

Era așa frumos și fermecător. Era păcat că trebuia să-i descurajeze interesul care creștea în mod evident. Îi apăsă pe braț.

– Complimentele se oferă ușor și sunt răsplătite cu ușurință.

– Nu sunt oferite ușor, răspunse el. Și sunt răsplătite cu plăcere.

Ea râse.

– Văd că vă simțiți norocos în seara asta. Să jucăm hazard, atunci?

Hazard era rapid. Câteva jocuri, și avea să-l facă praf, indiferent de ce spunea ori făcea. Lord Philip devenise cam prea atent la ceea ce făcea.

Asta nu era bine. Fără a lăsa ca lumea să știe, ea căuta un soț, și ar fi fost foarte convenabil dacă el s-ar fi dovedit unul acceptabil. Georgiana, de exemplu, ar fi foarte mândră de ea dacă ar pune mâna pe fratele unui duce.

Dar, oricât de mult îl plăcea, Lord Philip Lindeville cu siguranță nu era făcut să fie soț – cel puțin, nu al ei. În timpul celor trei ani petrecuți în Londra, ea își perfecționase câteva cerințe matrimoniale specifice, și Philip abia îndeplinea câteva. Era fermecător, dar nesăbuit; era amabil, dar arogant; era păcătos de atrăgător, de la părul lui negru ce se revărsa în valuri la corpul lui înalt și suplu, dar era mult prea conștient de acest lucru, la fel cum erau toate femeile din oraș. Și, mai rău, ce îl făcea un partener așa apetisant la Vega – indiferența lui în fața pierderii – era chiar lucrul care-l făcea inacceptabil ca soț. Sophie nu dorea să se mărite cu un bărbat care-și juca averea. Așa

că, în ciuda relațiilor lui impecabile și a interesului clar față de ea, trebuia să-l refuze.

Giles Carter îi urmă la masa de hazard. Ea îi aruncă o privire tristă, în vreme ce Philip striga după zar. Domnul Carter era mult mai potrivit pentru scopul ei. Era cu cel puțin doisprezece ani mai în vârstă ca ea, dar avea propriul venit independent. Știa că Philip depindea în mare parte de o alocație din partea fratelui său, un venit care lui i se părea insuficient pentru un burlac, darămite pentru un bărbat însurat. Domnul Carter știa când să plece de la mese, deși în ultima vreme jucase mai mult decât era prudent – cel puțin, cu ea. Sophie spera că ăsta era un semn bun. Mereu pierdea cu o grație excelentă și aproape că se supăra când câștiga. Domnul Carter ar fi un soț excelent, pentru că nu era nici crud, nici meschin, nici urât.

Cu toate astea, orice speranță în legătură cu asta se năruia dacă-i permitea lui Philip să treacă dincolo de linia respectabilității. Sophie știa că acum se afla pe marginea ei și era hotărâtă să nu alunece. Flirta cu domnii în timp ce le câștiga banii, dar niciodată până în acel punct încât să-i lase să creadă că dorea o aventură.

– Pentru ce jucăm?

Philip ridică zarul, ochii lui negri sclipind spre ea.

– O guinee pe rundă?

El afișă o expresie dezamăgită, în timp ce aruncă o mână de jetoane pe masă, contrazicând propria afirmație cum că venise doar să vorbească cu domnul Dashwood.

– Oh. Bani.

Ea râse ușor, conștientă de prezența domnului Carter lângă ea.

– Pe ce altceva? Înainte ca el să apuce să răspundă, se întoarse spre masă. Șapte, anunță ea, aruncând zarurile.

Hazardul era un joc de noroc. Un jucător spunea numărul principal, de la cinci la nouă, apoi arunca zarurile. Dacă suma aruncării era egală cu numărul principal, câștiga miza. Dacă dădea un doi sau un trei, era dat afară și pierdea. După aceea, regulile se complicau; aruncările de unsprezece sau doisprezece însemnau că pierzi, dar deseori un jucător avea ocazia de a da din nou și din nou, până când pierdea de trei ori la rând și era obligat să se dea bătut și să cedeze zarurile.

Fu nevoie de trei aruncări ca să câștige. Lord Philip aplaudă.

– Un start bun!

El mereu pierdea cu ușurință, de parcă nu-i păsa de bani, și adună repede două pierderi la rând. Un val de ranchiună îi trecu peste chip, dar numai pentru o clipă. Ridică zarurile și le agită câteva secunde în palmă.

Cu ani în urmă, la doamna Upton, Sophie calculase probabilitățile la hazard, arzându-și lumânarea până la capăt în timp ce umplea dosul caietului de matematică cu calcule. După cuvintele severe ale directoarei, nu mai jucase niciodată cu alte fete la academie; dar băieții de la grajduri erau altă poveste. Învățase multe jocuri de cărți de la tatăl ei, dar în grajduri învățase să joace și zaruri. Știa probabilitățile fiecărui joc și ale fiecărei aruncări. Învățase când să fie atentă și când să rişte totul, și până acum folosise splendid aceste tactici – ca să adune bucățică cu bucățică o sumă de patru mii de lire. Suma fusese adunată lent și cu mare atenție în decursul celor trei ani petrecuți în Londra, grație în mare parte clubului Vega.

Cu toate astea, hazardul era jocul prostului – excepție făcea atunci când îl juca împotriva lordului Philip.

El nu calcula niciodată nimic. Dacă dădea prea mult într-o rundă, striga un număr principal mai mare; dacă, dădea prea puțin, striga un număr principal mai mic. Și-ar fi îmbunătățit jocul considerabil dacă ar fi fost atent la probabilități, așa cum făcea Sophie mereu. Nu-i plăcea să profite de el, dar în seara asta era un pic enervată că îi întrerupsese jocul cu domnul Carter. Dacă avea să câștige o sumă bună, el avea să o lase în pace. În unele nopți, oamenii pur și simplu insistau să li se ia banii.

Zâmbindu-i viclean, Philip aruncă din nou și nu pierdu. Ochii i se aprinseră de triumf, deși nu câștigase încă. Mai puse un jeton peste miza lui și jucă din nou.

Câțiva oameni se adunară pe lângă ei, în jurul lor zburând pariuri adiacente. Sophie continuă să se comporte echilibrat și relaxat, privindu-și adversarul cum juca. Era pe drumul spre ruină, se gândi ea. Era ceva nefericit, dar incontestabil. Se exalta prea mult la fiecare aruncare a zarurilor. Ridica miza de fiecare dată când nu pierdea.

La sfârșit, după opt aruncări impresionante, veni a noua, fatală. Izbucniră urale când Lord Philip își lăsă capul pe spate și gemu. Ridică jetoanele și i le prezentă ei.

– Mai jucați o rundă.

– N-ar trebui, încercă ea să spună, simțind cum o mustra conștiința, dar el se apropie și-i făcu cu ochiul.

– Încă una? Riscați.

Ea ezită. Philip avea să rămână aici probabil toată noaptea, la cum arătau lucrurile. Dacă nu-i câștiga ea banii, o făcea altcineva. Poate, după încă o rundă, îl putea convinge să încerce ceva mai puțin dezastruos.

– Mai joc una... dar numai una...

– Adică, va mai câștiga o dată, zise cineva din apropiere, râzând.

Lord Philip aruncă iritat o privire spre individ în vreme ce ridica zarurile.

– Dacă trebuie să pierd, măcar voi pierde în fața celei mai frumoase femei din Londra.

Îi oferi zarurile cu o plecăciune extravagantă, flirtând.

Sophie știa și să se joace cu mulțimea. De data asta, sărută zarurile înainte de a le arunca și nimeri – câștigând din prima aruncare, stârnind urale din partea mulțimii. Îi oferi zarurile lui Philip.

– Aruncarea dumneavoastră, milord.

Ochii lui erau ațintiți asupra ei, privind-o fără să clipească și fascinat, cu buzele ușor despărțite de uimire.

– Sărutați-le pentru mine, zise el, cu vocea un ton mai jos. Pentru noroc.

Sophie îl văzu cu colțul ochiului pe Giles Carter privind, fără vreo expresie. La naiba! Philip devenea o problemă; trebuia să înceapă să-l evite în mod activ.

– Din moment ce aveți mare nevoie de noroc... Trimise un sărut spre zaruri. Noroc, milord!

– Oprește-te în clipa asta!

Capitolul 3

Cuvintele ferme și insipide spintecară aerul precum o sabie, speriind-o pe Sophie, care aproape scăpă zarurile. Lord Philip îi dădu drumul de parcă fusese ars, ducându-și mâna la spate.

– Stai, zise el, părând dintr-odată tânăr și nervos. Pot să explic...

– Oprește-te, dracu' să te ia! repetă bărbatul care-i întrerupsese, încă ascuns vederii ei de mulțime.

Era furios. Sfinte Dumnezeule, urma să aibă loc un duel peste masa de hazard? Sophie se uită îngrijorată spre Giles Carter. Ce ar fi trebuit să facă?

Domnul Carter făcu un pas în față, în vreme ce spectatorii se despărțiră ca să-i lase loc nou-venitului. Ușurată că avea pe cineva de partea ei – Philip se mai retrăsese încă un pas și avea o expresie încordată și îngrijorată –, se uită cu interes la nou-venit. Era ceva familiar la chipul lui, și, când Sophie se uită din nou la Lord Philip, își dădu seama că cei doi erau rude.

Desigur. Umerii i se relaxară. Philip îl menționase. Acesta era ducele, fratele mai mare și sever care controla alocația lui Philip și-l certa că pierdea la mesele de joc. Philip spusese despre el că era plictisitor și sec și că-și petrecea zilele citind registrele contabile. Sophie își dădu seama că-și făcuse în subconștient o imagine a fratelui mai mare mai puțin atrăgător.

Nu s-ar fi putut înșela mai mult.

Era înalt, cu părul auriu și îmbrăcat în haine de seară austere. Chipul lui ar fi putut fi sculptat de Michelangelo, atât era de frumos. Philip avea o înălțime similară, dar era mai zvelt; hainele de seară perfect croite ale ducelui scoteau în evidență umerii largi, șoldurile înguste și pulpele bine conturate. Ar fi fost un șoc dacă era cu mai mult de cinci ani mai mare decât Philip.

Dar, în timp ce o analiza, în ochii lui de un albastru-cenușiu nu era nici un pic de căldură. Fu o examinare amănunțită, dar

dispreţuitoare, care o făcu să se simtă foarte mică şi lipsită de importanţă. Se opri în faţa lor, cu privirea aţintită spre fratele lui.

– Ei bine? întrebă el, cu voce joasă, dar dură.

Maxilarul lui Philip era încordat, dar el zâmbi.

– Ce interesat să te văd aici. Ai venit să joci o rundă?

Ochii ducelui ajunseră iarăşi la Sophie.

– Nu asta intenţionam, nu. Şi credeam că nici tu.

Pe sub gene, Sophie privi dintr-o parte în alta, dar nu avea scăpare. Cu mulţimea fascinată în jurul ei, Philip într-o parte şi ducele în faţa ei, nu exista nici o cale uşoară de a scăpa.

– Nu, într-adevăr. Expresia lui Philip deveni sfidătoare. Dar am văzut-o pe draga mea prietenă, doamna Campbell, şi toate simţurile şi intenţiile mele au fost spulberate ca un fuior de fum. Nu am putut rezista. Mă poţi învinovăţi?

Îi prinse mâna şi o duse la buze.

Sophie roşi. Cum îndrăznea să dea vina pe ea?

– Milord, murmură ea, smulgându-se din strânsoarea lui. Se face târziu. Va trebui să terminăm jocul altă dată.

Puse zarurile pe masă şi făcu o reverenţă.

– Poate că aşa ar fi cel mai bine. Philip îi zâmbi trist, deşi cu un aer de intimitate, pe care ea ar fi preferat să-l evite, şi-i dădu drumul. Pe o altă seară, draga mea!

– Nu fi ridicol, zise ducele. Nu va mai exista alta.

– Oh? Philip se strâmbă. Atunci, scuză-ne, Ware....

– Vreau să spun că nu-ţi vei termina jocul altă dată, izbucni fratele lui. Nici cu ea, nici cu altcineva. Ai terminat, Philip. Nu mai am nervi pentru boacănele tale.

– Boacăne? repetă Sophie, deşi era hotărâtă să nu se amestece.

– Nu sunt un copil, Excelenţă, răspunse Philip în acelaşi moment.

– Dacă nu eşti copil, atunci eşti un prost, răspunse ducele rece. De la un copil te poţi aştepta să crească şi să devină un bărbat responsabil şi demn.

Philip se înroşi.

– Ware, zise el printre dinţii încleştaţi. Opreşte-te!

– Să mă opresc. Este chiar lucrul pe care eu ţi l-am cerul, chiar lucrul pe care tu ai promis că-l vei face, zise ducele, fiecare cuvânt fiind tăios precum oţelul lustruit. Ai jurat că stai o lună departe de mesele

de joc și de curse. Și totuși, iată te aici, în aceeași noapte în care ai făcut jurământul. Care i explicația ta?

Nu doar am venit să-l văd pe Dashwood, băigui Philip.

Mulțimea se retrăsese, dar încăperea era destul de tăcută ca lumea să le audă conversația. Giles Carter se retrăsese și el și nu mai era de văzut.

- Nu am venit să l văd pe Dashwood, pufni ducele. Tu ai venit să pariezi bani pe care nu i ai. Privi spre Sophie, de data asta cu un dispreț fățiș. Văd cât ești de hotărât dacă ești gata să te lași jecmănit de prima femeie care-ți zâmbește.

Deci Philip promisese să se oprească din jucat și-și încălcase promisiunea. În privat, Sophie înțelegea furia ducelui; credea că Philip nu ar fi trebuit să fie la mese și, dacă fratele lui ar fi fost un pic mai amabil, s-ar fi alăturat și ea și l-ar fi îndemnat pe Philip să-și modereze comportamentul.

Dar refuza să fie învinovățită și catalogată drept cauza risipei excesive a altcuiva.

– Să arunce prima piatră cel fără de păcat, zise ea ușor. Cu siguranță, toți ar trebui să ne analizăm defectele, dar nu este de ajutor nimănui să o facem în public.

– Moralitate, rosti tărăgănat ducele. Pentru prima dată, îi aruncă mai mult decât o simplă privire, mai cercetătoare decât înainte. Cât de inedit pentru tovarășii tăi, Philip.

Philip își băgase capul între umeri, ca o țestoasă.

– Destul, Ware, murmură el din nou. Te rog, Jack.

Jack. Ce nume lipsit de griji pentru un om așa rigid. Lui Sophie începu să-i pară un pic rău de Philip, care era umilit în fața prietenilor și a tovarășilor lui. Ducele nu vorbea tare, dar atrăsese atenția.

– Da, vă rog, zise ea către duce, pe cel mai rugător ton. Nu sunt nici momentul, nici locul.

– Oh? Mie mi se pare că nu este timp de pierdut. Privirea lui rece trecu peste ea. Fără îndoială, ați fi preferat să tac din gură până când ați fi câștigat o sumă frumoasă de la el.

Ea respiră precipitat pentru a evita să spună ceva ce ar fi regretat. Ar fi trebuit să-l pună mai ferm pe Philip la locul lui când îi întrerupsese jocul cu Giles Carter.

– Asta este complet neadevărat. Nu mă interesează să aduc ruina nimănui și sunt îngrozită că insinuați asta.

– Nu o băga în asta, zise Philip. Draga mea, poate că ar fi mai bine să pleci, ca eu și fratele meu să avem o discuție în privat

Gura ducelui se curbă, și Sophie simți cum o străbate un fior la gândul că ar fi fost irezistibil dacă ar fi zâmbit

– Cât ați câștigat de la el?

– Asta chiar nu vă privește, răspunse ea indignată.

Ce conta cum zâmbea când era așa un animal cu sânge rece?

– Mă privește, din moment ce el îmi cere să i plătesc datoriile, zise ducele. Veți fi următorul creditor pe care trebuie să l satisfac?

Philip se făcu purpuriu din cauza umilinței și a furiei. Făcu un pas în față, punând mâna pe umărul lui Sophie. Degetele lui zăboviră, apoi alunecară ușor în jos pe spatele ei, spre talie. Ea deveni rigidă, ceea ce Philip păru a o lua drept încurajare; se apropie și mai mult, între ea și fratele lui.

– Las-o în pace, zise el din nou, cu vocea abia auzindu i se. Eu și doamna Campbell suntem... prieteni. Pauza delicată sugera mai mult. Nu s-a întâmplat nimic rău între noi.

– Nu fi prost. Ducele nu-și luase ochii de la Sophie. Nu este prietena ta. Nu îți este nici măcar amantă, ceea ce ar justifica cheltuiala. Doar îți câștigă banii.

Sophie rămase cu gura căscată de furie.

– Cum îndrăzniți...

– O pot dovedi. În sfârșit, ducele își luă privirea de la ea. Ridică zarurile de pe masa unde ea le lăsase. Doriți să jucați, doamnă? Atunci, jucați cu mine.

Întinse mâna și, după o clipă, îmbufnat, Philip îi dădu jetoanele. Fără ca măcar să se uite la ele, ducele le puse pe toate pe masa de hazard.

Ea se uită, calculând rapid în minte. Pe masă se aflau aproape cincizeci de guinee, o sumă regească.

– Jucați pe mize mari, domnule.

– O guinee pe rundă atunci, zise el rece. Sau vă este teamă că pierdeți când adversarul nu este un tânăr fără experiență?

Capul lui Lord Philip zvâcni. Îi aruncă o privire plină de ostilitate fratelui său, care o ignoră. Dar Sophie o văzu; oricât de mult intenționase să o tachineze pe ea, fusese, de fapt, o umilință în public pentru el.

Știa doar o cale de a face față umilinței și disprețului: rămânând fermă pe poziție. Le înfruntase pe amândouă de multe ori, având parte de acestea de la anumite tinere domnișoare sarcastice aflate la doamna Upton care râseseră de absența unui statut, de la matroanele din Londra care pufneau la drumul ei independent. A se furișa ar fi o dovadă de slăbiciune, și, pentru că ducele o insultase public, asta i-ar păta și reputația. Insinuase că ea juca teatru, dacă nu chiar că trișa pe față. Normal că lui Sophie îi plăcea să câștige – trebuia să o facă pentru a se întreține –, dar juca mereu corect, pierdea și ea la jocuri și era întotdeauna grațioasă. Și, în acest caz, fiindcă ea chiar încercase să-l descurajeze pe Philip în modul ei temperat, simțise nedreptatea ducelui ca o palmă peste față.

– Teamă? Încercă cea mai arogantă imitație a doamnei Upton. De dumneavoastră? Făcu o pauză și-l privi direct. De ce ați crede așa ceva?

Pe chipul lui Philip apăru un zâmbet tăios, răzbunător. Pe obrazul ducelui tresăltă un mușchi.

– Atunci, jucați.

Era nebună că făcea asta. Nebună și nesăbuită – și probabil proastă –, dar Sophie făcuse lucruri mai rele. Dacă el voia să joace câteva runde de hazard, nimic nu avea să-i facă mai multă plăcere decât să-l bată la asta.

Printre puținele lucruri pe care își amintea să i le fi spus Philip despre fratele lui era că ducele nu juca – de fapt, dezaproba cu fermitate jocurile de noroc. Asta însemna că avea să joace ca un biet amator. Ducele de Ware fusese nepoliticos și o insultase, iar ea nu ocolea răzbunarea. Se simțea în întregime și nejustificat de solidară cu Lord Philip și avea o dorință puternică de a-l învinge pe nesuferitul său frate.

Reveni la masă, lăsă un jeton de o guinee și ridică zarurile.

– Șapte.

Vocea ei răsună în tăcerea care se lăsase în jurul mesei, dar ea abia observă. Lumea se redusese la ei doi. Privind direct spre inamicul ei, atinse zarurile cu un sărut provocator și senzual, apoi le aruncă pe masă.

Capitolul 4

Sophie știa că ar fi trebuit să plece în momentul în care ducele îi ordonase fratelui său să se oprească din jucat. Hazardul era un joc de pur noroc, și era clar că al ei se diminua în seara aceea. Nu doar că Giles Carter dispăruse, dar acum ea era centrul atenției din cauza ducelui.

Dacă ea nu avea noroc, el însă avea chiar ghinion. Pierdu – și pierdu rău. După prima rundă, pe fruntea lui apăru o mică cută în timp ce studia masa, făcându-l să pară adorabil de nedumerit, de parcă regulile jocului se schimbaseră pentru el. Asta îi oferi ei un moment de pauză; cum de putea să-i pară rău că profita de Philip, și apoi să se bucure că bătea un om care nu avea pic de experiență cu hazardul?

Din spatele ducelui, Philip îi aruncă o privire veselă. Ea nu rezistă să nu-i răspundă cu un mic zâmbet, dar ducele ridică privirea în acel moment și văzu. Maxilarul lui se încordă.

– O jucătoare profesionistă, așadar.

Sophie se înroși de furie.

– Poate că sunt întruparea lui Lady Noroc.

– Lady Noroc, repetă el. Și, precum fratele meu mai devreme, sunteți împotriva mea.

Ridică zarurile și i le întinse.

Așa să fie. Dacă dorea să piardă, ea era gata să câștige.

Ridică miza. Începu să flirteze cu unii dintre spectatori și să întrebe mulțimea – care se mărise considerabil și fremăta în jurul lor acum – ce să facă. Mereu strigau că ar trebui să parieze mai mult, așa că asta făcea. Philip se mută lângă ea și-și recăpătă aerul boem, încurajând-o de fiecare dată când câștiga. Și ei îi surâdea norocul în mod constant un pic mai mult decât ducelui.

O surprinse că el continua să joace, chiar și după ce câștigase o sumă surprinzătoare de bani de la el. Chiar și cel mai nepriceput jucător ar fi recunoscut că zarurile nu erau de partea lui în seara aceea

și ar fi plecat cu buzunarele mai ușoare, dar nu goale. Însă nu și ducele. Și, de fiecare dată când el mai miza un jeton, în ea creștea ceva.

Într-un final, deși în mod abrupt, ducele puse palmele pe masă și analiză pagubele. Părul lui auriu era acum ciufulit, căzându-i în valuri pe frunte, și se deschisese la haină la un moment dat. Semăna mult mai mult cu fratele său mai mic și ușuratic.

– Destul, zise el.

Ea îi oferi un zâmbet orbitor.

– Cum doriți, domnule. Și pot să spun că a fost, cu siguranță, plăcerea mea.

Mulțimea izbucni în râsete. Un mic munte de jetoane se afla lângă ea; pierduse numărătoarea după ce ajunsese la două sute de lire. Era cea mai bună noapte a ei din tot anul.

El ridică privirea auzind cuvintele ei, vizibil iritat. Ochii îi sclipeau albaștri ca marea și gura îi era încordată.

– Încă o rundă.

Ea râse neîncrezătoare.

– Așa un jucător! Lângă ea, Philip pufni în râs. Philip se bucura mult de asta. Sophie își sprijini mâna pe masă pentru a se apleca mai aproape de el și-și coborî vocea. Cu siguranță, ați pierdut suficient pentru o noapte.

Privirea ducelui țâșni spre ea, urcând ușor de la mână spre chip. Își dădu seama prea târziu că observația ei, care avusese intenția bună de a oferi un sfat cuiva care pierdea, lui i se păruse condescendentă.

– Gata cu mizele derizorii.

Momentul ei de regret se termină. Derizoriu! Nu era de mirare că Philip îl disprețuia.

– Să-ți fie o lecție asta, Philip, zise ea ușor, fără să-și ia ochii de la duce. O sută de guinee este o sumă derizorie.

Philip chicoti. Ducele se uită la ea. Un mic mușchi îi tresăltă în maxilar, lăsând impresia emoțiilor abia ținute sub control.

– Mizez pe cinci sute de lire. Sophie rămase cu gura căscată, și mulțimea murmură șocată – și încântată. Era clar că la Vega nu se vedea în fiecare seară nesăbuința la o asemenea scară. O rundă de fiecare, jucăm până pierdem, câștigătorul ia tot. Dacă ne retragem amândoi, este remiză.

În mod inconștient, privirea lui Sophie reveni la banii ei. Ar trebui să parieze totul pe o singură rundă. Dacă ar câștiga, ar fi de departe

cea mai mică parte din câștigul ei pe această seară. Ar aduce-o foarte aproape de ținta celor zece mii de lire economisite. Independența ar fi la îndemână în doar o rundă...

Dar prima regulă a jocurilor de noroc era: câștigi ușor, pierzi ușor. Norocul ducelui fusese îngrozitor, dar asta nu însemna că șansele ei se îmbunătățiseră.

– Nu în seara asta, domnule, zise ea cu mai mult de un pic de regret în ton.

Era mai bine să păstreze cele câteva sute de lire câștigate.

– Mă înțelegeți greșit. Nu trebuie să riscați vreun ban.

Făcu greșeala de a se uita la el din nou. Indiferent la spectatorii care șopteau în jurul lui, se ridică pe cât era de lung și își încrucișă brațele. Asta-i făcu umerii să arate foarte largi și brațele foarte puternice, iar pe chipul lui se vedea o concentrare ce făcu inima lui Sophie să bată haotic. Vru să se uite în altă direcție decât în ochii lui albaștri ca marea, dar nu putu.

– Vreau o săptămână în compania dumneavoastră.

Dacă Jack ar fi văzut un alt individ comportându-se așa în această seară, l-ar fi suspectat că era nebun.

Dar, din moment ce el era acel individ, știa fără urmă de îndoială că își pierduse mințile.

Își ignorase propria rațiune și făcuse o scenă – și o scenă oarecare, împiedicându-l cu pioșenie pe Philip să se arunce cu capul înainte în ruină, ci o scenă care avea să fie subiect principal pentru fiecare bârfă din Londra, indiferent de ce angajament scotea Dashwood de la clienții lui. Și, mai rău, își încălca propriul jurământ de a evita jocurile de noroc – *hazard*, jocul creat să transforme un om în cerșetor cât mai repede posibil.

Dar era ceva la această femeie care-l provoca și-l fermeca dincolo de rațiune. În timpul jocului, părul ei se desfăcuse, și o buclă atârna pe ceafa ei, încurcată în panglica neagră. De fiecare dată când se apleca peste masă să ia zarurile – sau câștigurile ei –, ochii lui erau atrași de acea buclă, tentându-l și provocându-l să o prindă, să-și îngroape chipul în părul ei de culoarea alunei, să-i adulmece parfumul. Aproape că-i simțise curbele perfecte peste corpul lui. Când zâmbea după o aruncare bună, el nu se gândea la banii pe care tocmai îi pierduse, ci la ce gust ar fi avut gura ei perfectă și roz.

Nebunie curată!

Nu mai fusese tulburat de o femeie așa de ani de zile și era șocat de cât de puternic fusese zdruncinat acum. Privi neajutorat spre ea, complet conștient că ea flirta cu fiecare ticălos lipit de masa de hazard care încerca să se uite în corsajul ei de un roșu aprins. Îl umplea în mod spectaculos, asta observase și el. Nu era de mirare că Philip își încălcase jurământul pentru ea. Lui Jack nu-i scăpase fascinația de pe chipul fratelui său când o privea, și nu avea de gând să o lase să-l prostească pe Philip. Făcuse un pas în față pentru a-și salva fratele de o seducătoare mercenară, nimic mai mult.

Dar, în clipa în care privirea ei se conectă cu a lui, orice gând legat de Philip dispăru din mintea lui.

În consecință, înnebuni un pic, provocând-o să joace cu el, jucând nesăbuit chiar când devenise mai mult decât clar că habar nu avea ce făcea. Crezuse că Philip se comportase nebunește, dar el se dovedise a fi nebunul, în fața tuturor jucătorilor avizi din oraș.

Mulțimea fu străbătută de un murmur când el făcu ultimul pariu scandalos. Philip, care se bucurase vizibil de umilirea lui până în acest punct, se aplecă în față.

– Ce dracu' faci?

Jack abia se uită la fratele lui.

– Pariez.

– Nu poți paria pe așa ceva!

– Nu?

Își întoarse privirea spre doamna Campbell. Cât de nesăbuită era? Se uita la el, cu ochi mari, cu buzele roz depărtate. Mișcarea inteligentă aici ar fi fost să-și adune câștigurile și să iasă pe ușă.

– Cinci mii de lire, zise ea, cu o voce așa moale, că abia o auzi. Ochii ei licăriră spre Philip, aproape cerându-și scuze. Contra unei săptămâni în compania dumneavoastră.

Lua în considerație. Inima lui tresări în piept. Probabil avea să piardă, la cum îi fusese norocul, dar... ea lua în considerație pariul.

Cu o mișcare rapidă, își trase umerii spre spate și se apropie de masă.

– S-a făcut.

Mulțimea murmură uimită. Philip îngheță, cu o expresie teribilă. Jack abia observă toate astea; străbătut de triumful fierbinte și emoționant. Doamna Campbell își ridică chipul ca să se uite

sfidătoare în ochii lui, și el știu, undeva în adâncul sufletului lui, că avea să câștige.

Și la naiba cu totul dacă pulsul lui nu crescu la acel gând.

– Un moment, Excelență, murmură cineva din lateral.

Dashwood, proprietarul clubului, își făcuse loc prin mulțime. Jack se întoarse lent.

– Credeți că nu pot acoperi pariul?

Un chicot nervos străbătu mulțimea. Toată lumea știa că putea acoperi o sumă de cinci ori mai mare.

– Nu asta era grija mea, zise Dashwood neperturbat. Nu sunteți membru, și eu nu pot garanta nimic... de partea cealaltă.

Jack își înălță capul și-l privi glacial.

– Interveniți?

Patronul clubului se opri în sfârșit. Probabil era împotriva intereselor patronului unei case de jocuri să interzică orice fel de pariu.

– Nu dacă doamna în chestiune este sigură că vrea să continue. Își înclină capul în expectativă. Mergeți mai departe, doamnă Campbell?

Se așternu complet liniștea. Jack privi cum îi bătea pulsul la baza gâtului; studie culoarea care i se ridică în obraji. Era la fel de roz și de delicioasă ca o căpșună proaspătă. Ar trebui să spere că întrebarea proprietarului îi oferise timp să se răzgândească și să refuze. Era nebun că făcea asta. Femeia asta îl vrăjise pe Philip și părea să facă același lucru cu el.

Dar își mărâi triumful în gând când ea ridică bărbia și spuse clar și curajos:

– Chiar sigură, domnule Dashwood.

Proprietarul clubului își plecă ușor capul și se dădu la o parte. Jack ridică zarurile și i le oferi doamnei Campbell. Degetele ei îi atinseră palma când le luă, și privirea ei o susținu pe a lui. În el tresări ceva, și Jack flutură o mână spre masă, invitând-o să joace prima.

– Șapte, strigă ea, aruncând zarurile.

Ieși opt. Afișă o față de un regret exagerat și ridică zarurile pentru următoarea aruncare. Un nouă. Mohorâtă, aruncă din nou.

Unsprezece.

Genele îi fluturară, dar nu spusese nimic. Jack luă zarurile. Pentru prima dată în toată seara, le simți ușoare în mâna sa. Le ținu o clipă acolo, cântărindu-le. Nu putea să piardă acum; dacă arunca

pe lângă, avea să fie remiză, și amândoi aveau să plece. Dar dacă avea să câștige.

– Șase, zise el încet și aruncă din încheietură.

Zarurile se rostogoliră înainte de a se opri.

O pereche de trei.

Pieptul i se ridică în timp ce ea se uita la zaruri. Practic, era singura aruncare bună din toată noaptea. Spectatorii scoaseră un murmur de șoapte și exclamații. Jack se întoarse spre fratele lui, care se uita cu chipul alb la masă.

– Ai terminat aici. Nu-ți mai acopăr nici o datorie de aici sau de la orice alt club de jocuri.

– Bine. Foarte bine. Philip părea să respire cu dificultate. Sunt de acord cu asta. O merit. Dar nu face asta... nu ea...

Jack se uită la doamna Campbell. Era încă înghețată la masă. Toată lumea se retrăsese cu un pas, lăsând-o singură în centrul unui mic cerc. Se holba la zaruri, cu genele întunecate pe obrajii ei palizi.

Cu reticență, conștiința lui se trezi. Disputa lui nu era cu ea. Putea discuta cu ea în privat, în biroul lui Dashwood, și să-i explice de ce făcuse acel pariu. Încerca doar să-și salveze fratele de la ruină. Mă rog – privirea lui alunecă spre sânii ei pentru un moment –, nu complet, desigur, dar era un motiv ireproșabil și avea beneficiul că era adevărat. Avea să o elibereze de pariu cu condiția ca ea să jure că nu avea să mai joace cu Philip. Acesta fusese scopul inițial – singurul lui scop, la naiba, deși trebuia să facă un efort să-și ia ochii de pe ea; să-și despartă fratele de ea și de orice alt hoțoman.

Philip trecu de el și luă mâna doamnei Campbell.

– Nu-ți face griji, draga mea, îi zise el. A fost un pariu forțat. Nu trebuie să-l respecți.

Îi aruncă o privire veninoasă lui Jack. Ea tresări, de parcă ar fi ieșit din transă.

– Poftim?

– Normal că nu trebuie! exclamă Philip. Își coborî vocea, dar Jack tot auzi. A făcut-o ca să mă pedepsească, din cauza prieteniei noastre. Nu-ți poate cere să respecți pariul – nici eu nu voi permite să o facă, Sophie.

Philip îi luă mâna în ambele lui mâini și o duse la buzele lui, în vreme ce doamna Campbell își ridică privirea spre ochii lui Jack.

În ochii ei nu erau nici teamă, nici groază – ci furie. Şi-l lăsa pe Philip să-i ţină mâna prea mult timp.

Conştiinţa lui amuţi.

– Dimpotrivă.

Îşi înclină capul, şi Dashwood, care zăbovea prin apropiere, dar se uita în altă direcţie, oftă.

– Doamnă Campbell, aţi pierdut un pariu cu care aţi fost de acord. Trebuie plătit.

Pieptul ei se ridică şi coborî. Ochii ei sclipiră.

– Da. Desigur. Înţeleg. Dacă Excelenţa sa vine mâine să mă viziteze, sunt sigură că....

– Domnule Dashwood, zise Jack, adunaţi câştigurile doamnei Campbell şi treceţi-le în contul său.

O luă de braţ şi o trase de lângă Philip. Ea rămase în urmă, şi el îşi petrecu braţul în jurul taliei ei, ţinând-o în mod deliberat lângă el. Era un gest adresat lui Philip, dar inima lui păru să bată din nou când simţi căldura corpului ei. Se îndreptă spre uşă, luând-o cu el.

– Staţi! exclamă ea. Aşteptaţi un moment...

– Aţi pariat şi aţi pierdut. Toată lumea din Vega îşi plăteşte datoriile, draga mea.

– Da, dar nu pot merge cu dumneavoastră acum...

– Ba puteţi.

În spatele lui izbucni o ceartă între Philip şi Dashwood, care refuza să intervină. Jack simţi o satisfacţie întunecată că, acum, în sfârşit, Philip avea să creadă ceea ce spusese.

– Mâine, protestă doamna Campbell, dar el o strânse, şi ea se opri din vorbit.

– Cu ce ar fi diferit? Încercaţi să vă gândiţi la o cale de a ieşi din asta sau de a trage de timp până când Philip va găsi una. Privi în jos spre ea în timp ce servitorul ţâşni după mantia ei. Nu vă fie teamă, adăugă el amuzat, în vreme ce-i analiza chipul palid şi furios. Nu am planuri cu dumneavoastră. Îşi coborî capul până când buzele lui îi atinseră părul de pe tâmple. Mirosea a portocale. Puteţi să spuneţi acelaşi lucru despre fratele meu?

Chipul ei se înroşi precum rochia. Jack privi în jos spre corsajul ei şi simţi cum corpul lui răspunde cu un val de căldură. „Uită-l pe Philip", voia el să spună. „Dă-mi voie să te seduc." Acesta era cel mai clar semn că-şi pierduse minţile.

Servitorul reveni cu lucrurile lui Jack și cu mantia ei. În secunda în care o îmbrăcă, el o scoase pe ușă afară, și coborâra treptele în cepuse să plouă, și doamna Campbell se înghesui în el, ridicându-și mantia pentru a se proteja. Philip strigă după ei, dar Jack nu l băgă în seamă. Făcea asta pentru binele fratelui său și nu avea chef de alte confruntări în seara aceea.

Trăsura Ware aștepta unde o lăsase, deși el stătuse înăuntru mai mult decât se așteptase. Un valet deschise ușa, cu o expresie impasibilă în vreme ce Jack o îngrămădea înăuntru pe tovarășa sa. Ea se ghemui pe locul mai îndepărtat, în vreme ce el își strânse mai bine mantaua și le dădu câteva indicații scurte servitorilor săi.

Philip ieși în grabă din club, fără pălărie și furios.

– Să n-o îndrăznești să faci asta, izbucni el, stând la câțiva pași distanță și cu mâinile strânse pumni. Nu te voi ierta niciodată!

Jack îi aruncă o privire lungă, ducală, pe care o prinsese de la tatăl lui.

– Dacă ți-ai fi ținut cuvântul, nu ar fi fost necesar. Pe săptămâna viitoare, dragă frate!

Îl salută batjocoritor atingându-și marginea pălăriei și intră în trăsură.

Capitolul 5

Sophie aterizã pe scaunul tapițat cu catifea și încercă să-și adune gândurile împrăștiate.

De data asta, chiar o făcuse. În câteva ore, riscase – și poate pierduse – tot ce muncise din greu să realizeze. Își aminti cu amărăciune cuvintele doamnei Upton din urmă cu mult timp: „Jocurile de noroc sunt drumul spre ruină". În seara asta, încălcase fragrant fiecare lecție învățată, și iată unde ajunsese.

Ducele intră în trăsură și se așeză în fața ei. Lumina sclipi pentru o clipă pe părul lui auriu, și apoi valetul închise ușa, închizând-o și pe ea alături de duce.

Își dorea să fi ascultat mai cu atenție când Philip vorbea despre fratele său. Își dorea să fi ținut cont de propriul instinct și să-l fi descurajat mai devreme pe Philip. Dacă l-ar fi refuzat, încă ar fi putut să joace cu domnul Carter, fericită și liniștită, câștigând încă o sută de lire și ceva pentru economiile ei. Ducele o tentase cu acel pariu enorm – cinci mii de lire! –, și asta fusese pierzania ei.

Dar dacă își imagina că-i cumpărase corpul și sufletul pentru o săptămână, ducele de Ware avea să fie grav dezamăgit.

– Sunteți complet nebun!

Mai bine să înceapă cu atacul.

– Nebun? El râse ascuțit. Nu mă îndoiesc.

Ea își strânse mantia cu ambele mâini, ca să nu-i dea o palmă.

– Asta-i aproape răpire, să știți. Am pierdut pariul, dar asta nu vă dă dreptul să mă scoateți din Vega ca un polițist care arestează un criminal căutat!

– Ce-i făceați fratelui meu ar trebui să fie catalogat drept un act criminal, răspunse el.

Sophie rămase cu gura căscată.

– Criminal! În Londra, este perfect legal să joci jocuri de noroc, și fratele dumneavoastră a venit de bunăvoie acolo – să joace.

De ce nu v-ați întors împotriva domnului Dashwood, pentru că i-a permis să intre?

– Philip a promis în dimineața asta să se oprească din jucat timp de o lună. Vocea ducelui era rece ca gheața. Cu toate astea, era acolo, neputând rezista să joace hazard, pentru că dumneavoastră erați acolo.

Ei îi venea să arunce în el cu ceva greu.

– Eu eram prinsă într-un respectabil joc de vist cu alți domni când a sosit el. Dacă s-a întâmplat ceva, el a fost cel care mi-a întrerupt seara, amenințând să facă o scenă dacă nu jucam cu el. Iar eu am sugerat hazard pentru că m-am gândit că se va termina repede.

– Cu banii lui în buzunarul dumneavoastră.

– Doar pentru că joacă prost, răspunse ea ațâțată. Dar văd că asta-i o trăsătură de familie, în mare parte.

El inspiră zgomotos. Ea se încordă, însă, când el vorbi, o făcu pe același ton egal, implacabil de mai devreme.

– Da, în seara asta, au fost o grămadă de raționamente greșite.

Speranța o făcu să stea un pic mai dreaptă.

– Nu este prea târziu, știți. Duceți-mă acasă, și promit că nu voi mai sta niciodată la nici o masă la care stă Lord Philip, nici la jocuri de noroc, nici la cină, nici măcar la ceai. De fapt, dacă îmi dați o listă cu alți prieteni sau membri de familie pe care doriți să-i feriți de prezența mea jignitoare, promit că o voi memora și-i voi evita pe toți.

– Nu este necesar. În lumina slabă, ea abia îi zărea chipul, întors de la privirea ei, uitându-se pe fereastra de lângă el. Doar Philip.

– S-a făcut! exclamă ea. Nici nu mai voia să vorbească vreodată cu Philip după asta. Acum, duceți-mă acasă...

– Nu.

Era sigură că nu auzise bine.

– Poftim? De ce nu?

– Ați pariat și ați pierdut. Membrii clubului Vega își plătesc datoriile, nu-i așa?

Sângele i se scurse de pe chip. Pentru prima dată, simți un fior de teamă. Își trase mantia în față într-un gest protector, deși nu i-ar fi fost de ajutor. Era la mila lui, singură cu el în trăsura lui, îndreptându-se Dumnezeu știa în ce direcție, cu nimeni să o ajute.

– Vreți să mă distrugeți, zise ea paralizată sperând dintr-odată că asta era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

El scoase un sunet dispreţuitor.

Nu de tot.

Dar o veţi face – v-aţi dat în spectacol cu mine în seara asta, târându-mă afară din club, după ce aţi pretins că doreaţi doar compania mea pentru o săptămână, zise ea, cu un tremur tulburător în voce.

Chiar dacă el nu o atinsese, îi văzuseră destui oameni plecând împreună cât să lase vorbe. Avea să fie cunoscută drept femeia care parase pe propriul corp, şi respectabilitatea ei, şi aşa firavă, avea să dispară ca fumul.

Da, zise el. Ca să vă opresc din a mai paria împotriva fratelui meu.

Am mai făcut o rundă cu el, ţipă ea. Una. Apoi, am încercat să mă retrag, dar el a insista să mai jucăm una. Dacă vă pasă aşa mult de buzunarul dumneavoastră, ar trebui în primul rând să-l ţineţi la distanţă de Vega.

Dacă aş putea.

Sophie îşi ridică braţele într-un gest de prefăcută uimire.

- Poftim? Nu aveţi nici un pic de putere în a influenţa acţiunile fratelui dumneavoastră, dar nu aveţi nici o mustrare în a trece peste voinţa mea? De ce?

– Dacă nu v-au plăcut termenii, nu ar fi trebuit să acceptaţi pariul, răspunse el. De ce aţi acceptat, doamnă? Aţi fost prea tentată de banii obţinuţi uşor? Nu v-a fost de ajuns că aţi câştigat de la Philip?

Da. Nu avea cum să scape de asta: pariul lui fusese prea ademenitor ca să-i reziste. Sophie se întoarse ca să privească pe fereastră. Ar fi trebuit să se scuze în clipa în care ducele se apropiase de Philip – şi mai rău era că ştiuse asta de atunci. Un mic diavol pervers o ţinuse pe loc şi apoi o lăsase să intervină în discuţie. Era treaba ei să intervină în numele lui Philip? Nu. Philip era un bărbat adult, mai mare decât ea, şi, dacă el nu-şi putea ţine cuvântul faţă de fratele lui, asta era vina lui – şi ar trebui să suporte consecinţele. Era treaba ei să-l ia pe duce peste picior? Nu. Era înţelept să răspundă la invitaţia lui tentantă de a juca? Cu siguranţă, nu.

Trebuia doar să-l convingă că era în interesul lui să o ducă acasă.

– Servitoarea mea va chema poliţia dacă nu mă întorc.

– Valetul meu bate la ușa dumneavoastră chiar acum în timp ce noi vorbim, informând-o că ați fost chemată de urgență și că veți lipsi de acasă timp de o săptămână.

– Poftim... poftim... Era așa nervoasă, că nici nu putea vorbi. Cum îndrăzniți?!

– Cum îndrăznesc să nu vreau să se îngrijoreze că stăpâna ei ar fi putut fi atacată de hoți sau omorâtă pe străzi? întrebă el.

– Cum îndrăzniți să-i spuneți minciuni...

– Minciuni? Se aplecă spre ea, și lumina unei lămpi de pe stradă îi învălui chipul pentru un moment. Era frumos precum Lucifer. Ați fi preferat să-i spun adevărul?

Nu, dracu' să-l ia! Colleen era o servitoare bună, dar, dacă ar fi știut că Sophie pierduse un pariu scandalos și fusese luată de ducele de Ware timp de o săptămână pentru activități necunoscute, erau mari șanse să spună cuiva. Chiar dacă doar bucătăresei, a cărei gură era și mai slobodă.

Ducele se așeză la loc.

– Spuneți-i orice fel de poveste doriți când reveniți acasă.

– Dacă am merge acum acolo, i-aș putea explica..., începu ea, dar ducele o întrerupse:

– Nu.

Sophie respiră pe nas pentru o clipă, străduindu-se să își păstreze calmul. Domnul Dashwood stătuse acolo, cum făcuseră toți ceilalți, și-i permiseseră ducelui să o ia captivă. Trebuia să fie văzută în Londra, pentru că, altfel, până și cei contra bârfelor ar fi început să vorbească. Ar putea să sară din trăsură, dar, la ce noroc avusese în seara asta, risca să-și rupă vreun picior. Își lipi chipul de fereastră, gândindu-se totuși la idee. Înaintau prin Hyde Park, cufundat în întunericul nopții.

– Unde mergem? întrebă ea, încruntându-se spre ploaie.

– La casa Alwyn.

– Unde?

– O casă de-a mea de la țară, zise el, de parcă avea mai multe case decât putea ține minte. În Chiswick.

Sfinte Dumnezeule! Nu era nici măcar în Londra. Orice dincolo de Kensington era clar în afara orașului. Avea să fie izolată acolo, cu nici o șansă de a se strecura afară și a pleca acasă.

– Dar asta-i răpire!

– Nu fiți ridicolă. Pentru prima dată, părea aproape amuzat. Sunt doar nouă kilometri.

– De ce așa departe? Deja mi-am dat cuvântul să nu-l mai văd pe Philip...

– Dar Philip nu și-a dat cuvântul să nu vă mai vadă, zise el, cu vocea dură din nou. Nu că aș fi avut încredere dacă ar fi făcut-o.

– De ce trebuie să fiu eu cea pedepsită pentru asta?

Râsul lui sună amar.

– Vă asigur că eu voi fi mult mai pedepsit decât dumneavoastră.

Ea privi amenințător în direcția lui. Era mult prea întuneric pentru a-i vedea chipul, dar o pâlpâire ocazională de lumină atingea albul lavalierei lui sau strălucirea aurie a părului său. Nu că avea nevoie să-l vadă pentru a-și aminti chipul lui. Cât de îngrozitor că-l crezuse frumos!

– Tipic bărbătesc. Provocați problema, și apoi vă simțiți cei lezați. Dacă vă simțiți pedepsit, nu pot să zic decât că o meritați.

Trase de mantie spre ea și-i întoarse hotărâtă spatele.

Jack nu se deranjă să se certe. Se întâmpla să fie de acord cu ea.

Ce naiba îl apucase să facă nenorocitul ăla de pariu?

„Gelozia", îi șopti conștiința. Gelozia pentru modul cum Philip îi ținuse mâna și felul cum ea se uitase la Philip, flirtând cu încredere, familiar. Modul cum capetele lor se aplecaseră împreună, cald și intim. Era la fel cum Portia se uitase cândva la el înainte de a fugi cu un alt bărbat.

Închise ochii și oftă, iritat pe el însuși că se gândise la ea. Portia Villiers era parte din trecutul lui. Îl învățase o lecție dură – dar necesară. O lecție despre femei. În seara asta, primise o altă lecție dificilă, și putea doar să spere că avea să iasă din asta mai bine decât data trecută. Și, pentru asta, ar face bine să găsească rapid ce să facă cu doamna Campbell.

Drumul până la casa Alwyn dura, de obicei, un pic peste o oră. Era ideală pentru escapade scurte din Londra, pentru că putea veni și pleca fără prea mari pregătiri. Vara, se ducea aproape în fiecare săptămână. Drumul până la Turnham Green era bine întreținut și pietruit, dar, când ajungeau la virajul sud spre Alwyn, ritmul încetinea dramatic. Jack își dădu seama prea târziu că acolo probabil plouase

și mai tare, drumurile de țară care acopereau distanța rămasă până la casă fiind într-o stare și mai groaznică.

Trăsura se clătină violent spre o parte. Doamna Campbell exclamă surprinsă când fu aruncată pe cealaltă banchetă. Jack o prinse înainte să cadă pe podea, dar o a doua smucitură îi aruncă pe amândoi spre peretele vehiculului.

– Și eu care mă întrebam ce altceva mai putea merge rău în seara asta.

Jack trase adânc aer în piept, inspirând aromă de apă de portocale și un miros care trebuia să fie al ei. Căzuse în poala lui, și, în încercarea ei de a se îndrepta, mâna ei ateriză pe coapsa lui. O atingere destul de intimă, aproape de vintrea lui. Sângele lui se trezi când ea se mai mișcă un pic, clar neștiind unde i se afla mâna.

– Doamnă Campbell, reuși el să spună, strângându-i brațul pentru a-i opri mâna din alunecat. Așteptați o clipă.

Trăsura era încă înclinată într-o parte, și Sophie încerca să se ridice.

– Ajutați-mă! răspunse ea.

Îndatoritor, Jack își depărtă brațele și o împinse ușor. Ateriză pe bancheta opusă cu un pufnet în timp ce trăsura reveni în poziția inițială.

– Este doar ploaia.

Își flexă mâna sub manta. Palma lui sfârâi la atingerea curbei taliei ei. Sophie pufni drept răspuns.

Mai lent decât la o plimbare, vizitiul porni trăsura cu smucituri, făcând-o să se clatine dintr-o parte în alta. Jack își sprijini picioarele de bancheta opusă și apucă bine cureaua. Măcar mai era în jur de un kilometru și jumătate până la casă. Odată ajunși, avea să o predea menajerei și el avea să se ducă să-și bage capul în apă rece până își revenea.

Abia se gândi la asta, că se opriră din nou. Trăsura se legănă, dădu înapoi și înainte, până când se poticni într-o pantă. Presentimentul lui Jack legat de drum crescu.

Ușa se deschise, lăsând să pătrundă stropii ploii.

– Excelență, trăsura este blocată.

Dumnezeu, se gândi el, nu așteptase mult ca să-l pedepsească.

– Ce se poate face?

Valetul ud ezită.

– Suntem la un kilometru și jumătate de casa Alwyn. Jeffers va călări și va aduce ajutoare, dar drumul de aici încolo este foarte prost. Orice alt mijloc de transport ar putea avea aceeași soartă cu acesta.

Nu-și putea petrece noaptea în trăsură, alături de doamna Campbell. Jack se aplecă și privi afară pe ușa trăsurii. Cizmele valetului său era afundate în noroi până la glezne. Se pregăti pentru un drum călare care avea să-l ude până la piele.

– Trimite-l pe Jeffers după cai. Nu mai pierde timp să aduceți o trăsură. Va trebui să călărim.

Se auzi un foșnet dinspre doamna Campbell.

– Sfinte Cerule, nu există nici o altă casă prin apropiere? întrebă ea cu spaimă.

– Nu, zise el scurt.

– Nici un han?

– Nu pe drumul ăsta.

– Dumnezeu să ne salveze de imbecilitatea ta, bolborosi ea, suficient de tare cât el să o audă. Asta-i o răpire tare proastă, Excelență.

– Nu este o răpire, explodă el. Vreți să plecați? Deschise larg ușa, obligând valetul să se dea în spate. Vă rog, doamnă, sunteți liberă să plecați.

– Prea bine, așa voi face. Își trase gluga mantiei pe cap și ieși. Unde-i cea mai apropiată casă? îl întrebă ea pe valet.

Acesta icni.

– Casa Alwyn, doamnă. Destinația noastră. La mai puțin de un kilometru și jumătate.

Arătă în direcția întunericului.

Doamna Campbell se uită iritată la Jack, care tocmai ridicase dintr-o sprânceană. Nu era vina lui că trăsura rămăsese blocată.

– Și în urma noastră?

– N-aș putea să vă zic, doamnă.

Ea oftă.

– Atunci, Alwyn va fi de ajuns. Mă scuzați.

Lovi genunchiul lui Jack, care bloca ușa.

– Doar nu vreți să mergeți pe jos, zise el cu neîncredere.

– Dacă alternativa este să stau aici cu dumneavoastră ore întregi, da, răspunse ea. Nu este așa frig și nu mă topește ploaia.

– Și noroiul?

Flutură o mână spre ușa deschisă.

Ea își ridică fustele și se uită la picioarele ei, încălțate în pantofi din piele subțire.

– Va strica tot ce port. Intenționez să vă trimit nota de plată pentru pierdere.

– Nici nu știți încotro mergeți.

Ea își înclină capul și-i zâmbi ciudat.

– Asta nu m-a oprit niciodată.

Jack se uita la ea, și de data asta ea îi dădu genunchiul la o parte. Se mișcă instinctiv și fără să mai scoată un cuvânt coborî, ajutată de valetul uimit.

Pentru o clipă, el se concentră să respire adânc. Nu ar fi trebuit să plece niciodată din reședința Ware din Londra. Ar fi fost mai bine să-l lase pe Philip să sărăcească, în beneficiul ei sau al oricui altcuiva. Ar fi trebuit să se întoarcă și să plece din club în clipa în care-i văzuse chipul și simțise un fulger de dorință străbătându-l. Acela fusese semnul de avertisment, și, pentru că-l ignorase, acum trebuia să se chinuiască mai bine de un kilometru prin ploaie și noroi.

Altă pedeapsă, fără îndoială.

Își ridică încruntat gulerul mantiei și coborî din trăsură. Ploaia cădea pe umerii lui, ascuțită și înțepătoare, dar nu rece – așa cum spusese doamna Campbell. Jack o privi dezaprobator. Ajunsese în fața trăsurii și vorbea cu vizitiul, strângându-și cu o mână gluga sub bărbie. Vizitiul arătă spre drum, în direcția Alwyn, și ea încuviință hotărâtă din cap. O pală de vânt suflă prin mantia ei și o deschise, expunând rochia de un roșu strălucitor – o rochie care în curând avea să fie complet distrusă de vreme. Jack o porni înainte, tresărind la fiecare picior scos din noroi.

– Deshămați caii, îi zise el vizitiului, ridicând vocea peste ploaie. Duceți-i la casa Alwyn. Aduceți trăsura dimineață.

Nu avea sens să aștepte; caii nu erau buni de călărit; ar fi fost o nebunie să-i călărească acum, pe furtună, fără șei sau frâie potrivite. Stăteau destul de liniștiți, dar Jack știa că nu era cazul să riște. Vizitiul și valetul trebuiau să-i conducă de frâie.

– Da, Excelență.

Omul își plecă ușor capul și-i făcu un semn valetului să vină să-l ajute. Jack se întoarse către doamna Campbell.

– Dacă sunteți suficient de nebună să mergeți pe jos, va trebui să vin și eu.

Ea nu păru deloc impresionată.

– Nu vă simțiți obligat, vă rog.

– Nu știți unde este casa, nici nu vă așteaptă menajera.

Își termină de închis nasturii de la haină și-și trase pălăria mai pe frunte. Avea să fie o plimbare îngrozitoare pentru el; doamna Campbell, în rochia și pantofii ei, avea să fie într-o stare deplorabilă. Normal, trebuia să facă fix pe dos de cum o sfătuise el.

– Mergem?

Porniră, cu capetele plecate, împotriva ploii. Probabil că aici ploua de mai mult timp decât în Londra. Drumul era un smârc de noroi și fiecare bucată aparentă de teren solid pe care să pui piciorul se dovedea a fi o baltă, pândind precum Caribda, în așteptarea unui pas greșit. Jack o luă în față, ca să-i arate drumul și să blocheze vântul. De asemenea, așa nici nu o vedea, ceea ce făcea să merite ploaia care îi bătea în față. „Penitență", își zise el în vreme ce apa găsea un loc să se strecoare pe lângă gulerul lui. Merita asta pentru că fusese așa un idiot în seara asta și începu să se simtă vinovat că o târâse pe doamna Campbell în așa ceva.

Dar femeia de lângă el nu se plânse o dată. În vreme ce-și vedeau de drum înaintând cu greu, ea nu scoase o vorbă, și, de fiecare dată când el arunca o privire pe furiș în spate, privirea ei era concentrată în jos, văzându-și de pașii ei. Mantia îi atârna în pliuri ude; era o mantie frumoasă de seară, nu una groasă. Nu putea să ofere prea multă protecție, dar, pe de altă parte, nici nu se îngreuna prea tare de la ploaie.

Ploaia cădea fără pauză. Jack se concentră să nu-și piardă echilibrul și să nu cadă lat cu fața în noroi. Oftă ușurat când păși pe aleea cu pietriș. Era plină de băltoace, dar se simțea mult mai fermă decât drumul noroios. Ploaia mai cădea încă pe capul și umerii lui, dar perspectiva iminentă a unei băi fierbinți și a unui pahar de coniac îl înveseli imediat. Iuți pasul.

Se uită în jos când fu tras de cot. Doamna Campbell îl apucase de mâneca hainei, cu ochii mari fixați pe cărarea din fața lui.

– Aia-i casa dumneavoastră?

Jack încuviință o dată din cap.

– Din fericire, da.

Ea clipi de câteva ori. Picăturile de ploaie atârnau de genele ei și alunecau pe curba obrazului. Mantia îi era deschisă la gât, și ochii lui

coborâră pe porțiunea de piele goală și udă. Era udă leoarcă. Și el era la fel, dar dintr-odată Jack nu mai simți asta. Dintr-odată, nu-l mai fascina propria lui baie, ci a ei – ea în baie, cu părul cârlionțat de la abur și pielea roz peste tot...

Sfinte Dumnezeule! Își îndepărtă privirea de la ea și se uită la Alwyn. Era o mică bijuterie, construită de străbunicul lui în stilul castelelor franțuzești, dar la scară mult mai mică. Ca de obicei, dispoziția i se îmbunătăți doar la perspectiva unor zile petrecute aici.

– Aveți ceva de obiectat?

Ea clipi din nou și-i dădu drumul la mânecă.

– Deloc, dacă este cald și uscat.

– Bun.

Fără să o mai aștepte, el porni.

Fu nevoit să bată câteva minute la ușă înainte de a primi un răspuns. Jack lovea cu inelul de metal, conștient că însoțitoarea lui se afla în spatele său, udă leoarcă.

– Este cineva acolo? întrebă într-un final doamna Campbell.

– Da. Mereu. Jack mai lovi o dată în ușă. Dar nu suntem așteptați.

– Mi-am dat seama, zise ea. O răpire sub impulsul momentului.

– Nu mai spuneți asta. Se uită iritat la ea. Ați vrut un pic de aventură și ați primit-o.

– Nu o voiam cu dumneavoastră, îi răspunse ea.

– Atunci, să vă fie asta o lecție. Nu mai faceți pariuri pe care nu doriți să le onorați.

Auzi zgomotul zăvorului și făcu un pas înapoi când ușa se deschise.

Majordomul se holbă disprețuitor la ei prin deschizătura îngustă.

– Cine este?

– Ware. Jack își scoase pălăria, ignorând ploaia. Deschide ușa, Wilson.

Ochii majordomului aproape săriră din orbite. Deschise larg ușa și se înclină adânc.

– Mă iertați, Excelență. Nu am primit nici o veste despre vizita dumneavoastră...

– Știu.

Jack trecu pe lângă el. Casa era pregătită mereu de primire, după instrucțiunile lui. Alwyn era refugiul lui din Londra, locul unde putea să fugă de presiunile necruțătoare ale ducatului pentru câteva

zile. Nu era o evadare deplină, pentru că mare parte din muncă îi urma, dar aici găsea liniște și calm. Mama lui detesta casa pentru că era prea departe de societatea din Londra și lui Philip i se părea prea de modă veche, așa că era mereu doar el.

Cu excepția acestei nopți, evident. În timp ce-și deschidea nasturii hainei, se uită în urma sa la doamna Campbell, care ezita la intrare.

– Intrați, îi zise el. Dacă nu cumva a început să vă placă ploaia

Ea mijì ochii, și gura ei senzuală zvâcni de iritare, dar intră, permițându-i lui Wilson să închidă ușa în urma ei.

Jack se întoarse când auzi zgomot de pași. Menajera aproape că fugea pe scări.

– Excelență, zise ea abia respirând, făcând o reverență în grabă. Nu vă așteptam...

– Știu, doamnă Gibbon, o asigură el. A fost o decizie luată sub impulsul momentului. Evită privirea doamnei Campbell când îi repetă cuvintele și-i lăsă mantaua în mâinile întinse ale lui Wilson. Aceasta este doamna Campbell. Pregătiți-i o baie fierbinte și o cameră. Vă este foame? zise el, întorcându-se și adresându-i-se oaspetelui său.

Ea părea ametită. Încă avea picături de ploaie atârnate de gene.

– Er... Nu. Dar ceai ar fi minunat...

– Prea bine. Doamnă Gibbon, o las în mâinile dumneavoastră capabile.

Jack înaintă spre scări. Cizmele lui scârțâiau la fiecare pas, și el abia aștepta să le dea jos.

– Domnule!

Se opri la strigătul doamnei Campbell. Cu un picior deja pe scară, se uită în urmă.

Își dăduse jos mantia. După cum se aștepta, rochia ei roșie era udă și lipită de corpul ei de la umeri până la genunchi. Liniile corsetului erau vizibile pe sub rochia udă, și Jack își imagină că-i vede sfârcurile tari și ridicate. Își imagină cum îi desface rochia și o dă jos, gustând fiecare centimetru ud din pielea ei. Își imagină cum o trage în jos cu el în marea cadă de cupru, care cu siguranță era pregătită în aceste momente în budoarul lui, și respirația lui se precipită.

Dumnezeu să-l ajute. Era mai rău decât Philip.

– Da? zise el scurt, luptându-se cu reacția corpului său la imaginile nedorite care-i umblau prin creier.

– Ce...? Făcu o mişcare neajutorată cu o mână. Eu ce fac?

„Îţi dai jos hainele ude. Îţi desfaci părul. Îmi zâmbeşti cum i-ai zâmbit lui Philip."

– Vă încălziţi şi vă uscaţi, zise el. După aceea... vom sta de vorbă.

„Şi nimic altceva, pentru numele lui Dumnezeu." Se întoarse şi urcă scările.

Capitolul 6

Sophie abia se abținu să nu spună ceva foarte nepoliticos către spatele ducelui care se retrăgea. Era insuportabil.

Menajera aștepta, încercând să-și ascundă curiozitatea. Majordomul tocmai îi luase mantia udă și dispăruse în liniște. Se adună.

– Bună seara, zise ea către menajeră. Doamna Gibbon, nu?

– Da, doamnă.

Sophie își adună fustele ude. Bumbacul roșu și strălucitor fusese unul din preferatele ei, și acum rochia era cu siguranță ruinată, stropită cu noroi până la genunchi.

– Trăsura s-a blocat pe drum, cam la un kilometru și jumătate de aici. Îmi închipui că a plouat toată ziua, nu?

– De ieri, doamnă. Doamna Gibbon ezită, apoi întrebă plină de neîncredere: Ați mers pe jos un kilometru și jumătate?

– Oh, da, zise Sophie. Nu aveam de ales. A fost destul de greu pe alocuri, trebuie să recunosc.

Chipul femeii se îmblânzi.

– Cu Excelența Sa sunteți în perfectă siguranță, deși probabil a fost un drum mizerabil! Pe aici, doamnă. Vă încălzim și vă uscăm.

O conduse în sus pe scări.

– Îmi pare așa rău pentru munca suplimentară la care vă pun, zise Sophie în timp ce urcau scara largă din lemn lustruit.

Încercă să nu se gândească la urmele ude de pași pe care le lăsa pe scară ca să fie curățate de o biată servitoare.

– Nu vă faceți griji cu asta, o asigură femeia. Excelența Sa lasă mereu ordinele potrivite pentru casă.

Sophie mai privi o dată în jurul ei. Toată lumea se referea la acest loc ca la o casă, de parcă se compara cu mica ei casă din cărămidă de pe Alfred Street. Ei i se părea că era mai degrabă un conac, interiorul mai mult chiar decât exteriorul. Pereții erau de un albastru ca ouăle de măcăleandru, iar parchetul strălucea la lumina lămpii menajerei.

Privi în sus și exclamă uimită la tavanul înalt și arcuit care strălucea de la foița de aur chiar și în lumina slabă.

Din capul scărilor, doamna Gibbon o conduse pe un coridor îngust, într-o cameră care în semiîntuneric părea somptuoasă.

– Ne scuzați că nu a fost pregătită cum trebuie, dar servitoarea va veni imediat. Trase de frânghia clopoțelului, apoi se grăbi prin cameră și deschise o altă ușă, dezvăluind un budoar plăcut, construit în fața unui șemineu. O cadă mare de cupru se afla în spate. Va dura ceva până se va umple cu apă fierbinte, dar trebuie să scăpați de hainele alea ude. O măsură din priviri pe Sophie, care începea să tremure în camera rece. După aceea... Ei bine, vom vedea ce putem face.

Până când Sophie se dezbrăcă de rochia ei udă și de lenjeria intimă și era înfășurată în câteva pături, mai sosiră două servitoare, una aducând o ceașcă de ceai. Sophie bău și le privi cum aținâ focul, cum aranjează cada de cupru și cum discută cu doamna Gibbon pe un ton jos. Cineva îi luă hainele, promițând să facă un efort să le salveze.

Când cada fu plină cu apă aburindă, se cufundă recunoscătoare în ea. Acasă, o avea doar pe servitoarea ei, Colleen, și o bucătăreasă care venea la două zile. Era minunat să ai o grămadă de oameni care să îți poarte de grijă, deși încă simțea că ducele îi datora măcar asta, după ce-i pusese capăt serii într-o manieră atât de arogantă.

Ducele. Alunecă în jos până când apa îi ajunse la bărbie; îi rămăseseră afară doar genunchii. Ce avea să facă ea cu ducele?

Philip pretinsese că se dusese la club să-l vadă pe domnul Dashwood și se speriase ca un băiat vinovat când fratele lui apăruse. Domnul Dashwood spusese că ducele nu era membru acolo, iar ducele însuși îi spusese lui Philip că nu avea să-i mai plătească alte datorii la jocuri. Deci ducele mersese la Vega să plătească datoria lui Philip. Sophie putea să înțeleagă furia ducelui dacă lucrurile erau așa cum spunea el.

Dar de ce naiba se întorsese împotriva ei? Cu siguranță, Philip nu era dator la ea, deși știa că asta nu ar fi fost dificil. Din câte știa ea – sau ducele –, Philip era probabil încă la Vega, pariind ca un nebun, din moment ce știa că fratele lui nu era prin apropiere să-l oprească.

Și acum, ea era blocată aici, departe de Londra, cu un bărbat pe care nu-l cunoștea și nu-l plăcea. Ploaia încă se auzea în geam, și avea să fie nevoie de cel puțin o zi cu vreme frumoasă ca drumurile

să devină practicabile. Sophie își petrecuse partea din drum în trăsură având gânduri înverșunate la adresa ducelui, ceea ce era îngrozitor de terapeutic, dar acum venise momentul să se gândească la chestiunea practică legată de cum să se poarte cu el. Dacă Philip i-ar fi spus mai multe despre el... Dacă ea ar fi fost curioasă să afle mai multe...

Făcu vârtejuri cu degetele prin apă. Era mai tânăr decât se așteptase – cu siguranță nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani –, ceea ce însemna că moștenise averea de tânăr. Ce efect putea să aibă asta asupra unui om? Se întrebă cât de diferită fusese educația lui de a lui Philip; nu semănau deloc dacă era să se ia după limitata ei observație.

Până la urmă, hotărî că era o greșeală să facă vreo presupunere în orice direcție. Ar trebui să se concentreze pe ce cuprindea înțelegerea lor, adică asupra faptului că nu avea să mai joace cu Philip niciodată. Dacă dădea dovadă de înțelegere și discreție și demonstra că era de încredere, el ar fi mult mai dispus să o trimită înapoi în oraș dimineață.

Și era vital să se întoarcă în Londra cât mai curând. În ciuda regulii domnului Dashwood împotriva bârfitului, povestea asta avea să se afle. Sophie era extrem de conștientă de ce urma să se întâmple odată ce povestea se răspândea. Dacă existau zvonuri că ea făcuse un pariu scandalos să petreacă o săptămână cu ducele de Ware, susținute de șoapte că fusese luată pe sus de la Vega chiar în acea noapte, și apoi nu era văzută pe nicăieri în Londra timp de o săptămână, avea să-și piardă și ultima fărâmă de respectabilitate. Toată lumea avea să creadă că era amanta ducelui, și asta i-ar distruge orice șansă de a mai găsi un soț decent. Sophie refuza să-l lase pe acel bărbat să-i distrugă viața cu atâta nepăsare.

Hotărâtă, se ridică din cadă. Doamna Gibbon îi lăsase destule prosoape calde, și se duse în cealaltă cameră – acum luminată frumos și încălzită de focul din vatră –, simțindu-se revitalizată.

Determinarea ei primi însă o lovitură când menajera îi spuse că nu reușise să-i găsească nici o haină potrivită. Singurele femei din casă erau cele două servitoare, bucătăreasa și însăși doamna Gibbon, și nici una nu era aproape de mărimea lui Sophie.

– Căutăm ceva potrivit, promise menajera, dar am găsit ceva pentru seara asta.

Întinse pe pat un halat frumos din catifea albastră. Sophie se uită la acesta.

– Al cui este?

Dar știa.

– Al Excelenței Sale, zise doamna Gibbon. Valetul său mi l-a dat când am întrebat ce să fac pentru dumneavoastră. Până dimineață jur că voi avea îmbrăcămintea cuvenită.

Atinse materialul plușat. Avea margini din mătase violet, așa decadent, că aproape oftă de la plăcerea de a-l atinge.

– Mă scuzați, doamnă, adăugă menajera. Voi aduce una dintre cămășile mele de noapte pentru dumneavoastră. Este tot ce pot face.

Sophie se trezi din reverie.

– Mulțumesc, zise ea cu înflăcărare. Sunteți foarte amabilă.

Femeia încuviință din cap în semn de mulțumire.

– Excelența Sa mi-a spus să vă transmit că îl găsiți în bibliotecă dacă doriți să vorbiți cu el.

Cu siguranță, avea destule să-i spună ducelui. Nu era ideal să-l înfrunte în halatul lui, dar el era responsabil de aceste circumstanțe. Mângâie din nou catifeaua.

– Mulțumesc, doamnă Gibbon. Voi vorbi.

Jack simți că-și vine în fire după ce se încălzi și fu uscat.

Îl trimise pe Michaels, valetul care se ocupase de el în absența valetului său personal, să o informeze pe doamna Gibbon că avea să fie în bibliotecă, dacă oaspetele lui dorea să discute cu el, și apoi se așeză relaxat într-unul dintre fotoliile de piele de lângă foc. Michaels îi aduse un pahar de coniac și-l lăsă cu gândurile sale.

Era mult mai ușor să clarifice gândurile alea acum când Sophie Campbell nu se afla în încăpere.

Întâi, și cel mai important, făcuse ceea ce trebuia făcut. Philip avea nevoie de un șoc. Nu fusese cea mai îndemânatică sau diplomatică manevră, recunoscu Jack, dar nu trebuia să lași asta să te împiedice să profiți de o ocazie când apare.

Roti paharul și studie coniacul chihlimbariu în lumina focului. Elementul-cheie al oricărei strategii era să știi mereu ce voia celălalt. Philip demonstrase că ceea ce voia el, mai mult decât emoția jocului, era doamna Campbell. Felul cum o atinsese și o alinase demonstrase asta. Dacă nu-l urmărea ca o infirmieră, i-ar fi imposibil

să-l împiedice pe Philip să parieze în altă parte. Și tocmai de aceea era singura opțiune viabilă. Jack nu se păcălea singur că fratele lui avea să termine cu proastele lui obiceiuri, dar măcar avea să-l zdruncine ca lumea.

Cât despre doamna Campbell... Ce căuta o femeie tânără și atrăgătoare să joace în fiecare noapte la Vega? Existau două răspunsuri probabile, nici unul flatant pentru ea. Primul era că se afla acolo din același motiv ca Philip și prietenii lui: să irosească o avere – ori a ei, ori a altcuiva, în căutarea distracției. Jack nu simți nici o remușcare pentru acțiunile lui dacă ăsta era motivul ei. Nu-i păsa dacă era cea mai bogată moștenitoare din Anglia; jocurile de noroc erau nesăbuite și nerentabile.

A doua posibilitate era că ea căuta altceva decât fiorul câștigului. Nu-i scăpase faptul că, în vreme ce femeile puteau fi primite la Vega, nu multe erau la fel de frumoase sau de pline de viață ca ea. Fiecare bărbat din club o observase, în rochia ei roșie, cu acea buclă de păr chinuitoare. Putea să joace pentru mize mai mari decât banii. Dacă intenția ei era să-l atragă pe Philip în a-i fi amant, Jack avea să pună capăt acestei fantezii. O femeie de genul ăsta putea secătui un bărbat mai repede decât masa de hazard.

Și, dacă, printr-o slabă șansă, el se înșela, putea pur și simplu să-i plătească cele cinci mii de lire până la urmă. Asta voise, nu?

Ușa se deschise în spatele lui, și el bău din coniac, pregătindu-se pentru o confruntare. Nu era obișnuit să-și ceară scuze pentru acțiunile lui. În acest caz, nici măcar nu le regreta. Dacă ar fi fost urâtă sau mai bătrână, ar fi acționat la fel de hotărât ca s-o oprească din a-i ruina fratele – poate că nu fix în același mod, dar tot cu convingere. Faptul că era tânără și atrăgătoare o făcea doar mai periculoasă.

– Sper că aveți un plan mai bun să revenim în Londra decât cel făcut pentru a ajunge aici.

Îi ocoli scaunul și veni spre foc, iar Jack aproape că scăpă paharul din mână când o văzu.

Părul îi cădea pe spate în valuri, strălucind ca mahonul lustruit în lumina focului. Dar ținuta ei amenința să-l zăpăcească de tot. Halatul lung din catifea albastră atingea podeaua în timp ce ea mergea, și mânecile fuseseră îndoite, expunându-i mâinile. Își petrecuse cordonul în jurul ei de două ori, scoțând în evidență talia subțire...

și ce curbe frumoase avea. Era cel mai intim neglijeu chiar înainte ca mintea lui să înregistreze acest fapt evident.

– Ăla-i halatul meu, zise el.

Ea îl privi obraznic și răsuci halatul prea lung în jurul picioarelor ei.

– Este tot ce au putut găsi pentru mine. Servitoarea cu dimensiuni apropiate de ale mele a plecat de curând. Hainele celorlalte servitoare sunt prea mici, ale doamnei Gibbon sunt prea mari și așa am rămas cu àsta. Trecu o mână peste catifea, zăbovind pe material. Ochii lui Jack îi urmăriră degetele, imaginându-și cum se simțea atingerea catifelei... și a cărnii de sub ea. Tot ce am de purtat este ud și cel mai probabil deteriorat, mulțumită dorinței dumneavoastră nebune de a mă răpi din Londra în toiul unei ploi torențiale.

– Nu v-am răpit.

Bău mai mult coniac, încercând să nu se uite la gleznele ei goale, vizibile acum de sub tiv. Și restul corpului ei sub halat era tot gol? Nu-l ajuta să se concentreze.

– Nu m-ați lăsat să merg acasă, așa cum am vrut.

Se așeză pe scaunul opus lui, și halatul se desfăcu, scoțând la iveală un picior subțire, gol până la genunchi. Din fericire, trase de halat înainte de a-l surprinde privind-o.

Holbându-se, de fapt. Chiar nu aveau nici o haină femeiască în casă?

Nebunia părea să se joace cu creierul lui. La ce dracu' se gândise când o târâse pe femeia asta în casa Alwyn? Nu avea să supraviețuiască niciodată singur o săptămână cu ea. Ea avea să îi aducă sfârșitul, într-un fel sau altul.

– Care vă este planul? întrebă ea direct. Ce sperați să realizați?

– Philip, zise el, acceptând ușurat subiectul. Și-a încălcat cuvântul față de mine, și trebuie să existe consecințe.

– De ce nu l-ați târât pe Philip după dumneavoastră?

Pentru că nu voise să petreacă o zi – darămite o săptămână – cu Philip. Alungă acest gând.

– Asta nu ar rezolva nimic. S-ar bosumfla și s-ar încrunta, apoi ar reveni la mese.

– Față de acum, când l-ați lăsat să joace fără cea mai mică interferență, zise ea serios. Înțeleg logica.

Ducele mai luă o gură de coniac. Logica aceasta avea din ce în ce mai puțin sens pentru el. Purta ceva pe sub halat?

– Dacă nu voiați să participați, ar fi trebuit să plecați, în loc să vă grăbiți să-i luați apărarea.

Ea oftă.

– Da, chiar ar fi trebuit să fac asta. Dar, după cum ați spus, am fost sedusă de lăcomie. Perspectiva de a câștiga cinci mii de lire dintr-o lovitură a fost prea tentantă ca să-i rezist.

El își înclină paharul într-un salut batjocoritor.

– Un păcat mortal.

Ea scoase un sunet trist prin care era de acord.

– Atunci, Philip este un mincinos?

Jack o privi rece și nu spuse nimic

– Exagerez întrebând asta? Incredibil, părea amuzată. Ați spus că și-a încălcat cuvântul față de dumneavoastră de a nu mai juca. Să știți că îl văd mereu. Cel mai adesea, la Vega, dar uneori și în saloanele de întâlniri. Dacă aveți impresia că-și pierde toți banii în fața mea, sunteți, din păcate, prost informat.

– N-am avut niciodată impresia asta. Jack se gândi la cecul pe care-l scrisese pentru Sir Leslie Bagwell și-și termină coniacul. Dacă tot ați deschis subiectul, cât de rău l-ați jumulit de bani?

Ea îl țintui cu privirea. Jack își dădu seama că o privea și se ridică. Se duse să mai toarne coniac pentru că un pahar nu era clar de ajuns. Din impuls, turnă un pahar de vin de Xeres și i-l aduse doamnei Campbell.

– Mulțumesc, zise ea surprinsă.

Gustă vinul, și genele ei fluturară de încântare. Bău din nou, și buzele îi strălucirăude de la vin.

Jack rămase privind țintă. Doamne, buzele ei! Se așeză la loc, cu ochii la ea. Era aproape vrăjit de tot ce făcea. Când ea își deschise din nou ochii, el se forță să-și mute privirea de la glezna ei goală, de la părul ei strălucitor și mai ales de la gura ei.

– Cel mult câteva sute de lire, zise ea, răspunzând tardiv la întrebarea lui. Își înclină capul și se uită spre el. Nu toți banii ăștia odată, și din când în când mai pierd în fața lui.

– Dar bănuiesc că nu des.

Lumina focului pâlpâi pe chipul ei, oferindu-i un aer meditativ. Jack încercă să nu observe că degetele ei goale ieșeau de sub tivul

halatului său. Se descălțase de papucii simpli, care cu siguranță aparțineau doamnei Gibbon. Era o imagine complet diferită de cea pe care el dorea să o aibă despre ea – drept o impostoare vicleană care își seducea victimele și le ruina. Putea fi un teatru elaborat să încerce să-l convingă de inocența ei, dar, dacă era așa, era cel mai bun teatru văzut de Jack vreodată.

– Nu calculează niciodată probabilitățile, zise ea după un moment. Mereu ridică mizele, chiar și când nu ar trebui. Și apoi... Ei bine, nu am cum să o spun altfel. Are un noroc îngrozitor.

– Spre deosebire de dumneavoastră, murmură Jack.

Zâmbetul ei era strâmb.

– Norocul lui nu este deloc ca al meu.

În vorbele ei era un subînțeles pe care el nu-l putea intui.

– Atunci, asta înseamnă că nu are nici minte, dacă insistă să joace nesăbuit, fără măcar poleiala norocului.

– El insistă pentru că nu îi este teamă să piardă. Își sprijini bărbia pe genunchi și zâmbi la expresia lui. Bănuiesc că ăsta-i meritul dumneavoastră.

– Nu ca regulă generală.

– Ultima redută este aproape mereu demnă de încredere, zise ea, neperturbată de răspunsul lui scurt. Mai ales dacă știi că va fi mereu acolo când ai nevoie. Jocurile de noroc sunt despre risc, știți, și garanțiile sunt rare.

Știa și el toate astea. Când era mai tânăr, înainte de a deveni duce, și lui Jack îi plăcuseră pariurile. Niciodată zaruri, rareori cărți; pariurile lui fuseseră mai personale. Îl putea întrece pe colegul său Stuart Drake într-o cursă de șarete din Londra până în Greenwich? Da, putea, și câștiga și douăzeci de guinee făcând asta. Putea să bage în traistă mai multe păsări decât celălalt domn cu care era la vânătoare? Da, putea, pentru încă zece lire. Putea să obțină un dans cu cea mai drăguță fată în orice salon de întâlniri prin care treceau, fără să-și spună titlul – ceea ce, după cum insinuase o dată Aiden Montgomery, era, oare, trișat? Da, putea, și să ușureze buzunarele tuturor prietenilor cu încă un pumn de guinee.

Dar apoi devenise moștenitor, și dintr-odată astfel de acțiuni frivole erau sub demnitatea lui – nu că ar mai fi avut timp pentru ele oricum. Tatăl său se așteptase să trăiască până la nouăzeci de ani, nu să se înece la un pic sub cincizeci. Jack se așteptase să își trăiască

viața fără responsabilitatea unui moștenitor, nu să moștenească toate responsabilitățile înainte de a împlini treizeci de ani. Pariurile pe cursele cu șarete deveniseră un lucru desuet, aproape copilăresc.

– Asta vă atrage? întrebă el în schimb. Riscul?

Ea râse, deși nu prea amuzată.

– Oh, nu. Eu prefer să o văd ca pe șansa de a câștiga, decât ca pe riscul de a pierde.

Normal. Jack își luă din nou ochii de la degetele ei goale.

– Ați vorbit ca o adevărată escroacă.

– Ceea ce dumneavoastră mă și considerați.

Încă un zâmbet strâmb.

– Nu sunteți? rosti el tărăgănat. Frecventați o sală de jocuri și ușurați în mod constant oamenii precum fratele meu de sume mari de bani. Ați recunoscut că ați fost dornică să mă ușurați de cinci mii de lire.

– Dumneavoastră ați propus pariul, zise ea fără remușcări. Aș vrea foarte mult să știu de ce.

Lovit cu propriul artificiu, Jack își bău coniacul și contemplă paharul gol. Două erau suficiente. Orice peste, și mintea lui – și așa amorțită în seara asta – l-ar putea părăsi de tot și ar putea să-l conducă spre ceva iremediabil stupid. Degetele ei goale îl chinuiau.

– Doar un instrument util, murmură el.

– Ca să mă despărțiți de Philip? Îl luă peste picior. Dacă-i așa, a fost complet inutil. V-am spus deja că nu doream să joc hazard cu el. Mi-a întrerupt seara și m-a manipulat să joc. Știu foarte bine că trebuie să fiu precaută cu Philip.

El o privi caustic. Nu păruse deloc precaută la Vega, trimițând bezele zarurilor din mâna lui Philip.

– Știu, insistă ea. În ciuda a ceea ce ați putea crede, nu vreau să sărăcesc pe nimeni și nu-mi place să-mi văd prietenii cum ajung în ruină. Îl consider un prieten, dar, în ultima vreme, a devenit un pic cam arogant. Dacă m-ați fi tras pur și simplu deoparte și mi-ați fi cerut ajutorul în a-l îndepărta de mesele de joc, v-aș fi ajutat cu plăcere. Pe buzele ei trecu umbra unui zâmbet malițios, și stomacul lui Jack se strânse involuntar. Chiar pentru mult mai puțin de cinci mii de lire.

Se juca cu el.

– Philip vrea mai mult decât o prietenie cu dumneavoastră, răspunse el, plătindu-i pentru împunsătură.

Chipul ei îngheță pentru o clipă. Dar nu era surprinsă; știa că Philip o dorea. Nu-și putea da seama dacă ea era mulțumită sau nu de acest lucru. Jack își dădu seama că se pricepea foarte bine la a-și ascunde sentimentele și emoțiile.

Dar apoi, într-o secundă, redeveni o domnișoară naivă de societate. Cu ochii mari și un zâmbet afectat pe buze.

– Da? zise ea pe un ton întrebător. Sfinte Cerule! N-am găsit niciodată un domn care să aibă sentimente mai calde față de mine decât fratele dumneavoastră. Îi aruncă o privire plină de speranță. Este îndrăgostit nebunește? Ar trebui să mă pregătesc pentru o cerere în căsătorie? Vom fi cumnați în curând, Excelență?

Doamne, nu! Jack abia rămase pe loc la gândul că această femeie i-ar putea fi cumnată. L-ar zăpăci pe Philip, și el... ar ajunge repede în mormânt privind-o împreună cu fratele său.

– Ați fi o nebună să acceptați dacă v-ar cere. Nu are o avere și-și irosește veniturile la mesele de hazard.

Ea râse veselă. Jack îi zâmbi fără să se poată abține.

– Fața dumneavoastră! Chiar m-ați crezut? Ea clătină din cap, încă zâmbind. Normal că nu l-aș accepta niciodată pe Philip, pentru căsătorie sau pentru orice alt fel de complicație. Ar fi un soț îngrozitor, și eu...

– Da? insistă el când ea se opri.

Își linse buzele.

– Știu că este cu mult peste statutul meu, termină ea ușor. Fratele ducelui de Ware! Nu aș visa niciodată să țintesc la un domn așa eligibil.

Nu asta voise să spună. Jack se aplecă să-și pună paharul jos și folosi oportunitatea ca să se foiască în scaun pentru a o vedea mai bine.

– Unele femei ar profita de șansa de a pune mâna pe un bărbat bun de însurat.

– Da? Ea zâmbi simplu și ridică din umeri. Bănuiesc că nu sunt ca majoritatea femeilor.

Da... dar de ce nu? Ce anume la ea îl provoca și-l ademenea, chiar când știa că trebuia să fie neîncrezător și critic? Trebuia să-și facă ordine în gânduri în legătură cu ea.

– Văd asta, zise el pe un ton egal. Jucați și recunoașteți deschis că vă place să câștigați, dar apoi spuneți că nu vreți să săraciți

pe nimeni. Unui adevărat jucător nu i ar păsa. Asta mă face să cred că jucați un altfel de joc. Când am sugerat că s ar putea ca Philip să vrea mai mult decât doar compania dumneavoastră însă, ați depus un mare efort nu doar să negați asta, ci și să vă bateți joc de idee. Prea mare efort, după părerea mea – nu a fost un gând nou pentru dumneavoastră. Poate că nu umblați prin saloanele de jocuri ale Londrei în căutarea unui protector bogat și vi se pare ofensator sau înjositor, dar nici nu ați fost indignată când am spus-o. Știți că vrea să se culce cu dumneavoastră, și oricine v-ar fi privit cum flirtați cu el în seara asta ar fi zis că-l încurajați. V-ați gândit la cum ar fi ca amant sau chiar ca soț, și totuși pretindeți că l-ați respinge în ambele ipostaze. Asta mă face să bănuiesc că chiar jucați pentru mai mult decât câteva guinee la masa de hazard, dar Philip nu este o țintă suficient de grasă pentru dumneavoastră. Își înclină capul într-o parte. Greșesc?

Pe durata discursului lui, ea rămăsese dreaptă, revenind cu picioarele pe podea. Acum, se uita la el, cu buzele deschise și ochii întunecați.

– V-ați gândit destul de mult la asta, nu?

– Nu prea mult, răspunse el. Nu am auzit de dumneavoastră înainte de seara asta. Nu-și putea împiedica privirea să se fixeze asupra halatului ei. Se deschisese un pic, dezvăluind un pic din pieptul ei ademenitor. Sângele lui se înfierbântă, în ciuda eforturilor lui de a se liniști. Dar vă recunosc genul.

Pentru o clipă, chiar crezu că o descumpănise. Ochii ei fulgerau, și respira neregulat, dar își reveni și de data asta.

– Normal că ați crede asta. De data asta, zâmbetul ei era forțat. Noapte bună, Excelență!

Se ridică și făcu o reverență perfectă, iar halatul de catifea se deschise și mai mult. Acum, putea să vadă umbra dintre sânii ei.

Gura i se uscă. Nimic. Nu purta nimic pe dedesubt. Doamna Campbell dădu tivul halatului la o parte din calea ei într-o manieră regală – picioarele ei erau goale până sus –, încălță papucii și ieși din încăpere fără să-l mai privească.

Și, deși Jack bănuia că o nimerise cu ultima lui remarcă, nu se putea gândi decât la picioarele ei goale.

Capitolul 7

A doua zi dimineață, Jack stătea la fereastra din încăperea unde se lua micul dejun, cu o ceașcă de cafea în mână, privind cum ploaia continua să cadă peste grădină.

Wilson îl informase că în Chiswick plouase cu întreruperi în cea mai mare parte a săptămânii. Închis în casa lui din Londra, Jack nu-și dăduse seama de asta. Ieșea din când în când, dar, de obicei, venea lumea la el, înclinându-se și mereu cerând ceva. Dacă vremea era bună, călărea dimineața, dar abia acum își dădea seama că nu o mai făcuse de câteva zile. Probabil din cauza ploii.

Dacă nu ar fi fost problema cu Philip, ar fi fost acum în casa lui din apropiere de St. James's Place, frunzărind ziarele la micul dejun, înainte de a reveni în biroul lui să se ocupe de o serie interminabilă de petiții, facturi, rapoarte, solicitări și cereri din toată Anglia. Până la ora asta, în anticamera lui se aflau deja trei sau patru oameni ale căror afaceri erau așa importante pentru ei, încât nu le încredințau poștei. Mama lui și-ar face apariția la un moment dat, de obicei ca să-i ofere vreun indiciu despre ce voia sau pentru a-i reproșa în vreun fel când credea că făcuse ceva diferit de cum ar fi făcut tatăl lui. Rareori, unul dintre vechii lui camarazi ar putea veni în vizită, dar trecuse așa mult timp de când Jack ieșise cu ei, că majoritatea nu-l mai deranjau. Înainte să-și dea seama, avea să fie ora cinei, și apoi evenimente de seară pe care nu le putea evita.

Dar astăzi nu se întâmpla nimic din toate astea. Fără să știe de venirea lui, Wilson nu făcuse aranjamentele ca ziarele de la Londra să fie trimise aici, și Percy, secretarul său, era încă în oraș. Tată lui îl avertizase să nu aibă niciodată prea multă încredere într-un angajat, dar poate că venise timpul să vadă ce putea face Percy pe cont propriu. De fapt, Percy și ducesa nici nu știau sigur unde se afla până nu le trimitea vorbă. Era ca și cum s-ar fi întors la universitate, chiulind de la cursuri ca să facă ceva – orice altceva – mai interesant, chiar

dacă acel lucru se întâmpla să fie nimic. Jack ridică ceașca și bău din cafea, savurându-i aroma.

Ușa se deschise în spatele lui.

– Excelență, zise Wilson.

– Da?

– Oamenii au revenit cu trăsura. Osia este crăpată, și va fi nevoie de câteva zile pentru reparație.

Asta nu era o surpriză.

– Și drumurile? întrebă el, știind deja răspunsul.

– Impracticabile, domnule. A fost nevoie de șase oameni și patru cai pentru a elibera trăsura și a o aduce la Alwyn.

– Înțeleg. Spune-le să facă ce trebuie pentru a repara osia. Caii cu care am venit sunt bine?

– Unul din ei a luat o piatră, Excelență, dar grăjdarul se ocupă de el.

Jack încuviință din cap.

– Asta-i tot, Wilson.

– Prea bine, domnule.

Ușa se închise ușor în urma majordomului.

Casa Alwyn se afla într-un parc amenajat. Mai existau și alte trăsuri aici, dar numai pentru distanțe scurte. Cu drumurile impracticabile și vizitiul care nu putea mâna, era blocat în Chiswick.

Sau, mai degrabă, *erau* blocați.

Ca la un semn, ușa se deschise din nou. Chiar înainte de a vorbi, Jack știu că era doamna Campbell. Nu doar că aerul păru să vibreze subtil, dar îi văzu reflexia în geamul din fața lui.

– Bună dimineața.

Observă că ea nu i se mai adresase și cu titlul. În purtarea ei nu se simțea respect. Jack se obișnuise cu ambele moduri de comportare în ultimii șapte ani; chiar înainte de moartea tatălui său, când el avusese titlul de conte de Lindsay și fusese tratat ca atare. Femeia asta însă îl trata ca și cum ei doi ar fi fost egali.

De fapt, îl trata ca și cum el i-ar fi fost inferior. Era un lucru deopotrivă curios și enervant.

– Bună dimineața, doamnă Campbell.

Se întoarse și o privi cum traversează încăperea spre bufetul lateral. Mergea ca o dansatoare, cu grație și ușurință. Săltă capacul de pe câteva mâncăruri, intenționând clar să se servească singură, și Jack

făcu un semn către valetul care stătea de pază la bufet. Servitorul ieşi din încăpere fără un cuvânt, lăsându-i singuri.

– Văd că v-au găsit ceva de îmbrăcat, zise el.

Ea alese nişte pâine prăjită şi o brioşă, adăugă un ou, apoi îşi aduse farfuria la masă şi se aşeză.

– Da. Acest costum la modă i-a aparţinut unei servitoare care a plecat destul de în grabă, primăvara trecută. Doamna Gibbon şi-a cerut scuze pentru el, dar este curat, uscat şi mi se potriveşte destul de bine. Nu prea sunt în poziţia de a refuza un lucru care satisface aceste cerinţe. Trecu lin cu palma peste corsajul simplu de un albastru-închis. Uniformă, bănuiesc?

El îşi mută privirea de la mâna ei, care se afla încă foarte aproape de despicătura dintre sânii ei. Era rochia unei servitoare, dar nu-şi pusese obişnuita batistă pe care servitoarele o purtau la corsaj, şi, drept rezultat, sânii ei erau perfect vizibili.

– Da.

– Frumoase haine pentru o uniformă.

– Da? El ridică din umeri. Nu eu le-am ales.

– Ah. Întinse gem pe pâinea prăjită. O treabă mult prea banală pentru un duce.

– Da.

Nu avea sens să se certe pe tema asta.

În vreme ce mânca, se uită la el. Stătea la capătul celălalt al mesei, şi lumina de la ferestre – atâta câtă era – îi cădea pe chip.

– L-am văzut pe Wilson, majordomul dumneavoastră, pe coridor. A spus că au recuperat trăsura de pe drum.

– Aşa este. Jack reveni la locul lui şi luă cafetiera. Din păcate, osia este ruptă. Va fi nevoie de câteva zile pentru a o repara.

Ea se opri o clipă din mestecat, cu ochii mari. Privirea îi alunecă spre ferestre, observând ploaia care cădea pe geamuri. Îşi termină îmbucătura de pâine prăjită, se şterse delicat la gură şi apoi îl privi.

– Suntem blocaţi aici?

– O descriere cam sinistră. Drumurile sunt impracticabile, şi ar fi o călătorie îngrozitoare înapoi spre Londra în căruţa pentru ponei sau în trăsurica din grajduri.

Ea nu spuse nimic pentru o vreme. El ridică privirea şi o văzu că-l privea, cu o cută subţire de nedumerire între sprâncene. Chiar avea cei mai frumoşi ochi, cristalini, inteligenţi şi direcţi. Şi chiar acum

se uita la el ca și cum ar fi fost un idiot. Asta îl irită, nu era el de vină pentru acea vreme.

Contează? zise el, îmbolnăvind o. Ați pierdut o săptămână.

Cuțitul ei se lovi de farfurie.

Nenorocitul ăla de pariul Dumneavoastră l-ați propus. Asta intenționați?

Jack deschise gura să i răspundă, dar apoi și dădu seama că nu avea un răspuns.

Ca să fiu perfect onest, mă așteptam să pierd.

Ea depărtă buzele, uimită.

Ei bine, eu mă așteptam să câștig!

Zâmbi fără să vrea.

Să ne fie amândurora învățătură de minte.

Ea scoase un sunet ironic, aproape pufnind, și apoi își dădu ochii peste cap.

Ținând cont că nici unul din noi nu a vrut asta, să înfruntăm natura și să încercăm să ne întoarcem la Londra? Va atenua daunele pentru amândoi.

„N-am spus niciodată că nu am vrut pariul." Jack se foi pe scaun.

Nu. Ar fi o nebunie, și aproape cu siguranță am eșua.

Ciuda străbătu chipul lui Sophie. Ea sări în picioare și se duse la bufet să și ia o ceașcă de ceai. Când reveni, afișa iar o expresie de hotărâre plăcută.

Atunci, ce facem, din moment ce suntem izolați aici?

Și, în acel moment, Jack își dădu seama că era complet lipsit de ocupație pentru prima dată de ani de zile. În mod normal, vizitele sale la casa Alwyn erau planificate, măcar cu câteva zile înainte; secretarul său și agentul imobiliar veneau cu el, împreună cu valul de treburi ce-l urmărea. Chiar și aici, în sanctuarul lui privat, de obicei, era destul de ocupat pe parcursul zilei.

Dar toate erau acum în Londra, și, chiar dacă treburile aveau să-l prindă din urmă, azi nu avea nici o responsabilitate. Se lăsă pe spate, încercând să se obișnuiască acum cu această noutate.

– Habar n-am, murmură el, aproape uimit.

Doamna Campbell clătină din cap.

– Asta-i cea mai groaznică răpire. Mă așteptam la mai mult de la un duce.

– Oh? Ce anume, mai exact?

Se gândi o clipă, cât bău din ceai.

– Ei bine, aveți o temniță? Când el clătină din cap, ea adăugă: O cameră de tortură?

– Vai, zise el sec, amuzat în ciuda voinței sale.

Ea oftă.

– Vedeți că am dreptate. M-ați luat din Londra și m-ați dus într-o casă frumoasă, plină de servitori, inclusiv o bucătăreasă care valorează de două ori cât o plătiți, oricare ar fi suma. Ridică brioșa în semn demonstrativ. Dacă asta este pedeapsă pentru dumneavoastră, chiar aș vrea foarte mult să văd cum vă imaginați plăcerea.

„Și eu aș vrea foarte mult să vă arăt ce înseamnă plăcere." Jack își mușcă limba ca să țină sub tăcere trădătorul gând.

– Este o casă frumoasă – preferata mea, de fapt. Dar este destul de nouă, și mă îndoiesc că există mașinării medievale prin pod.

– Casa preferată. Arcui dintr-o sprânceană. Chipul ei era minunat de expresiv; își putea da seama din acea expresie că râdea de el, deși tonul era politicos și serios. Aveți așa multe, că le clasificați după preferințe?

– Este suficient să ai două ca să le clasifici după preferințe, sublinie el.

– Aveți doar două?

– Nu. Se gândi o secundă. Cinci.

Acum, ambele sprâncene se ridicară.

– Cinci case. Sfinte Cerule! Cum puteți să alegeți dintre atât de multe?

– Destul de ușor. Asta-i cea mai mică și mai confortabilă.

O spusese ca să o împungă, deși era probabil adevărat.

– Înțeleg. Ochii ei analizară încăperea. Și cum, mă rog, le-ați descrie pe celelalte?

– Expuse curentului, zise el. Reci. Întunecoase, în mare parte. Se întoarse spre ferestre și oftă văzând norii gri și ceața. În zilele însorite, camera asta este luminoasă și veselă.

– Va trebui să vă cred pe cuvânt astăzi. Își termină ceaiul și împinse scaunul în spate. Păi, cred că am să explorez casa, ca să văd de ce este favorita dumneavoastră. Din moment ce nici unul din noi nu are nimic mai important de făcut, adăugă ea când el se întoarse să se uite la ea.

Era probabil cel mai sigur lucru de făcut. Și, în mod ciudat, îl atrăgea. Îi plăcea casa, și totuși trecuseră aproape două luni de când o putuse vizita.

– Aș fi încântat să v-o arăt.

Sophie stătuse trează până târziu în noapte, încercând să se gândească la o cale de a ieși din situația aceasta delicată.

Trebuia neapărat să se întoarcă în Londra cât mai curând. Absența ei doar ar confirma cele mai nebunești zvonuri, și cu siguranță apăruseră zvonuri, ca urmare a demonstrației publice pe care o dăduseră ea și ducele. Ducele pretinsese că nu avea planuri cu ea, dar tratase cu un dispreț încăpățânat promisiunea ei de a-l evita pe Philip. Asta era îngrijorător. Sophie învățase să trăiască de pe urma farmecului personal și a abilității de a fi convingătoare, și acum, mai mult ca niciodată, trebuia să-l convingă pe duce să vadă punctul ei de vedere.

Dar el pur și simplu rezista la toate încercările ei de a purta o discuție rațională cu el, privind-o cu ochii aceia de un albastru-gri rece și afișând un zâmbet slab, subliniind cea mai mică greșeală din raționamentul ei. Omul acela era exasperant. Nu avea de ales, și trebuia să continue să încerce; aici, el era stăpânul, și singura cale înapoi spre oraș era printr-un ordin al lui.

Exploratul casei i-ar putea permite să descopere mai multe despre el. Era diferit de oricine altcineva cunoscut de ea: rezervat, rece și un duce al naibii. Încercase să ignore ultima parte, care doar îi amintea de cât de lipsită de putere era în comparație cu el, dar nu avea cum să ignore diferența de statut dintre ei.

O conduse prin holul oficial de la intrare, pe care-l văzuse la lumina lămpii când sosiseră. Ferestrele permiteau lumini cenușii să pătrundă, dar chiar și intrarea era magnifică. Pereții de culoarea oului de măcăleandru păreau că strălucesc precum anticamera raiului când apune soarele, iar podelele fuseseră șlefuite până căpătaseră un luciu frumos. Ochii îi căzură pe portretul unei doamne într-o rochie bogat brodată, atârnat deasupra ușii pe care o deschise ducele. Chipul femeii era senin, cu un aer aproape regal. Un câine mic stătea la picioarele ei, ținând cu dinții capătul care atârna al șalului ei. În spatele ei erau dealurile și o clădire – care cel mai probabil era însăși casa Alwyn.

– Cine este? întrebă Sophie fără să se gândească.

Ducele se opri și privi în sus.

– Străbunica mea. Casa a fost construită pentru ea, și ea a supravegheat aranjarea grădinilor.

– Oh, murmură ea impresionată. Cred că străbunicul tău a iubit-o foarte mult.

– Dimpotrivă, zise el. Cred că nu se suportau. A construit casa asta și a exilat-o aici.

Tulburată, Sophie își luă privirea de la portret.

– Oh!

Ware își prinse mâinile la spate și-și contemplă strămoașa.

– Am înțeles că a fost mult mai fericită aici. A lăsat-o să facă ce voia cu casa, atât timp cât rămânea aici.

– Încântător, fu singurul lucru pe care îl putu rosti.

Părea ceva ce bunicul ei, Lord Makepeace, ar face. Ducele îi aruncă o privire dificil de citit, apoi întinse o mână, indicând că ea ar trebui să intre.

Trecură în altă încăpere.

– Salonul albastru, zise el, deși nu era necesar.

Covorul era de un albastru luxuriant, țesut cu viță-de-vie și flori în spirale interminabile. Lemnăria era din mahon lustruit, cu accente aurii, la fel și mobila, care era capitonată în același albastru-închis de Damasc care acoperea pereții. Ferestrele înalte dădeau spre o grădină, care acum era îmbibată de ploaie, dar cu terasamente și aranjată splendid. Sophie se plimbă lent prin încăpere, examinând tablourile, toate peisaje pastorale.

– Uitați-vă în sus, zise ducele când ea își termină circuitul.

Ascultătoare, ea înălță capul – și exclamă uimită.

Tavanul era casetat în forme octogonale și pătrate din lemn închis la culoare. Asta era ceva obișnuit. Sculpturile îl scoteau în evidență. Întregul tavan părea viu, de parcă o întreagă pădure fusese surprinsă în nucul lustruit. Tot felul de creaturi priveau din fiecare colț: cerbi și dulăi, păsări și până și creaturi mitologice.

– Ce frumos! șopti ea, întinzându-și gâtul să vadă cât de mult putea în vreme ce dădea iarăși o tură camerei. Este incredibil! Cât de mult trebuie să fi durat să sculpteze toate astea!

– Când eram copii, eu și fratele meu stăteam întinși pe spate și încercam să localizăm diferite animale, zise ducele.

Ea râse neîncrezătoare, în vreme ce ochii ei descopereau o nevăstuică mică, o pisică grasă şi chiar un exotic elefant.

Nu mă surprinde!

Ocoli canapeaua, cu ochii încă în sus, şi se împiedică de franjurile covorului.

Înaintând cu pas iute, ducele se întinse spre ea. Sophie ţipă consternată, aşteptându-se să se lovească de podea, dar fu prinsă de el. Îl prinsese instinctiv de mânecă, şi acum mâinile lor erau amestecate. Pentru o secundă, nu se mişcă nici unul din ei, şi apoi ducele o aşeză pe picioare fără un cuvânt. Ea făcu un pas înapoi, murmurând nişte scuze. Inima îi bătea repede – din cauza iminentei căderi şi apoi datorită felului în care îi simţise braţele în jurul ei. Nu-şi dăduse seama de faptul că era aşa aproape de el, şi acum îi venea greu să-l privească în ochi.

Ceea ce era stupid. Făcuse ceea ce orice domn ar fi făcut. Sophie trase aer în piept ca să se îmbărbăteze şi-şi zise să nu fie o fraieră.

– Care este preferatul dumneavoastră?

El se uita la ea, şi Sophie clipi la întrebare. Îşi prinse mâinile la spate şi-şi reluă obişnuita poziţie rigidă.

– Poftim?

– Creatura preferată? zise ea. De pe tavan.

El se uită la tavan de parcă nu înţelegea ce întrebase ea.

– Ah – sfinxul. Deasupra şemineului, adăugă el când ea ridică imediat ochii. Cred că era chipul bunicului meu.

Da, iată-l. Atentă la paşi de data asta, se apropie.

– Ce inteligent!

– Mereu am crezut asta, zise el gânditor. Am crezut că străbunicul a cerută să-şi fie sculptat chipul – şi pe cele ale tuturor copiilor ei – pe tavan, pentru că ea aproape că nu i-a văzut cât au trăit.

– Nu i-a văzut! exclamă ea. De ce nu?

– El şi fraţii lui erau trimişi la şcoală imediat cum aveau vârsta potrivită, iar el era tareori pe aici. Surorile erau trimise la alte familii cu relaţii sau să termine şcoala. Una a murit, dar celelalte două şi-au făcut debutul şi s-au măritat când au împlinit optsprezece ani.

În tonul lui nu era altceva decât calm şi contemplare, dar Sophie simţi cum peste încăpere se lasă o umbră. Dintr-odată, camera asta frumoasă se transformă în consolarea unei mame suferinde.

– Câţi copii? întrebă ea blând.

– Șase. Fiicelor le era permis să locuiască cu ea până împlineau doisprezece ani.

– Asta-i îngrozitor, izbucni ea. Cine i-ar nega unei mame dreptul la propriii copii?

El oftă.

– Același gen de om care și-ar exila soția și ar vizitat-o o dată pe an, cu scopul de a mai face un copil.

Bunicul ei îi reveni iar în minte lui Sophie. Își renegase fiul, tatăl lui Sophie, și apoi pe ea o exilase la doamna Upton când rămăsese orfană. Că ea era recunoscătoare pentru asta nu schimba faptul că el voise să scape de ea. Gura i se strânse într-o linie sumbră, apoi, conștientă, își relaxă mușchii.

– Sper că următoarea încăpere este mai plăcută, zise ea ușor. Altfel, o să încep să mă întreb de ce vă place casa asta.

– O găsiți morbidă? Ducele o privise, dar acum își înclinase capul ca să studieze din nou tavanul. Așa se făceau lucrurile.

– Oh? Se uită la el. Și dumneavoastră ați fost trimis la școală? Și Philip?

– Desigur, confirmă el. Deși tatăl meu nu a încercat niciodată să ne despartă de mama noastră.

– Părinții dumneavoastră au fost buni și afectuoși?

De data asta, el ezită. Chipul păru a-i fi străbătut de o umbră, și nu răspunse. Se îndreptă spre ușa de la capătul îndepărtat al încăperii și o așteptă acolo. Sophie își reaminti că nu era treaba ei și merse după el.

– Salonul de muzică, zise el, deschizând ușa.

Îți dădeai seama după pianul dintr-o parte și harpa, acoperită de cearșafuri, de partea cealaltă. Dar Sophie era oricum încremenită de frumusețea încăperii. Trei părți ale sălii erau cu ferestre înalte, oferind o priveliște spectaculoasă spre parcul din fața casei. Pereții erau îmbrăcați într-un galben pal, cu draperii lungi din mătase cu flori care se asortau cu tapițeria scaunelor, și, când se uită în jos, observă covorul, care fusese țesut special pentru această încăpere. În model era o partitură muzicală și din loc în loc erau harpe și lire fanteziste. Cineva care iubise muzica decorase încăperea aceasta.

Dar cel mai încântător lucru era pianul. Era cel mai splendid pian pe care-l văzuse ea de ani de zile, genul la care ar fi interpretat un maestru. Deschise respectuos capacul. Pe plăcuță scria *John Broadwood*

and Sons, despre care tatăl ei credea că făceau cele mai bune piane din lume.

– Cântați?

Atinse o clapă. Părea un pic dezacordată.

– Nu.

Dar cu vocea?

Mai atinse o clapă, nefiind sigură de ce insista.

– Nu prea bine.

Ea ridică privirea, surprinsă.

– Deloc? Credeam că toți domnii învață muzica.

În loc să-i răspundă, o întrebă:

– Cântați?

– Da. Dar acesta-i dezacordat. Închise capacul peste clape. Ce păcat să existe un asemenea instrument minunat într-o casă unde nu cânta nimeni la el. Directoarea școlii mele insista ca toate fetele să învețe să cânte măcar la un instrument. Se uită prin cameră. Era frumoasă, dar nu vie. La pian nu se putea cânta, harpa era acoperită, și totul era în perfectă ordine. Încăperea fusese decorată de cineva care iubea muzica, dar muzica plecase de aici. Înțeleg că nu petreceți mult timp aici.

– Din moment ce nu cânt, zise ducele, nu.

Ce risipă să ai o încăpere așa frumoasă și să nu o folosești. Dacă asta ar fi fost casa familiei ei, ar fi fost cea mai folosită încăpere. Tatăl ei ar fi cântat la pian, în vreme ce mama ei ar fi cântat arii și lieduri. Își imagină pentru o clipă familia ei – înainte de boala care o distrusese –, adunată în camera aceasta încântătoare. Tatăl la pian, mama ei cântând în fața ferestrelor, Sophie întorcând paginile partiturii pentru tatăl ei...

Clipi ca să înlăture imaginea a ceva ce nu avea să existe niciodată. Se duse la fereastră, întorcând spatele pianului. De aici, se putea vedea intrarea cu coloane a casei, și mai intimidantă la lumina zilei decât fusese în întunericul nopții. Sophie o studie, dându-și seama de cât de mult merseseră prin ploaie. Dincolo de aleea cu pietriș și de iarba tunsă, copacii printre care-și târâseră picioarele păreau foarte îndepărtați. Lui Sophie i se păru că putea vedea și porțile grele de fier. Era o priveliște frumoasă asupra parcului, dar o făcu cumva să se simtă singură. Totul era minunat de perfect, dar prea nemișcat, prea îndepărtat.

Precum ducele, acum, că se gândea la asta. Se întoarse.

– Care este camera dumneavoastră preferată?

– Biblioteca, unde am vorbit aseară.

– Mergem acolo?

Dacă voia să afle lucruri despre el, era mai bine să viziteze încăperile în care chiar petrecea timp.

Încuviințând din cap, el o conduse înapoi prin salonul albastru, apoi trecură pe lângă galerie. Ferestrele înalte și înguste nu lăsau să pătrundă prea multă lumină, și camera era slab luminată.

– Aici, nu-s multe lucruri interesante.

Pașii ei încetiniră la un tablou mic înrămat care-i atrase privirea.

– Ăsta-i Philip, zise ea surprinsă, privind la o schiță în creion de pe peretele apropiat. Când era mai mic.

– Da. Ducele se opri lângă ea. Eu l-am desenat.

Ea clipi surprinsă. Băiatul din portret era, fără dubiu, Philip, cu câțiva ani mai tânăr, cu păr mai lung și cu un zâmbet mai inocent. Părea vesel, stând pe o creangă. Copacul abia se vedea în jurul lui, dar Sophie îl vedea cățărându-se în copac, ca să-și atârne picioarele goale deasupra unui lac sau a unui heleșteu în vreme ce pescuia sau azvârlea cu pietre în apă.

– Pare atât de fără griji și fericit.

Ducele o privi lung, măsurând-o.

– A fost cu mult timp în urmă.

– Și acum, nu mai este? Sophie studia schița. Era desenată cu afecțiune. Philip râdea la fratele lui în timp ce acesta desena. Probabil ați fost apropiați pe când erați băieți.

Ducele trase adânc aer în piept.

– Da. Semănam foarte mult când eram copii. Petreceam ore întregi lângă lac. Era principala noastră evadare de la lecții.

Dar ca bărbați erau foarte diferiți. Curiozitatea lui Sophie o îndemna să continue cu întrebările. De ce intervenise distanța între ei și când?

– Am crezut că ați fost la școală.

– Desigur, răspunse el. Dar erau lecții și între trimestre. Tata a insistat.

– Oh? Asta era interesant – și spunea ceva despre el. Ce fel de lecții?

Administrarea recoltelor. Contabilitate. Arhitectură când tata a vrut să construiască o baie comunală. Făcu o grimasă. Lecţii foarte plictisitoare.

- Cred că Philip le detesta, zise ea râzând.

Gura lui zvâcni pentru o clipă.

- Philip a fost scutit de mare parte dintre ele.

Ah, alea erau lecţiile pentru moştenitor. Sophie rămase cu privirea la schiţă, întrebându-se dacă Philip se ducea la lac cât fratele său mai mare era reţinut să înveţe despre administrare recoltelor.

- Trebuie să fi fost şi el obligat să facă diverse.

- Un pic de contabilitate. Amândoi am învăţat să gospodărim casa Alwyn. Când eram aici, mama umplea casa cu oaspeţi, şi ni se cerea să participăm la toate evenimentele pe care le organiza. Provincia o plictiseşte, şi i se pare prea liniştе în acest loc. Făcu o pauză. Tatălui meu îi plăcea aici.

- De asta vă place?

El studie portretul lui Philip.

- Îmi place din aceleaşi motive pentru care i-a plăcut şi lui, zise el într-un final.

Era ceva în tonul lui care o avertiza să nu continue discuţia pe acest subiect.

- Este un desen excelent, îi zise ea. Sunteţi chiar talentat.

Expresia lui deveni distantă.

- Mulţumesc, dar a fost realizat în urmă cu mulţi ani.

- Sunt convinsă că nu aţi uitat complet. Îi zâmbi provocator când spuse asta, dar chipul lui nu trădă nimic. Sophie ştia când să se oprească; schimbă subiectul. Mergem mai departe?

Până acum, nu descoperise nici un motiv pentru care el prefera casa asta, doar dacă nu cumva celelalte proprietăţi ale lui erau nişte mausolee. Chiar dacă reşedinţa Alwyn era somptuoasă şi frumoasă, până acum turul o făcuse doar să-i fie dor de casa ei primitoare din Londra. Acolo, avea ceasul de buzunar al tatălui ei şi pieptenele mamei ei, amintiri ale unor vremuri mai fericite, care o făceau să zâmbească.

Ducele doar înclină din cap şi deschise uşa. O conduse prin sufrageria oficială, glorioasă în roşu damasc, cu trei candelabre de cristal şi un tablou enorm cu nunta din Cana.

– Mama mea a extins-o, zise el când Sophie se miră de dimensiunea impresionantă a încăperii într-o casă de țară. Organiza multe reuniuni.

Pentru că i se părea că această casă frumoasă era plictisitoare și tăcută. Sophie bănuia că Philip o moștenea pe mama lui; și el era mereu în căutarea companiei și a veseliei, în vreme ce ducele părea mai retras.

Își reconsideră gândul când ajunseră la bibliotecă. În ciuda ploii și a zilei întunecate, biblioteca era glorioasă. Încăperea era un oval larg, cu pereții de un verde crud și cu tâmplărie albă. Două coloane de marmură la fiecare capăt al încăperii susțineau rafturile pentru cărți care se întindeau pe ambele laturi rotunde ale ovalului. În seara trecută fusese prea întuneric și ea fusese prea enervată ca să o vadă cu adevărat, dar astăzi...

– Cât de frumos! izbucni ea. Și aseară nu am observat nimic.

Ducele se îndreptă spre ferestrele înalte și privi afară.

– Mă întreb de ce.

– Păi, mă jigneați îngrozitor, îi răspunse ea absentă, umblând prin încăpere cu admirație. Mă concentram să-mi păstrez calmul.

– Oh? Se sprijini cu un umăr de oblon și o privi. Ce ați vrut să spuneți și nu ați făcut-o?

Îl privi uimită. Mulțumită nenumăratelor ferestre de aici, lumina era mai bună. Privirea lui era la fel de clară și de concentrată ca în seara dinainte, dar cumva mai puțin pătrunzătoare. Duritatea disprețului dispăruse, și asta o făcu nefericit de conștientă de cât de atrăgător era.

Nu. Giles Carter era atrăgător, cu maxilarul lui pătrat și firele albe distinse de la tâmple. Ducele de Ware era magnific. Dacă nu ar fi aterizat în brațele lui în salonul albastru și nu ar fi simțit ea însăși că era viu și real, ar fi crezut că era creația de marmură a unui artist, stând acolo în lumina apoasă în hainele lui croite perfect, cu cizmele scumpe și părul auriu care se vălurea cât să-l facă imperfect.

Și ea stătea aici în hainele împrumutate de la o servitoare care fusese dată afară. Trase aer în piept și simți materialul aspru cum se freca de pielea ei, amintindu-i că era doar puțin mai sus de o servitoare – o diferență insesizabilă pentru un bărbat precum un duce.

– Voiam să vă spun să vă duceți naibii, zise ea ușor.

Ducele ridică din sprâncene de parcă nimeni pe lume nu i-ar mai spusese vreodată să se ducă naibii.

– Chiar asta voiați să mi spuneți?

Sophie râse, reluându-și turul prin bibliotecă. O vitrină adăpostea o varietate de miniaturi, și ea se aplecă să le vadă mai bine.

– Cu siguranță. Cum îndrăzniți să-mi spuneți că sunt o jucătoare înrăită și să susțineți că știți ce fel de femeie sunt? Nu știți nimic despre mine.

Ware își drese vocea.

– Știu puțin.

Încă aplecată peste vitrina cu miniaturi, flutură dintr-o mână.

– Știți foarte puțin – în principiu, doar că nu pot rezista unui pariu enorm cu cineva care pare hotărât să piardă în fața mea.

– Asta este important.

– Da, recunoscu ea, dar nu este dovada întregului meu caracter. Ridică ochii, cu un zâmbet obraznic. Îndrăznesc să spun că același lucru poate fi spus despre Philip.

– Nu spre lauda lui. Ducele își încrucișă brațele. Cum l-ați cunoscut pe fratele meu?

– La casa Somerset. Sophie savură surpriza lui. Expoziția Academiei Regale. Sunteți uimit că particip la un asemenea eveniment?

– Sigur că nu.

– Ba sunteți. Își arcui sprâncenele provocator. Nu vă faceți griji, nu mă simt ofensată. Am fost deja de acord că nu știți nimic despre mine.

– Mirarea mea a fost legată de faptul că a participat Philip. Recunosc sincer că nu vă cunosc, dar îmi știu fratele bine, și Academia Regală este unul dintre locurile unde nu mi-aș fi imaginat că-l pot găsi.

– Oh! Își lipi strâns buzele, supărată. Greșeala mea.

El înclină din cap în semn de recunoaștere.

– Nu vă faceți griji. Nu sunt ofensat. Nu știți nimic despre mine.

Un zâmbet ironic îi străbătu chipul când el îi repetă cuvintele.

– Acum, știți încă unul dintre defectele mele: uneori, judec prea repede.

În mod neașteptat, el îi zâmbi. Sophie făcu involuntar un pas în spate. Cu chipul luminat de voioșie, ducele de Ware era insuportabil de atrăgător. Își imagină că majoritatea femeilor îl găseau atrăgător

și când era foarte sever, dar când zâmbea... Oh, când zâmbea, arăta ca genul de bărbat care ar face-o până și pe ea să-și piardă capul.

– Ceva ce avem în comun, doamnă Campbell.

– Într-adevăr? întrebă ea cu veselie, încercând să îndepărteze toate gândurile despre cât de atrăgător era el. Cât de neavantajos pentru amândoi.

– Și totuși, este dovada că ne-am putea înțelege mai bine decât pare.

Sophie închise gura la această dojană subtilă, dar clară, în timp ce ducele venea să se așeze lângă ea. Se uită în vitrină în timp ce ea se uita la el, incapabilă să se abțină. Una era să-l găsească atrăgător, într-o manieră obiectivă, și cu totul altceva era să simtă zvâcnirea atracției.

Mă rog, zvâcnirea era mai mult ca un val care creștea în mod constant. Putea să vadă o șuviță din părul lui, de un auriu-roșcat, care-i căzuse pe eșarfa de la gât, cârlionțat romantic; mirosea ca un mascul bogat și curat, cu un iz de cafea. O privi din lateral; astăzi avea ochii de un albastru vioi, și ceva elementar în adâncul ei păru să se umfle de anticipare – și, mai rău, de poftă.

– Mă întreb ce altceva mai avem în comun, murmură el.

Sophie se încordă.

– Nimic.

– Nimic, nimic?

Probabil stătea prea aproape de ea; se simțea fierbinte și fără aer. Făcu un pas în spate ca să-și limpezească mintea.

– O spuneți de parcă știți ceva ce eu nu știu. Ce credeți că avem în comun, Excelență?

Gura lui zvâcni din nou.

– Hotărârea.

– Folosită pentru scopuri diferite, zise ea tranșant.

– Am acționat pentru a-mi salva fratele de la ruină.

– În vreme ce eu am acționat – sau, mai degrabă, m-am certat – ca să mă salvez pe mine de la ruină. Mă iertați dacă nu țin la supraviețuirea lui Philip mai mult decât la a mea.

– Supraviețuire, zise el gânditor. Nu am crezut niciodată că miza era supraviețuirea lui Philip, doar reputația și banii lui. Chiar vă simțiți în pericol?

Încă se simțea. Era o balanță foarte delicată între a face ce trebuia să facă pentru a câștiga un venit și menținerea respectabilității personale.

– Dacă ați ști ce costuri implică pentru o femeie să-și piardă reputația, probabil nu ați mai întreba. Dar apoi, ca duce, îndrăznesc să spun că ați putea face aproape orice și tot ați fi bine-venit oriunde.

– Invidiați asta? Vă doriți să fiți bine-venită peste tot?

Era curios, încercând să o descopere. Asta încerca ea cu el și nu aprecia ca propria ei tactică să fie aplicată pe ea. Sophie mai făcu un pas în spate și-l mai privi o dată.

– Dacă-i așa, înseamnă că a funcționat. Un duce a fost dispus să riște cinci mii de lire doar împotriva șansei de a câștiga compania mea!

– Într-adevăr. Privirea lui trecu peste ea, iute, dar cercetătoare. Nu era o privire cinică, măsurând-o ca pe o impostoare. Era privirea unui mascul care evalua, și corpul ei reacționă la asta, iar ea simți cum se încălzește din cap până în picioare. Poate că nu era singura care simțea atracția. Acel pariu vă va închide niște uși?

Ea râse frivol.

– Le-ar putea deschide pe cele greșite.

– Deci a fost o greșeală.

– Doar pentru că am pierdut, răspunse Sophie, enervată.

El se legănă pe călcâie. Ea savură lovitura și se întoarse spre rafturi.

– Citiți? Ce bibliotecă frumoasă!

– În fiecare zi, răspunse el. Deși rareori ceva așa amuzant ca asta.

Ea se uită mai bine la cotorul legat frumos pe care degetele ei îl atingeau. Cărțile de aici probabil valorau o avere. Fiecare era legată în piele.

– Dar vă aparține.

– Proprietatea este cea mai mică parte din savoare.

– Asta este pierderea dumneavoastră, când ocazia este mereu la îndemână. Alese o carte de pe raft și o deschise, frunzărind paginile pentru o clipă. „Este o mare satisfacție să te certi cu ea, și cred că niciodată nu pare mai în avantaj ca atunci când face tot ce poate să mă chinuiască". Îi aruncă o privire obraznică. Poate ar trebui să citiți mai mult. Există tare multă înțelepciune în aceste pagini.

Între sprâncenele lui apăru o cută subțire. Întinse o mână, și Sophie îi dădu binevoitoare cartea. Citi pagina în liniște, apoi zise cu voce tare:

– „Cât de mulțumită își arată disprețul față de autoritatea mea." Își înclină capul și o privi. Văd că pe asta o cunoașteți.

– Am văzut piesa, da, spuse ea.

Își dădu seama prea târziu că vocea ei tremura și era moale. El puse cartea la loc pe raft și zăbovi cu mâna acolo, chiar lângă capul ei.

– Nu mă îndoiesc.

Și zâmbi.

Era foarte aproape de ea; cotul lui îi atingea brațul. Ar fi trebuit să se îndepărteze din nou, dar cumva rămase pe loc. Ducele putea să spună că pariul nu era nimic altceva decât o cale de a-l separa pe Philip de ea, dar ea simțea că nu l-ar deranja să se bucure de compania ei într-o manieră mai intimă.

Bărbații mai flirtaseră cu ea; unii încercaseră să o seducă. Sophie știa foarte bine când era trezit interesul unui bărbat. Cândva, cu ani în urmă, cedase urmăririi. Fusese o experiență îmbătătoare, marcată de pasiunea tinereții și de fiorul de a fi așa grozav. Când i se limpezise mintea, înțelesese ce riscant era. Amantul ei fusese generos și amabil, dar, când se despărțise de ea, Sophie răsuflase ușurată că se terminase fără repercusiuni serioase. De atunci, ignorase, evitase și zădărnicise orice încercare făcută de bărbați pentru a o seduce. Era mai sigur dacă era mai puțin excitant.

În seara asta, era profund conștientă de cât de puțin excitant era. În mod normal, nu simțea un interes reciproc, și era un mic șoc faptul că simțea. Chiar mai rău, o simțise în seara trecută, când el încă era condescendent și o acuza că încerca să-i sărăcească fratele. Astăzi, el îi zâmbea și era fermecător, iar Sophie descoperea că putea ignora atracția față de el atâta timp cât nu-l plăcea, dar, când el zâmbea și-și cobora garda... Scânteia aceea de umor și umanitate îl transformase dintr-un duce rece și arogant într-un bărbat irezistibil de atrăgător. Un bărbat cu care ea era izolată în această frumoasă casă, într-o intimitate perfectă...

Tresări, conștientizând cât de departe îi hoinăreau gândurile. „Idioato", își zise ea. Cel mai rău lucru pe care-l putea face acum era să se lase sedusă de duce, un bărbat pe care nu-l cunoștea și care

o credea o trișoare. Trebuia să pună stop la asta acum, înainte ca vreunul din ei să meargă prea departe.

– Destul cu filosofia plictisitoare. Se uită spre el. Trebuie să învățați să jucați, Excelență.

Capitolul 8

Jack trimisese un servitor să caute cărțile de joc. Își amintea vag că mesele de joc se aflau în bibliotecă atunci când mama lui găzduia petreceri aici, dar trecuseră ani buni de atunci. De la moartea tatălui, el nu avusese niciodată oaspeți în casa Alwyn.

O privi pe doamna Campbell cum se făcea comodă pe aceeași canapea unde-l chinuise în seara precedentă cu degetele ei goale. Astăzi, purta o rochie aruncată de servitoare, o îmbrăcăminte lipsită de elemente seducătoare, și totuși era mai fascinat ca oricând. Cine era femeia asta și de ce era el incapabil să o împiedice să-l înnebunească? Michaels se întoarse cu un pachet de cărți, și ea îi mulțumi cu un zâmbet strălucitor. Stomacul lui Jack se strânse. Voia ca ea să-i zâmbească *lui* așa.

– Sunteți expertă la asta, remarcă el în timp ce ea amesteca cărțile cu dexteritatea unui crupier.

În loc să-și concentreze mintea pe cum dobândise ea niște abilități așa scandaloase, el doar se întrebă cum ar simți degetele ei agile pe pielea lui.

Sophie zâmbi modest în timp ce împărțea cărțile.

– Fiecare femeie are niște talente ascunse, Excelență.

Un val de gânduri periculoase se învolbură în creierul lui Jack. Ce fel de talente avea ea, vru el să întrebe. Se foi pe scaun.

– Și secrete?

– La fel de multe câte au bărbații, bănuiesc. Puse pachetul jos și făcu un semn spre cărțile din fața lui. Ați jucat loo?

– Da.

– Loo nelimitat? întrebă ea cu un zâmbet sclipitor.

Loo nelimitat putea ruina un om într-o singură noapte.

– Deja căutați următoarea victimă pe care să o sărăciți?

Flutură din gene la el în timp ce-și lua cărțile. El știa deja că acesta era un gest de avertisment, nu o invitație.

– Mă cunoașteți prea bine, domnule.

Nu o cunoştea, deloc chiar, îşi dădu el seama dar curiozitatea lui creştea în salturi şi fără limite.

- Nu avem suficienţi jucători pentru loo.

Ea îl privi serioasă peste cărţile ei. Le ţinea în faţa chipului din a dins, se gândi el.

- Nici bani nu avem. Este o lecţie, Excelenţă, ca să preveniţi viitoare pierderi semnificative.

El zâmbi şi îşi ridică într-un final cărţile.

- Pas.

- Poftim? Ea îşi coborî cărţile şi clipi la el. Dacă zicea pas, i se termina rolul în joc. Nu, nu puteţi zice pas. Asta strică jocul.

- Asta îmi şi păstrează averea. Zâmbi larg văzând expresia ei, fermecător de confuză. Vedeţi cât de uşor a fost? Nu am pierdut nimic.

- Şi nici nu aţi câştigat nimic!

Jack puse cărţile înapoi pe masă.

- Nu am nevoie să câştig ceva. Dumneavoastră de ce aveţi nevoie de asta?

- Pentru senzaţiile oferite, zise ea după o ezitare abia perceptibilă. Înţeleg că poate conceptul vă este străin, dar vi-l recomand.

- Câştigul? Se lăsă pe spate în scaun. Am câştigat aseară.

Obrajii ei se colorară în roz.

- O ocazie pe care sunt sigură că o regretaţi profund.

Jack o studie pentru o clipă.

- Nu, zise el lent. Nu cred.

Sophie ridică privirea spre el, precaută şi vigilentă.

- Am eşuat îngrozitor dacă victoria de aseară v-a oferit cea mai mică satisfacţie.

Îi oferise mult mai mult de un pic de satisfacţie.

- Mi-am atins obiectivul imediat.

Ochii ei fulgerară, şi-şi aruncă jos cărţile.

- Philip! Jur, cineva ar putea crede că vă este fiu, având în vedere eforturile disperate pe care le faceţi de dragul lui.

Jack se gândi la ce ar fi făcut tatăl său în locul lui. Fostul duce fusese un om decent. Dacă ar fi fost în viaţă, Philip ar fi fost acum aici, fără îndoială, făcând penitenţă şi fiind pedepsit, supunându-se de bunăvoie la orice fel de pedeapsă ar fi decretat ducele. Jack îşi imaginâ fratele scoţând bălegarul din grajduri sau ajutând la aratul unui câmp dintr-una dintre fermele chiriaşilor de pe Kirkwood.

Desigur, dacă tatăl lor ar fi fost în viață, Philip nu ar fi alunecat spre un comportament așa depravat. Ducele fusese un om răbdător, destul de tolerant pe parcursul adolescenței lor, dar numai până la un anumit punct. Voia ca fiii lui să fie bărbați puternici și onorabili, și ar fi împiedicat jucatul lui Philip înainte să-l ruineze – ceva ce Jack eșuase să facă.

– Philip nu are un asemenea respect pentru mine.

Ea îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi adună cărțile.

– Poate că ar trebui să începem cu ceva mai simplu. Împărți din nou cărțile, aruncând două în fața lui. Douăzeci și unu.

– Ce voi câștiga? întrebă el blând.

– Nu pe mine, răspunse ea iute.

Jack zâmbi din nou.

– Cum ar fi... Făcu o pauză, gândindu-se. Muzică.

Ea tresări.

– Poftim?

– Un cântec la pian.

– Este îngrozitor de dezacordat, protestă ea.

El făcu un gest de nepăsare. Văzuse cum ochii ei devoraseră instrumentul. Muzica însemna ceva pentru ea. Chiar și protestul ei vibra de dor. Nu spuse nimic, doar așteptă.

Privirea ei căzu pe cărți. Le rearanjă în mână.

– Urechile dumneavoastră vor regreta, îl avertiză ea într-un final, dar, dacă insistați, fie.

– Accept riscul.

– Atunci, ar fi bine să fiți atent și să câștigați.

Jucară timp de o oră. Jack fusese de acord cu jocul doar ca să poată afla mai multe despre ea, dar se trezi atras în joc. Știa deja cum se joacă douăzeci și unu; jucase cu ani în urmă, omorându-și timpul când era obligat de mama lui să participe la baluri. Pe vremea aceea, fusese destul de expert la joc, și, chiar după atâția ani de nejucat, intră într-un ritm de joc rezonabil. În câteva minute însă, își dădu seama că doamna Campbell era mult mai bună decât își imaginase el. Zâmbea și vorbea cu ușurință, chiar cu aceeași impertinență cu care o făcea de obicei, dar ochii ei observau fiecare joc. Degetele ei atingeau cărțile într-un mod senzual. Felul cum își înclina capul și zâmbea când îl întreba dacă mai voia o carte îi distrăgea atenția – cu bună știință, credea el. Și tehnica ei de joc era stranie. După o vreme,

își dădu seama că probabil ținea minte ce cărți erau jucate, crescându-și astfel șansele de câștig.

Pe scurt, juca precum o profesionistă.

Se putea asta? Jack încercă să fie atent la joc suficient cât să nu fie umilit chiar și când întrebările despre femeia din fața lui înmugureau cu zecile în mintea lui. Asta ar explica faptul că îl bătuse pe Philip, care era – după cum spunea ea – incredibil de nesăbuit când juca. Jack crezuse că fratele lui era în mare parte distras pe sânii ei superbi, dar acum se gândea că fusese mai mult de atât.

Desigur, dacă chiar era așa abilă precum bărbații care trăiau din ce câștigau la mese, de ce nu-l sărăcise încă pe Philip? Cu siguranță, ar fi putut să o facă. Poate că era datorită unui respect pe care i-l purta fratelui său, dar, după ce se mai gândi, lui Jack îi trecu prin cap că ea voia să câștige, dar niciodată sume prea mari. Asta ar explica groaza ei față de acțiunile lui și acuza ei furioasă că se dădea în spectacol cu ea. Era o obișnuită la Vega, toată lumea o cunoștea și juca cu ea, dar nu tânjea după atenție. Să câștige sume imense în fiecare noapte ar fi transformat-o într-o persoană cunoscută.

Asta însă nu explica totul. Jack nu calculase cât pierduse în fața ei la Vega, dar fusese o sumă substanțială, mai mult decât suficient pentru a-i permite unei văduve un trai confortabil timp de un an. Ea spusese că uneori pierdea, dar Jack era dispus să parieze că de mult mai multe ori câștiga. Chiar și acum, fără o mizã în bani, pe chipul ei se vedea concentrarea. Voia să câștige – mereu.

Datorii? Poate că soțul ei o lăsase săracă. Cine fusese soțul ei, chiar? De ce nu o lăsase cu o situație mai bună? Probabil se căsătorise devreme, de era o văduvă așa tânără. Poate irosea banii și nu știa să-i păstreze. Se încruntă un pic la acest gând; cumva, nu se potrivea. Era prea conștientă de tot. Cum era, oare, dacă lăsa complet garda jos?

Neatenția lui fu cea care-l salvă. Prea ocupat să se gândească de ce avea ea nevoie de bani și cum putea să-i ocolească zidurile de apărare ca să afle de ce, refuză încă o carte când, de fapt, voia să o accepte. Zâmbind slab, ea o întoarse în mână... doar ca să clipească evident surprinsă la ea. Șăsarul de treflă o dusese peste douăzeci și unu, stricându-i mâna.

Jack se uită la propria mână, un paisprezece, și scoase un strigăt triumfător.

– Cum... Întoarse ultimele cărți rămase din pachet. Toate erau un patru sau mai mici și ar fi făcut-o să câștige dacă le trăgea. Încropi un zâmbet. Făcuse o greșeală. Foarte bine jucat, domnule.

– Ar fi trebuit să fie mâna dumneavoastră, zise el, simțindu-se mărinimos datorită victoriei lui neașteptate.

Ea zâmbi în timp ce aduna cărțile.

– Nu, nu! Dacă nu trișăm, orice câștig este corect.

El credea asta. Femeia aceasta juca pentru a câștiga, dar pierdea cu demnitate și grație.

– Bănuiesc că ar trebui să mă laud că sunt o profesoară excelentă dacă am fost bătută într-o oră. Vă cânt acum sau mai târziu?

Așeză cărțile deoparte și se întoarse spre el, zâmbind relaxată, de parcă ar fi fost vechi prieteni. Jack simți teribila dorință să o sărute. Era îmbrăcată cu o rochie de servitoare și împărțea cărțile ca un jucător profesionist, dar tot reușea să strălucească. Nu mai avusese o dimineață așa plăcută de ani de zile, în ciuda întrebărilor care i se adunaseră în minte. Era o enigmă, un mister delicios și frumos, iar el era șocat de cât de încântătoare o găsea. Ar fi putut petrece cu ușurință restul zilei – restul săptămânii – încercând să rezolve puzzle-ul secretelor ei, mai ales cum să o facă să-i zâmbească lui cu adevărat.

Se îndoia că i-ar fi ajutat la acest scop dacă o săruta acum.

– Mi-aș vrea melodia acum, zise el. Vă rog.

Parcurseră distanța înapoi spre camera de muzică. Doamna Campbell încetini la intrare.

– Oh, Doamne!

Jack continuă să meargă. Servitorii fuseseră aici cât ei jucaseră cărți în bibliotecă, dezvelind mobila și ștergând praful. Aveau să roiască prin casă toată ziua, pregătind fiecare cameră. În mod normal, asta se făcea înainte să ajungă el, dar de data asta nu fuseseră înștiințați. Deschise capacul pianului și așteptă.

Ea își recăpătă aplombul, așezându-se.

– L-au și acordat? întrebă ea.

– Mă îndoiesc.

Trecu cu degetele peste claviatură cu familiaritate.

– Atunci, acesta s-ar putea să fie un atac îngrozitor asupra urechilor dumneavoastră.

Jack zâmbi larg.

– Urechile mele nu sunt atât de acordate ca ale dumneavoastră, aşa că mă îndoiesc că voi observa diferenţa.

– Aveţi grijă ce vă doriţi, băigui ea şi începu să cânte.

La început, degetele ei se poticniră de câteva ori, şi greşi câteva note, dar treptat încrederea îi reveni. El se aşeză pe un loc de unde-i putea vedea chipul, care-şi mai pierdu din precauţie în timp ce ea avansa în piesă.

Cu ani în urmă, Jack aflase că cel mai bine era să-ţi mărturiseşti direct slăbiciunile, măcar către tine însuţi. Doamna Campbell se transforma rapid într-o slăbiciune importantă pentru el – nu, mai mult, era complet vrăjit de ea. Voia să afle mai multe despre ea, de la ce o făcea să râdă la cum arăta fără haine. Ştia că oricare din cele două dorinţe, darămite amândouă, ar fi condus spre probleme.

Dar, pentru Dumnezeu, în acest moment nu-i păsa.

Cântă prima piesă, ceva ce el bănui că putea fi Mozart. Absorbit să o privească, Jack nu spuse nimic când ea termină. În loc să se ridice însă, ea rămase unde se afla. Expresia i se schimbă, devenind aproape melancolică. Un zâmbet mic îi curbă buzele când cântă câteva note, şi apoi începu să cânte din nou.

El îşi dădu seama că muzica asta însemna ceva pentru ea. Prima piesă o cântase mai mult cu sufletul decât tehnic, dar aceasta o impresiona. Se legăna pe muzică şi uneori îşi pleca un pic capul, şi notele se opreau. Putea să jure că Sophie asculta un acompaniament pe care doar ea îl putea auzi.

– Nu cunosc bucata asta, zise el când ultima notă dispăru într-o tăcere dintr-odată melancolică.

– Era preferata mamei mele, zise ea blând, cu ochii umbriţi şi concentraţi pe ceva de departe.

– Aţi învăţat-o pentru ea?

Ea nu îi răspunse. Îşi trecu degetele peste claviatură cu respect, atât de uşor, că nu scoaseră nici un sunet.

– Este un instrument frumos, Excelenţă, zise ea într-un final. Ar trebui să-l acordaţi cum se cuvine.

Ea se cutremură uşor, şi el îşi dădu seama un pic şocat că era pe cale să izbucnească în lacrimi.

La dracu'! Normal – se referise la mama ei la timpul trecut. Jack ştia cum era să pierzi un părinte iubit, şi ea fusese şi mai tânără decât fusese el când murise tatăl lui.

– Îmi pare foarte rău, zise el încet. Că ați pierdut-o.

Fără să se uite la el, ea închise încet capacul peste clape și se ridică de pe banchetă.

– Mă scuzați, domnule, simt nevoia să mă odihnesc.

Făcu din nou reverența aceea ciudat de înflorată și de grațioasă și apoi ieși. Jack o urmă, condus de vaga dorință de a o consola, dar se abținu, pentru că el fusese cel care o întristase. Ea nu se uită deloc în urmă și, când ajunse în capătul scărilor, o luă la fugă. Jack se opri instantaneu și ascultă ecoul pașilor pe holul de deasupra lui, simțindu-se ca un cretin.

Capitolul 9

Sophie îl evită pe duce până la ora cinei. Până atunci, reuși să-și controleze emoțiile și hotărî să nu mai cânte. Nu știa ce o făcuse să cânte *The Soldier tir 'd* din *Artaxerxes* a lui Arne. Fusese bucata preferată a mamei ei și cea care-i adusese modesta faimă în Europa. Era probabil din cauza pianului, un instrument cu adevărat frumos chiar dacă avea câteva note dezacordate. Cât i-ar fi plăcut tatălui ei să cânte la pian și cum mama ei ar fi adorat să cânte în acea cameră splendidă de muzică, cu acustica minunată!

Dar nu ar fi trebuit să cedeze în fața acelor amintiri și gânduri. Dacă părinții ei ar fi acum aici, ar fi șocați să vadă în ce se băgase. Mereu își spusese că ar fi înțeles de ce făcuse ea alegerile pe care le făcuse în viață, dar asta – situația delicată – era o nebunie și nu ar fi trebuit să se întâmple; dacă era ar fi fost capabilă să-și controleze temperamentul. Și singura cale să se salveze era să-și păstreze mintea ascuțită.

Când coborî scările, doamna Gibbon o aștepta.

– Excelența Sa este afară, îi zise ea lui Sophie.

Ea clipi.

– Poftim, în ploaie?

Menajera zâmbi.

– Nu, doamnă, pe verandă.

O conduse prin holul de la intrare, trecură de galerie, printr-o pereche de uși largi care erau deschise. Cu un mulțumesc șoptit, Sophie ieși pe o terasă cu dale de piatră, luminată de felinare mari de alamă atârnate de tavanul verandei.

Ploaia se transformase într-o ceață deasă. O puteai vedea căzând în fâșii, ca niște nori care se ondulează spre pământ. Cerul se luminase, ajungând la o nuanță undeva între auriu și gri, de parcă norii se subțiaseră sub forța apusului. Grădina formală vizibilă din salonul albastru se vedea la dreapta, iar în față se întindea o peluză tunsă,

presărată cu lalele. O alee pietruită șerpuia către lac, abia vizibil la distanță din cauza copacilor de pe margine.

– O priveliște frumoasă, zise ea către bărbatul care se uita afară.

El se întoarse. Privirea lui se mișcă de la chipul ei în jos până la picioare, făcând-o să simtă din nou acel fior nedorit de conștientizare.

– Da. Se întoarse spre peisaj, iar ea veni lângă el. Lacul este un pârâu îndiguit care înaintează în pădure. Acolo, obișnuiam eu și Philip să mergem când eram băieți. Aveam legate sub pod una sau două bărci și vâsleam singuri până când nu mai vedeam casa, ca să înotăm și să pescuim.

– Ce încântător!

– A fost. Ezită. Trebuie să îmi cer scuze pentru mai devreme.

Știa la ce se referea, dar afișă instinctiv un zâmbet strălucitor.

– Că m-ați răpit din Londra?

El zâmbi ironic. Nu, știa că nu-i părea rău pentru asta.

– Pentru mai devreme, când v-am cerut să cântați.

– Oh! V-am avertizat că pianul este dezacordat...

Încercă să bagatelizeze întâmplarea, dar el se uită la ea cu compasiune, și ea tăcu.

– V-a trezit amintiri triste, și nu asta era intenția mea. Îmi cer scuze.

Fu nevoită să înghită un nod neașteptat din gât.

– Nu aveți de ce. Nu aveați de unde să știți. Adevărul este că ar fi trebuit să nu cânt acea bucată. A trecut așa mult de când am stat la un pian.

– Cred că ați pierdut-o când erați copil, ghici el.

Sophie zâmbi din nou forțat.

– Da. Aveam doisprezece ani.

– Ce tragic! Îmi pare foarte rău, zise el cu o simpatie autentică. Era o persoană care iubea muzica?

Zâmbetul ei deveni autentic.

– Da, zise ea cu căldură. Foarte mult. Când depășeam măsura sau eram nepoliticoasă, mă certa cântând. Casa noastră era mereu plină de muzică. Aceea era bucata ei preferată, am auzit-o cântând de multe ori... Înainte ca mama să-și piardă vocea ei clară și înaltă de soprană. Sophie blocă gândul acela. Cred că a fost o dezamăgire cruntă când toată lumea și-a dat seama că eu nu am voce și doar un talent modest la pian, oricât de mult am exersat. Și apoi, la școală...

– Nu exista profesor de muzică la școală? întrebă ducele când ea se opri, aflată iar în pragul unor amintiri groaznice.

– Ba da. Dar nu era același lucru, murmură ea.

Nici o lecție de muzică de la doamna Upton nu putea egala cu a-și privi mama cântându-i țarului sau cu a-și petrece serile aducând bere timpaniștilor din orchestra din Milano. Nici un profesor nu putea să ofere muzicii același sentiment pe care reușea tatăl ei, o viață și o emoție pe care nimeni nu le învăța la o școală de tinere domnișoare. El ar fi putut să stoarcă de la acel pian dezacordat o interpretare care ar fi smuls lacrimi din ochii oricărui ascultător și nimeni nu ar fi auzit vreo notă greșită.

– Tatăl meu m-a încurajat să desenez, zise ducele. Sophie îl privi uimită, dar privirea lui era fixată pe lacul aflat în depărtare. Și el desena, deși era mai mult înclinat spre arhitectură. El desena clădiri, eu – oamenii care trăiau în ele. Ridică o mână și arătă spre dreapta. Acolo, după colțul casei, se află baia comunală pe care a proiectat-o el.

– Încă desenați? întrebă ea blând.

Mâinile lui ajunseră în lateral.

– Nu.

– De ce nu?

O pală de vânt suflă stropi de ploaie spre el. Sophie nu rezistă dorinței de a-și întoarce chipul spre ei, inspirând adânc aerul umed. Nu avea să o recunoască niciodată cu voce tare, dar era o seară magnifică. În Londra, s-ar fi strâmbat la ploaie pentru stricăciunile făcute pantofilor ei în plimbarea prin oraș. În seara asta, putea să stea aici și să savureze peisajul liniștit și frumos.

Când deschise ochii, ducele se uita la ea de parcă era fascinat. Pe chipul lui se vedea o concentrare intensă, nimic rezervat sau rece. Ochii li se întâlniră pentru o secundă, apoi el își întoarse chipul înapoi la ploaie.

– Din aceleași motive pentru care v-ați oprit din cântat, bănuiesc. Timpul și atenția mi s-au îndreptat spre alte lucruri.

O vreme, priviră ploaia în tăcere.

– Casa asta a fost evadarea mea mereu, zise ducele după un timp. Chiar și în copilărie, când aveam lecții de făcut – existau un lac și pădurea de explorat când se terminau lecțiile. Acum, este doar a mea – mamei mele nu-i place, iar Philip preferă altfel de distracții.

Detest să umplu acest singur loc de refugiu cu experiențe neplăcute și furie. Se întoarse spre ea. Nu ar fi trebuit să vă oblig să veniți aici. Eram furios pe Philip, dar... ei bine. Acum, nu mai e loc de întors, și ploaia este dincolo de controlul meu. Îmi puteți accepta scuzele?

Îi întinse mâna. Ea își puse lent mâna în a lui. El nu purta mănuși, iar ea nu avea.

– Da, Excelență.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Putem renunța la asta? Ware este de ajuns.

– Prea bine, Ware.

Îi oferi un zâmbet de test, dar real. Încă îi ținea mâna, și degetele lui se încordară pentru o fracțiune de secundă înainte să-i dea drumul. Sophie își ascunse mâna în fustă și-și mișcă degetele pentru a șterge căldura pielii lui de pe a ei.

– Mă gândeam să cinăm în camera pentru micul dejun. Sufrageria este...

– Mult prea magnifică pentru o cină obișnuită? termină ea când el ezită.

– Eu căutam un alt cuvânt decât opresivă, răspunse el, cu chipul luminat de unul dintre acele zâmbete autentice.

Ea îi zâmbi la rândul ei, deși nu voia.

– Prea mare pentru doi oameni?

El râse. Sophie provocase asta, deși fără intenție. Avea un râs minunat; era un păcat că nu râdea mai des.

– Mult prea mare.

Îi oferi brațul său. Ea îl acceptă prudentă. Chipeș, atras de ea și acum devenind fermecător. Trebuia să fie foarte, foarte atentă să evite să se facă de râs.

Capitolul 10

Jack lua micul dejun când Wilson aduse primele veşti proaste, a doua zi dimineaţă.

– Excelenţă, domnul Percy este aici.

Percy ar fi trebuit să muncească sârguincios în vila Ware din Mayfair în acest moment. Percy îşi ştia locul, ceea ce însemna că exista o singură explicaţie pentru prezenţa lui la Alwyn. Jack strânse ziarul – probabil că Wilson trimisese pe cineva călare după ziar în zori – şi se ridică.

– Unde?

– În salonul de dimineaţă, Excelenţă.

Jack privi spre uşă. Doamna Campbell nu apăruse încă. Abia aştepta să o vadă.

– Doamna Campbell s-a trezit deja?

– Cred că da. Doamna Gibbon a găsit nişte haine potrivite pentru o lady, dar a menţionat că vor avea nevoie de ajustări.

Normal; nu avea haine proprii. Jack respiră un pic mai uşor, abia acum dându-şi seama că devenise tot mai tensionat pe măsură ce minutele treceau şi ea nu apărea.

– Prea bine.

Majordomul încuviinţă din cap şi deschise uşa, şi Jack ieşi din încăpere şi se duse să-şi vadă secretarul.

Richard Percy stătea în picioare în salonul de dimineaţă. Era clar că venise călare din oraş, judecând după noroiul de pe cizmele lui şi după hainele ude leoarcă.

– Excelenţă, zise el înclinându-se când apăru Jack. Îmi cer scuze pentru intruziune...

– Dar Excelenţa Sa, mama mea, îşi iese din minţi de îngrijorare, termină Jack pe un toc sec. Asta-i?

– Da, domnule.

Percy se relaxă. Jack ştia că grija mamei lui nu venea din teama faţă de siguranţa lui. De fapt, nici măcar nu era grijă, probabil,

ci furie. Din momentul în care el devenise moștenitor, ea îl bătuse la cap că trebuia să fie deasupra reproșurilor morale, financiare și sociale. Un pariu foarte scandalos și public cu o femeie la un club de jocuri era fix lucrul care să o indigneze. Iar plecarea bruscă spre casa Alwyn cu aceeași femeie îi putea provoca un atac de paroxism.

Pentru o clipă, se întrebă ce-i spusese Philip mamei lor. Philip nu rezista niciodată să spună o poveste bună, și scena de la Vega era, fără îndoială, cel mai șocant lucru pe care Jack îl făcuse în ultimii ani. Desigur, să-i spună asta presupunea ca Philip să-i fi mărturisit că el era deja la Vega jucând din nou, încălcând promisiunea făcută pentru ca Jack să-i plătească datoria față de Bagwell. Lui Philip nu-i plăceau confesiunile.

Bine. Fără îndoială, acest lucru ar fi fost eclipsat de oroarea ducesei față de acțiunile lui Jack. Nu fusese niciodată vreun mare secret că ducesa îl prefera pe al doilea fiu, cel care semăna cu ea, în vreme ce Jack – moștenitorul – ar fi putut să fie doar fiul tatălui său.

– O poți asigura pe Excelența Sa că sunt bine și că mă voi întoarce în oraș când voi dori.

– Va fi o ședere lungă, Excelență? Percy dădu înapoi în fața privirii reci a lui Jack. Întreb doar pentru mine, domnule.

– Nu, zise el tăios. Doar câteva zile.

– Desigur. Percy își umezi buzele, apoi scoase o scrisoare pecetluită din buzunarul hainei și i-o oferi. Excelența Sa m-a rugat să vă dau asta.

Jack o luă fără să se uite la ea.

– Wilson a trimis pe cineva să pregătească o cameră. Du-te și usucă-te. Te poți întoarce în Londra imediat ce se ocupă de cal. Am încredere că te vei descurca fără mine câteva zile.

Secretarul lui se înclină și plecă. Jack blestemă cu voce tare în încăperea goală. Scrisoarea mamei lui era precum o nicovală în mâna sa. Știa ce avea să citească. Din ziua în care moștenise titlul, mantra ei fusese doar despre datorie: trebuie să-și amintească poziția de duce și să-și adapteze comportamentul pentru a-l onora pe tatăl lui și pe toți ducii care fuseseră înainte.

Rupse sigiliul și o citi pe diagonală. Era exact cum se aștepta, indignată și consternată, încheind cu o dojană severă cum că își compromisese complet rolul de cap al familiei angajându-se în fix genul de comportament pe care Philip trebuia convins să-l evite. Fratele

său, scria ducesa, era umilit și uimit de această inversare, și ea lăsa de înțeles că avea să fie imposibil de strunit de acum înainte.

Gura lui Jack se schimonosi la acest atac. Philip era deja imposibil de strunit – și asta nu avea deloc de-a face cu acțiunile lui Jack.

Mai rău însă era ultimul paragraf.

Nu doar că a fost șocant că ai făcut așa ceva, dar m-ai lăsat descoperită în fața unei situații extrem de jenante. Contam pe tine să mă însoțești la balul Benthams în seara asta. Bănuiesc din absența ta că ai uitat și m-ai lăsat să trimit scuzele mele la un moment neiertat de târziu. Lady Stowe și fiica ei vor participa, și amândouă contau pe compania ta. Nu m-am gândit că le vei abandona așa nepăsător; tatăl tău nu ar fi mulțumit...

„Asta e nedrept", gândi Jack iritat. Familia Stowe fusese apropiată de familia lui de zeci de ani. Fostul conte fusese bunul prieten al tatălui său, și Lady Stowe și mama lui Jack erau inseparabile. Era tragic și ironic faptul că același accident cu barca luase atât viața contelui, după o săptămână de bolit, cât și pe a ducelui. Pe patul de moarte, tatăl lui îi ceruse lui Jack să aibă grijă de Lady Stowe și de tânăra ei fiică, Lucinda, și Jack îi promisese că avea să facă asta. În cei șapte ani scurși de atunci, făcuse totul pentru ele în momentul în care i se ceruse. Nu le abandonase niciodată.

Era adevărat că uitase despre acest bal. În mod normal, s-ar fi dus dacă Lady Stowe și fiica ei participau. Lucinda își făcea debutul în acest sezon, și Jack știa că tatăl lui s-ar fi așteptat ca el să facă tot ce putea pentru a se asigura că fata avea succes printre aristocrați. Ultima dată când o văzuse, imediat după Crăciun, ea recunoscuse că avea emoții în privința asta.

Dar mama lui nu se gândea la nervii Lucindei; încerca să-l facă să se simtă rușinat și să vină fuga înapoi în Londra, ceva ce el nu intenționa să facă. Nu doar că nu era obișnuit să fie obligat și rușinat, dar încă nu știa ce să facă cu doamna Campbell – pe care o găsea periculos de tulburătoare, cu mult peste orice bal.

Băgă scrisoarea în buzunar și reveni lent spre salonul pentru micul dejun. În scrisoare, era o notă rebelă de amenințare pe care nu o putea ignora. Normal că Philip avea să găsească o cale de a-l scoate pe el vinovat, deviind vina și reproșurile de la el. Atâta timp cât

ducesa credea că Philip era mai degrabă o victimă decât un ticălos, ea avea să continue să-i dea bani, în loc să-l încurajeze să își schimbe comportamentul. Poate că Jack ar trebui să îi arate registrele contabile, pentru ca mama lui să vadă exact cât plătise el recent pentru datoriile lui Philip; era sigur că Philip nu-i spusese. Tatăl lui crezuse că nu era treaba femeii să vadă registrele contabile – în afară de cheltuielile casei, de care se ocupa ea, dar și acelea trebuiau supuse aprobării soțului. Fostul duce își tratase soția și fiul mai tânăr cu o indulgență care-i absolvise de orice responsabilitate pentru consecințele acțiunilor lor. Toate astea căzuseră pe umerii lui Jack, și așteptările ca el să continue să procedeze exact cum făcuse tatăl lui începeau să-l obosească.

Când el reveni în salonul pentru micul dejun, doamna Campbell stătea la masă, mâncând. Astăzi, purta o rochie simplă de un verde-închis. Se întrebă de unde o luase și apoi își reaminti că nu ar trebui să se gândească la hainele ei, atât timp cât primea ceva decent. Rochia asta, din păcate, avea un decolteu mai înalt decât rochia de servitoare din ziua anterioară.

– Bună dimineața, zise ea cu un zâmbet când el intră.

– Bună dimineața! Își reluă locul la masă. Trebuia cumva să nu-i permită lui Percy să o vadă. Percy fusese secretarul tatălui său înainte de a fi al lui, și uneori Jack bănuia că loialitatea lui era mai mult pentru ducat decât pentru duce, indiferent de cine era ducele. Percy nu era orb, și, dacă raporta că Jack fugise la casa Alwyn cu o femeie frumoasă, asta avea să o alarmeze pe ducesă. Jack nu se deranjă să se gândească de ce-i păsa. Ați vrea să explorăm podul astăzi?

Ea îl privi uimită, și Jack își dădu seama de cât de ciudată păruse întrebarea.

– Ați întrebat despre temnițe și camere de tortură, iar Alwyn nu are nici una din cele două. Podul ar fi cel mai apropiat lucru pe care vi-l pot oferi. Ploaia continuă, ceea ce înseamnă că suntem blocați în casă. Mă chinuiesc cu orice ca să treacă timpul.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet viclean, care lui i se păru de-a dreptul fermecător.

– Când îl prezentați așa atrăgător, cum aș putea rata ocazia?

Terminară micul dejun, și Jack îi spuse lui Wilson să aducă niște lămpi. Îi șopti majordomului său și că nimic nu ar trebui să-l împiedice pe Percy din a se întoarce la Londra cât mai curând posibil. Apoi,

se îndreptă spre aripa de est cu doamna Campbell alături de el, inexplicabil de dornic să exploreze podul întunecos și sufocant.

– Ce fel de lucruri vom găsi acolo? întrebă ea când el deschise ușa care ducea la scările spre pod.

Un val de aer cald îl lovi în față în timp ce se gândea la acea întrebare.

– Adevărul este că nu sunt sigur. Au trecut zeci de ani de când am urcat ultima oară.

Ea își adună fustele și-l urmă în sus pe scări.

– Altă ispravă cu Philip?

Jack zâmbi larg, privind în urmă. Din acest unghi, putea să se uite în corsajul ei, și aproape se împiedică și scăpă lampa.

– Er... nu, zise el încercând să-și amintească întrebarea. Philip s-a pierdut o dată și s-a speriat așa tare, că a refuzat să mai urce.

Ea se uită în sus, cu buzele deschise de surpriză.

– Nu!

Gura lui se uscă. Poate că asta era o idee groaznică. Acum, nu se putea gândi decât la a fi singur cu ea pe întuneric. Nu mai părea supărată pe el, și trecuse o eternitate de când el găsise o femeie atât de tentantă...

– După aceea, a devenit ascunzătoarea mea, zise el, încă distras de gura ei și de curbele dolofane ale sânilor ei. Fără mame, frați mai mici și orice fel de lecții.

– Ce ați descoperit aici?

Rămase fără aer, respirând mai greu decât de obicei, când ajunse în capătul scărilor. Jack privi pe ascuns cum îi urcau și îi coborau sânii, forțând legăturile monotonei rochii verzi.

– Mobilă veche, în mare parte, zise el. „Canapele și divane unde puteai seduce o femeie", gândi el. Și armuri ciudate.

– Oh, Doamne!

Păși în pod. Acoperișul înalt al mansardei se arcuia în sus, invizibil în întuneric. Ploaia cădea pe ardezia de deasupra capetelor lor, nu cu putere, ci constant. Mulțumită cerului plumburiu, în pod nu era decât o căldură confortabilă.

– Înțeleg la ce vă referiți! ghici el.

– Hmm?

Când își ridică fața spre tavanul înalt, ar fi putut să fie Fecioara, pictată cu venerație de un artist adorator. Pielea ei strălucea precum aurul în lumina lămpii lui.

– Ce ascunzătoare perfectă! Zâmbi larg. Nimeni nu te-ar găsi aici. Și, după cum ați zis, e plin de mobilă. Cu o lanternă, niște biscuiți și o carte bună, cine nu ar vrea să se ascundă aici într-o zi singuratică?

Jack se gândi la decantoarele de coniac, nu la cărți, pe care le aducea aici să se bucure de ele în secret. Exista posibilitatea ca sticlele să mai fie pe aici, unde le ascunsese cu grijă pe vremea când era un băiat. Se gândi și la a face cum spusese ea, ascunzându-se aici toată ziua cu ea.

– Err... da. Cine nu ar vrea?

Ridică lampa și înaintă în podul tăcut.

Rătăciră fără grabă. Ca restul casei Alwyn, podul era ordonat, cu mobila aranjată frumos și depozitată pe camere. Doamna Campbell descoperi o colivie de păsări ornată, și Jack fu surprins să-și amintească de papagalul bunicii lui.

– Avea un cioc al naibii, zise el cu o grimasă.

Ea râse.

– Zici că v-ați băgat degetele printre zăbrelele coliviei.

– De ce ați crede așa ceva? Studie colivia aurie, încă atârnând de suportul său. Îmi aduc aminte că era mai mare de atât. Papagalul era enorm.

– Nu e de mirare că ciupea, șopti ea. Orice creatură închisă într-o cușcă prea mică se va repezi la cei care au închis-o.

– Nu eu l-am închis, zise Jack. Mi-a lăsat o cicatrice.

Își frecă degetul de arătător, unde era o urmă vagă de la ciupitură.

Ea doar zâmbi.

– Închipuiți-vă cum se simțea papagalul. Tot în colivie era.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar ea deja plecase mai departe, cu expresia liniștită, deja preocupată de un scaun curios. Jack și-l aminti și pe acesta – fusese cândva în bibliotecă – și-i arătă cum puteai întoarce fundul scaunului și să-l transformi într-o scară. Apoi, merseră mai departe în pod până când ajunseră la capătul aripii de est și, când Jack își scoase ceasul, fu șocat să vadă că petrecuseră ore întregi scotocind prin praf. Și, cel mai socant, ar fi putut să jure că trecuseră doar câteva minute.

– Asta-i la fel de curios cum este casa, zise ea, așezându-se cu grijă pe marginea unui divan vechi și uzat, așezat lângă streașină. Este istoria familiei dumneavoastră.

– Nu chiar. Jack păși peste un cufăr și deschise una dintre ferestrele înalte și înguste. Rămase înțepenită după ce se deschise câțiva centimetri, dar aerul proaspăt era delicios de răcoros. De acolo, putea să vadă grajdurile și să se întrebe dacă Percy plecase deja. Ar trebui să mergi la reședința Kirkwood pentru asta. Este în familie dinainte ca Henric Tudor să ia coroana.

– Oho! Ce de istorie trebuie să fie acolo!

Se aplecă spre fereastră, inspirând aerul ploios.

– Datorită nevoii de a păstra totul pentru generațiile viitoare. Peste vreo sută de ani, podul ăsta se va rupe și se va prăbuși sub greutatea istoriei familie.

Ea zâmbi, cu privirea îndreptată spre fereastra acoperită de praf.

– Gândiți-vă doar cât de fascinant li se va părea strănepoților.

– Să citească vechile mele lecții de latină? Nu prea cred.

Găsise caietele vechi ale lui și ale lui Philip, tencuite îngrijit într-un birou de care-și amintea vag că se aflase în camerele lor. Nu înțelegea de ce păstrase cineva așa ceva.

– Nu știu, zise ea visătoare. Vă vor vedea portretul jos, pompos și regal. S-ar putea să-i mulțumească foarte mult să descopere dovada că ați fost cândva un băiat cu o caligrafie urâtă care trebuia să scrie verbele din latină mereu și mereu, așa cum și ei vor trebui să o facă.

Jack ignoră partea cu portretul lui pompos. Se sprijini pe un cufăr deosebit de urât opus canapelei pe care se așezase ea. Acum, nu avea garda ridicată; expresia ei era aproape la fel ca în ziua anterioară când el o întrebase despre mama ei.

– Parcă dumneavoastră ați fost acel copil.

– Eu? Buzele ei se curbară, și ea oftă. Nu. Părinții mei au murit când aveam doisprezece ani. Nu mi-a rămas aproape nimic de la ei. Ezită. Privirea îi era distantă. Tatăl meu a fost renegat de părinții lui și eu nu am putut explora niciodată casa familiei lui. Am pierdut totul din tinerețea lui, dar, dacă aș avea șansa să-i citesc vechile lecții de latină, să văd ce desena pe margini, să am pur și simplu ceva al lui... aș profita de acea ocazie.

– De ce? Când ea clipi nedumerită, Jack își dădu seama că formulase întrebarea destul de strident. Își moderă vocea. De ce a fost tatăl dumneavoastră renegat?

– Pentru că s-a însurat cu mama mea. Ea își ridică bărbia. Nu a regretat asta niciodată.

Jack ridică dintr-o sprânceană. În vocea ei era ceva asemănător regretului când vorbea despre istoria familiei pe care tatăl ei o pierduse în clipa când fusese renegat.

– Nu a regretat, insistă ea. Tatăl lui voia ca el să se căsătorească cu o fată a cărei familie trăia în apropiere, cineva pe care o știa de când erau copii. Ar fi fost ca și cum s-ar fi însurat cu sora lui, obișnuia să zică tata, și i-ar fi oferit tatălui său...

Se opri și își strânse buzele. Ochii îi sclipiră, și părea destul de aprigă, în ciuda dărei de praf de pe bărbie și a pânzelor de păianjen de pe rochia împrumutată.

Jack ghici că nu avea o părere bună despre acel bunic.

– A fost norocos că a fost liber să-și urmeze inima.

Ea îl privi tăios, dar apoi expresia ei de furie se topi într-una de milă.

– A ales să-și urmeze inima. A fost nevoie de sacrificii din partea lui, desigur, dar le-a acceptat ca parte a târgului pe care-l făcuse.

– Lăudabil, răspunse Jack. Tatăl ei nu fusese moștenitorul atunci, cel puțin nu pentru o proprietate sau un titlul importante. Nici unui moștenitor nu îi era permis să-și urmeze inima, decât dacă inima lui îl conducea spre o doamnă de înaltă clasă și cu avere. Dar de ce a fost mama dumneavoastră așa inacceptabilă pentru bunicul dumneavoastră?

Ea trase aer în piept ca să răspundă, apoi rămase nemișcată, cu ochii concentrați pe el, din nou îngrijorată.

– Era franțuzoaică, zise ea pe un ton ușor, pe care el începea să-l înțeleagă drept o tactică de diversiune.

Jack ghici că existaseră mai multe obiecții față de mama ei în afară de faptul că era franțuzoaică, dar renunță. Pentru moment.

– Nu din Paris, deși nu știu dacă asta ar fi fost de bine sau de rău. Era din Nisa, adăuga doamna Campbell.

– Aș zice că nu conta, ținând cont de incapacitatea ei de a fi englezoaica din casa de alături.

Ea râse.

– Exact! Şi, cu toată onestitatea, nu cred că ceva i-ar putea fi pe plac bunicului. Ar fi găsit ceva cu care să nu fie de acord indiferent de femeia cu care s-ar fi însurat tata.

– Genul ăla este?

– Când eram copil, i-am spus Căpcăunul, răspunse ea, făcându-i cu ochiul.

Jack râse chiar când ascundea acel fapt undeva în mintea lui. Spusese că părinţii îi muriseră când avea doisprezece ani; făcuse bunicul ei ceva după moartea lor ca să-şi câştige duşmănia ei? Nu ar fi fost ceva nemaiauzit ca un om să alunge un nepot nedorit, mai ales unul dintr-o căsătorie pe care el nu o dorise. Poate că doamna Campbell trebuise să aibă grijă de ea de la o vârstă fragedă. Şi apoi, soţul ei părea să fi fost un individ inutil, lucru care doar o făcuse şi mai independentă. Cine era femeia asta? Jack începea să se întrebe de ce părea să nu aibă nici o rudă.

– Din moment ce nu aţi putut face cercetări în podul propriei familii, sunt mulţumit să vi-l ofer pe al meu, zise el în schimb, făcând o jumătate de reverenţă. Bunicul dumneavoastră seamănă cu străbunicul meu.

– Cel care şi-a exilat soţia asta? Şterse de praf un loc pe pervaz şi îşi sprijini cotul de el în vreme ce se aşeza mai confortabil pe divan. Aerul proaspăt îi agita părul de la tâmplă, aproape ca şi cum ar fi fost atins de degetele blânde ale unui amant. De ce a făcut asta?

– Nu cred ca ţinea la ea – şi nici ea la el.

O şuviţă de păr i se undui în jurul maxilarului, atingându-i colţul buzei. Jack era fascinat de ea, şi în podul întunecat se simţea complet liber să o privească.

– Te întrebi de ce s-au mai căsătorit.

El zâmbi fără amuzament.

– A fost o căsătorie avantajoasă pentru amândoi. Ducii de Ware nu se căsătoresc pentru chestii neînsemnate precum dragostea.

– Nu? Ea păru realmente surprinsă, înclinându-şi capul pentru a se uita la el. Niciodată?

Jack se gândi la Portia. S-ar fi căsătorit cu ea, la cât de îndrăgostit se credea, şi ar fi fost un dezastru.

– Nu, din câte ştiu eu.

– Şi eu care credeam că un duce bogat şi puternic poate face ce vrea, se poate căsători cu cine vrea şi nimeni nu i-ar putea spune

ceva. Clătină batjocoritor din cap. În schimb, vi se cere să vă căsătoriți cu o bucată de pământ sau cu o sumă de bani, în loc de un om.

Gura lui se subție de iritare.

– Nu este neapărat necesar.

– Oh! Ea îl privi cu ochii mari. Atunci, fiecare generație alege să se căsătorească doar din motive financiare.

– Eu nu m-am căsătorit cu nimeni, zise el. După cum se vede.

Ea își coborî ochii și zâmbi. Prea târziu își dădu el seama că ea se juca cu el. Oftă și se uită pe fereastră. Cu colțul ochiului îi putea vedea chipul.

– Mă aștept să am aceeași libertate de a mă căsători ca dumneavoastră.

Ea își înălță capul.

– Ce vrea să însemne asta?

Ah, nimerise. Ridică din umeri.

– Sunteți o văduvă independentă, care poate face ce vrea fără să aibă nevoie de aprobare.

– Cu excepția momentului când vreau să mă duc acasă, zise ea, privindu-l cu subînțeles. Credeți că strămoșii dumneavoastră au fost fericiți că s-au căsătorit din motive dinastice?

– Fericiți? Habar nu am. Satisfăcuți? Cred că da. Putem presupune că au găsit... plăcerea în alte locuri.

Știa că așa fusese. Strămoșii lui fuseseră diabolic de organizați, și Jack văzuse înregistrările de cadouri pentru amante și iubite. Bunicul lui ținuse o casă în Londra special pentru întâlniri, cu instrucțiuni către menajeră să întoarcă salteaua și să pună așternuturi proaspete în fiecare zi.

– Părinții mei s-au iubit foarte mult, zise ea moale. Găseau bucurie unul în celălalt. Poate că niște căsătorii mai practice ar fi adus mai multă bogăție sau avere, dar cred că nimic nu le-ar fi egalat fericirea.

– Asta vreți și dumneavoastră?

Ea îi întâlni privirea.

– M-ați crede dacă v-aș spune că da?

– Eu... Se opri, amintindu-și cum o acuzase că încerca să prindă un soț bogată. Da, v-aș crede.

Preț de o clipă, ea nu răspunse. Apoi, un zâmbet îi apăru pe chip, și tonul ei deveni din nou ușor.

– Ar fi minunat, dar genul ăsta de căsătorie este foarte rară.

Asta nu-i răspunse la întrebare. Nu că ar fi trebuit să-i pese cu cine sau de ce se căsătorea ea, atâta timp cât nu punea ochii pe Philip. Ceea ce îl asigurase deja, în termeni convingători. Dar ce fel de bărbat căuta ea? Jack tuși, întrebându-se cum naiba ajunsese la această conversație.

– Explorăm cealaltă parte a casei cât mai e lumină?

Ea fu în picioare înainte ca el să termine întrebarea.

– Ba bine că nu!

Sophie credea că-și pierdea mințile. Cum naiba ajunsese să discute despre iubire și căsătorie cu ducele?

Mintea îi juca probabil feste din cauza întunericului și a atmosferei calde din pod. Sau poate era din cauza deceniilor de istorie de familie din jurul ei, ceva ce ea nu avusese niciodată și după care tânjea în secret. Gândul de a găsi păpușa din copilăria mamei ei sau prima carte de muzică a tatălui ei o făcu atipic de sentimentală. Cu siguranță, asta explica de ce-i spusese lui, dintre toți oamenii, despre căsătoria romantică, dar clandestină a părinților ei. Doar Eliza și Georgiana știau despre asta – și totuși, deschisese gura și-i spusese ducelui de Ware.

Aripa de est a podului nu era la fel de interesantă. Rânduri aranjate de cutii și lăzi stăteau aliniate de-a lungul pereților, și, când ea reuși să deschidă curioasă o cutie, descoperi că acolo, sub paie, se aflau bucăți de metal împachetate în prosoape.

– Armura și armele unui cavaler! Ridică triumfătoare o bucată, un băț lung cu un cârlig într-un capăt. Câți dușmani crezi că au doborât strămoșii tăi cu asta? Arată ca o suliță.

Ware părea uluit, și veni să privească mai de aproape. Inspectă sulița o clipă, apoi se uită la ea ciudat.

– Este un vătrai vechi. Dacă dușmanii nu cumva încercau să invadeze casa prin șemineu, mă îndoiesc că a lovit pe cineva.

Ea se strâmbă și puse la loc vătraiul, care, de fapt, ar fi trebuit să fie o suliță.

– Cât de comun!

El zâmbi.

– V-am avertizat.

Asta anihilă orice alt interes de a mai deschide cutii. Sophie se uită la cuferele din apropierea lor.

– Ce este asta?

Atinse un ecuson mic argintiu forjat la colțul unuia dintre ele. Ducele aduse lampa și se apropie ca să vadă. Umărul lui atinse cotul ei, făcând-o să fie străbătută de un fior care-i ajunse direct în degete. Ea se retrase, frecând fără să-și dea seama locul respectiv. S-ar fi retras mai mult, dar nu mai era loc – era blocată cu spatele la cutii și cu umerii lui largi și capul lui auriu în fața ei, cu el aproape în genunchi la picioarele ei. Exact la nivelul perfect ca ea să-și afunde degetele în valurile dezordonate ale părului lui.

Îngrozită, își forță ochii să se uite fix la tavanul de deasupra lor. Era un bărbat păcătos de frumos. Astăzi, era foarte amabil, făcându-i pe plac în dorința ei de a cotrobăi prin mobila veche. Înainte să apuce să le oprească, îi reveniră în minte cuvintele Georgianei despre a face unul dintre domnii întâlniți la Vega să se îndrăgostească de ea și nu se putu abține să nu-și aducă aminte cum îl cunoscuse pe Ware la Vega.

Îi ținuse la distanță pe bărbații cu care juca; nu voia să se mărite cu un jucător înrăit. Dar ducele de Ware nu juca deloc. Nici nu era hamalul rece și plictisitor pe care-l descrisese Philip. Era insuportabil de atrăgător, mai ales când zâmbea, și era atras de ea Iar corpul ei se încălzi dintr-odată la ideea de a flirta cu el aici sus, în lumea asta intimă și întunecată, unde doar ei doi existau...

– Monograma bunicii mele, zise el, făcând-o să tresară. Sub coronița ducală este W de la Wilhelmina. Se ridică lângă ea. A fost o călăreață formidabilă, remarcă el. Chiar și când era în vârstă, avea niște grajduri excelente.

Sophie se chinuia să nu bage de seamă cum brațul lui era chiar lângă al ei și cum practic ea ar ajunge în brațele lui dacă l-ar face să se întoarcă un pic spre stânga.

– Wilhelmina, zise ea. Ce nume neobișnuit.

– Tatăl ei era un arhiduce prusac. Căsătoria a fost aranjată pentru că străbunicul meu credea că avea să se pună bine cu George al II-lea dacă fiul lui se căsătorea cu o fată din Hanovra.

– Desigur, murmură ea.

El oftă exasperat.

– Da, a fost o căsătorie aranjată pentru avantaje politice. Dar cred că ţineau unul la celălalt, şi bunicul meu nu a exilat-o niciodată nicăieri. De fapt, îi făcea pe plac în multe privinţe. Caii ei erau aduşi din cele mai bune grajduri din Europa.

– O adevărată căsătorie din dragoste, zise ea. Mă simt uşurată să ştiu asta, de dragul lor.

El o privi exasperat.

– Chiar toată lumea trebuie să se căsătorească din dragoste?

– Sigur că nu. Oamenii sunt liberi să se căsătorească pentru suferinţă, pentru bani sau pentru orice alt motiv vor ei.

– Bănuiesc că dumneavoastră ştiţi, zise el. Pentru că aţi fost căsătorită.

Corect – miticul domn Campbell. În timpul lungii ei călătorii cu poştalionul din Bath spre Londra, în urmă cu trei ani, Sophie îşi crease un adevărat trecut, inclusiv un soţ decedat. În mintea ea, domnul Campbell fusese înalt şi slab, un pic bolnăvicios, dar bun, un om erudit pe care-l puteai regreta, dar de care nu îţi era dor. Spunea oamenilor că era scoţian, dar din mamă americancă, pentru a preveni orice întrebări legate de familia lui.

Dar ducele nu trebuia să afle asta.

– Preotul nu te întreabă ce motive ai să te căsătoreşti, zise ea superficial. Atâta timp cât jurămintele sunt făcute cum trebuie, el citeşte slujba.

– Cred că eraţi foarte tânără.

Zâmbetul lui Sophie rămase neclintit.

– Tânără, dar nu naivă.

– Bănuiesc că a fost o căsătorie din dragoste. Chiar şi la lumina lămpii, ochii lui erau extrem de albaştri şi de intenşi. Din moment ce părinţii dumneavoastră au avut o căsătorie aşa fericită.

Ea se întoarse.

– V-am mai spus – acest gen de căsătorie este rar.

Rar şi nu fără consecinţe. Marele ei plan era să găsească un bărbat raţional şi blând, cu un venit suficient. Cineva la care putea să ţină, dar nu cineva de care să se îndrăgostească. Cineva foarte asemănător cu imaginarul domn Campbell. Oricât de mult tânjea Sophie după devotamentul şi adoraţia pe care o împărtăşiseră părinţii ei, nu era sigură că avea forţa să-şi urmeze pasiunea aşa cum făcuseră ei. Putea să renunţe la tot pentru un bărbat, fie şi pentru unul care o iubea? Putea să renunţe la ea pentru a se scotoci de bani ca să plătească

măcelarul, proprietarul, doctorul? Părinții ei se iubiseră profund, dar asta îi costase – și până la urmă o costase și pe Sophie.

– Ce este în cuferele astea? îl întrebă ea, ca să-l distragă. Sunt așa multe.

Privirea ducelui zăbovi asupra ei; știa că evitase să-i răspundă la întrebare și, din cine știe ce motiv, părea dezamăgit. Voia să știe răspunsul.

– Bănuiesc că haine.

Trase cufărul cu W gravat elaborat la capăt și desfăcu legăturile.

Înăuntru se aflau un nor de hârtie argintie, apoi straturi de lenjerie moale. Sophie săltă cu blândețe ambalajul și apucă rochia care se afla dedesubt. Era un material auriu, bogat brodat cu perle și cu dantelă.

– Pot? Privi spre duce întrebătoare, și el încuviință din cap. Ridică rochia cu grijă, rămasă fără cuvinte la măiestria lucrăturii. Încă strălucea și sclipea, la șase decenii după ce fusese la modă. Este minunată, șopti ea. Incredibil de frumoasă!

Voia să scoată rochia din cufăr și să o ridice în lumină. Tânjea după o oglindă, pentru a o ține în fața ei și a-și imagina, pentru un scurt moment, că era a ei. Privi spre duce pe sub gene; își sprijinise un cot pe cufărul cel mai de sus și se uita la ea, relaxat, dar atent. Poate că ceea ce voia cu adevărat era să-și imagineze că într-o astfel de rochie ar fi demnă de atenția unui duce...

– Poate că există unele beneficii când te căsătorești pentru avere și poziție, murmură ducele ironic.

Ea îi aruncă o privire plină de reproș.

– Nu am spus niciodată că nu sunt. Doar că nu credea că meritau riscul. Puse cu respect rochia la loc în ambalajul ei, trăgând partea de deasupra. Este un cufăr cu comori, zise ea în timp ce închidea capacul.

– Pare a fi rochia de prezentare la curte. La conacul Kirkwood din Somerset este un portret al ei purtând-o.

Încă un depozit al istoriei familie.

– Probabil arăta ca mireasa lui Apollo.

– Sigur glumiți. Apollo ar fi un soț banal pentru ducesa de Ware, zise el cu o expresie serioasă. Sophie clipi, apoi izbucni în râs. Și ducele făcu la fel, iar pe chipul lui apăru o expresie de familiaritate caldă. Împinse cufărul la loc. Vreți să deschideți și altele?

O parte din ea își dorea să vadă ce alte comori erau ascunse aici, dar își dădu o șuviță de păr după ureche și se strâmbă când degetele i se acoperiră de pânze lipicioase de păianjen.

– Dacă vreunul din cufere nu conține o fantomă, gata să iasă de la locul ei de odihnă și să agite lanțurile ca să ne distreze, bănuiesc că nu. Cred că am ridicat destul praf pentru o zi.

Își netezi fusta, dându-și târziu seama de dezavantajele explorării podului. Era murdară toată.

– Vai, încă un lucru de negăsit în Alwyn – fantome, zise el cu o tristețe batjocoritoare. Sau, dacă sunt pe aici, cred că sunt foarte tăcute. Își înălță capul. N-am bănuit niciodată că femeile pot fi așa macabre.

– Păi... Flutură dintr-o mână. Să descoperi haine frumoase este și mai bine decât să dai de fantome.

El zâmbi larg și se uită în jur.

– Bănuiesc că aici sunt suficiente haine împachetate să îmbraci toată curtea de la St. James.

Se gândi la propriul dulap modest din Londra – acum, având cu o rochie roșie strălucitoare mai puțin. Doamna Gibbon o adusese înapoi în această dimineață, pătată până la genunchi, spunând că nu se mai putea face nimic pentru ea. Rochia verde pe care Sophie o purta astăzi era tot o vechitură de la una dintre servitoare, bănuia ea, și acum era plină de murdărie. Casa Alwyn avea mai multe haine, de calitate mai bună, decât avea ea.

– Dacă toate sunt la fel de bune ca acea rochie, aș zice că este o crimă să rămână aici împachetate, zise ea. Și robele cu tiv de hermină ale bunicului dumneavoastră sunt tot aici?

Ducele nu răspunse. În vreme ce o studia, pe chipul lui apăru o expresie foarte ciudată. Se întinse și îi atinse obrazul, zăbovind o clipă. Sophie nu se putea mișca; abia putea respira. Atingerea degetelor lui pe pielea ei, mângâierea, în felul în care un bărbat ar putea atinge o femeie pe care o iubește, aprinseseră iarăși acel sentiment teribil – atracția ciudată pe care o simțea față de el și complet nedorita dorință ca el să își afunde mâinile în părul ei, să o tragă lângă el și să o posede pe cuferele alea vechi...

El își retrase mâna și pocni din degete.

– Pânze de păianjeni, zise el cu voce adâncă și aspră.

Chipul ei ardea. Suferea de atacuri de dorință, și el observa cât de murdară era. „Țicnită, țicnită, țicnită", se certă ea.

– Pericolele explorării! Își aranjă repede rochia cu ambele mâini. Ar trebui să mă spăl...

Ducele scoase un sunet profund.

– Sunteți o femeie neobișnuită, doamnă Campbell.

„Mai mult decât îți imaginezi tu", gândi tensionată Sophie. Își afișă zâmbetul fără griji.

– Aleg să iau asta drept un compliment, Excelență.

El ridică ochii spre ea, și ea se înfierbântă peste tot dându-și seama că el o privise cum încercase să își curețe praful de pe corsaj.

– Bun, zise el în tăcerea electrizată. Asta mi-a și fost intenția.

Și, cu asta, ridică lampa și se îndreptă spre ușă, iar ea îl urmă cu inima bătând.

Capitolul 11

Nu știu despre dumneavoastră, anunță doamna Campbell a treia dimineață, dar cu siguranță am să înnebunesc complet dacă nu ies din casă astă

Jack rânji dintr-o spărâncenare

– În ploaie?

Ea se uită spre terestre.

– Astăzi, parcă-i doar ceață. În Rusia ar zice că este o zi frumoasă, nimic care să-i țină în casă.

– Când ați fost în Rusia? întrebă el curios.

În loc să răspundă, își împinse scaunul și se ridică.

– Cred că putem începe cu o simplă plimbare în grădină și apoi, poate, la lac. Ați spus că există un drum. Veniți cu mine sau veți sta toată ziua tolănit pe canapea, în bibliotecă?

Jack își împinse și el scaunul.

– Nu am mai stat tolănit de ani întregi, doamnă.

Zâmbetul ei era triumfător.

– Atunci, să-i cerem lui Wilson niște umbrele.

Avea dreptate cu ploaia: abia se auzea căzând când ei ieșiră pe verandă. Doamna Campbell trase adânc aer în piept – de ușurare, își dădu el seama – și exclamă:

– Cât de frumos este!

Jack își trase gulerul de la manta în jurul gâtului și se uită chiorâș la cer. Era mai deschis astăzi, de o nuanță perlată în loc de ursuzul gri-argintiu de până acum. Poate că acesta era un semn că ploaia se termina.

Wilson apăru cu două umbrele, dar Jack luă doar una. Aruncă majordomului o privire, și acesta făcu prompt o plecăciune și se întoarse în casă ținând a doua umbrelă.

Privind spre grădina udă, doamna Campbell stătea cu spatele la ușă și nu văzu scena. Jack își deschise umbrela și păși în față.

– Mergem?

Îi oferi brațul.

Sophie îl privi, apoi se uită la brațul lui. Privirea îi rămase fixă pentru o clipă, apoi mâna ei se petrecu pe după brațul lui. Era cea mai ușoară atingere, dar Jack o simți cum stârni fiecare nerv din corpul lui. Ridică umbrela peste capetele lor și plecară împreună.

– Cine a conceput grădinile? întrebă ea pe când treceau pe lângă trandafiri, ale căror capete pline de petale erau plecate din cauza cetii grele.

– Inițial, străbunica mea. Mărturisesc că nu știu prea multe despre grădini. Doamna Gibbon v-ar putea spune toată istoria, fără îndoială.

– Este de mult aici?

El încuviință din cap.

– Treizeci de ani și mai bine – de când o știu eu, cel puțin.

– Ce loială, murmură ea.

– Nu toți găsesc familia mea îngrozitoare.

Ea exclamă indignată:

– N-am zis niciodată asta!

– Ați spus că străbunicul meu a fost îngrozitor. Ați făcut remarci de dezaprobare față de căsătoria aranjată a bunicilor mei. Ați spus că fratele meu ar fi un soț groaznic și mi-ați zis că sunt teribil de enervant și m-ați acuzat de răpire.

Recitarea acuzațiilor îl făcu cumva să-și dorească să zâmbească. Poate că era din cauza expresiei de nedumerire de pe chipul ei.

– Da, reuși ea să spună, pot presupune că plătiți niște salarii foarte mari ca să aveți servitori așa loiali.

– Deci cineva ar munci pentru un căpcăun dacă salariile ar fi suficient de mari? întrebă el, prefăcându-se îngândurat.

– Păi, dacă nu te poți căsători pentru bani, trebuie să muncești pentru ei. Ea își înclină capul și îl privi obraznic. Oricât de străin îi poate fi acest gând unui duce.

– Aveți perfectă dreptate, zise el. Eu muncesc fără vreun salariu.

Ea se opri.

– Nu am vrut să...

Își strânse buzele, și Jack se trezi că se holba la ea. Își dădu seama chiar că se gândea la cât de ușor i-ar fi fost să se aplece spre ea și să o sărute, aici în grădină, în timp ce ploaia cădea, și ea stătea așa frumoasă și contrariată, cu gura în forma perfectă pentru un sărut.

– Philip spune că munciți mult.

Menționarea fratelui său îl smulse din contemplare. Își îndepărtă privirea de la gura ei roz.

– Da. Vai, Philip încă nu și-a manifestat dorința de avea grijă să fie plătite salariile servitorilor, sau să fie încasate chiriile, sau alte lucruri plictisitoare pe care eu le fac.

– Eu nu... Se opri. Nu era în intenția mea să fiu disprețuitoare, zise ea pe un ton mai blând. Dimpotrivă! Philip este un ticălos irresponsabil, e bun ca tovarăș amuzant, dar nu este un bărbat demn de admirat. Eu voiam doar... Se întoarse din nou, privind spre casă, grădini, peluza plouată. Să te ocupi de salariile servitorilor implică o lume diferită de asta. Când îți faci griji să ai bani de mâncare, adăpost și medicamente, atunci, da, muncești pentru un căpcăun, dacă acesta plătește salarii extraordinare.

Scânteia de enervare dispăruse cât vorbise. Jack își dădu seama de ceva: fusese săracă. Și, mai mult, muncise pentru un salariu. Își făcuse griji de cât o costau pâinea și adăpostul.

Nu era greu să pună cap la cap o poveste în care părinții ei muriseră și o lăsaseră cu foarte puțin. Bunicul ei – Căpcăunul, cum îi spusese ea – nu-i făcuse bine și se părea că nici soțul ei. Era ciudat că nu vorbea niciodată despre el. Dar își formă imaginea unei femei care încerca să-și croiască propriul drum într-o lume de necesități. Și trebuia să recunoască faptul că jocurile de noroc erau mai respectabile decât alte metode prin care și-ar fi putut câștiga existența, mai ales când o făcea cu așa pricepere.

– Eu încerc să nu fiu un căpcăun, zise el într-un final. Măcar nu mereu. Trebuie să o întrebați pe doamna Gibbon dacă reușesc vreodată.

Un zâmbet apăru pe chipul ei – pură ușurare.

– Nu mă îndoiesc că m-ar teroriza doar fiindcă am insinuat că ați putea fi! În seara în care am ajuns, m-a asigurat cu mare încredere că am fost în perfectă siguranță alături de dumneavoastră mergând un kilometru și jumătate prin furtună.

Numai în siguranță nu se simțea Jack acum. Simțea o profundă poftă trupească pentru oaspetele lui și devenea tot mai dificil să-și amintească faptul că era un domn. Dacă mai petrecea mult timp plimbându-se așa cu ea, cu mâna pe brațul lui și cu gura așa tentant de aproape, ar putea să înnebunească și să facă o idioțenie – cum

ar fi, să o sărute. Dar ea voia să iasă din casă, și osia trăsurii era încă la reparat.

Apoi, îi veni o idee.

– Călăriți?

Ea ridică din sprâncene.

– Da. Dar nu în mod curent.

Jack observă că purta din nou rochia servitoarei, cea cu decolteul jos, și încuviință o dată din cap.

– Cred că pot rezolva asta.

Îi luă doamnei Gibbon ceva timp să dezgroape un costum de călărie vechi din cuferele din pod, dar reuși. Jack se duse la grajduri cât doamna Campbell se schimbă. Zilele când Alwyn găzduise o duzină sau chiar mai mulți cai erau trecute, dar el încă avea câțiva cai aici.

Se consulta cu grăjdarul pentru a stabili unde ar fi cel mai bine să călărească pe ploaie, când o siluetă își făcu apariția pe ușă. El ridică privirea și uită ce-i spunea când doamna Campbell se grăbi să intre, îndepărtând stropi de ploaie de pe mâneca ei.

Costumul era demodat, dar i se potrivea perfect. Era de un verde smarald viu, cu fire aurii și un pic de dantelă la guler. Haina strâmtă îi scotea în evidență sânii și talia, iar fusta lungă se legăna în jurul șoldurilor ei. Își îndoi mâinile înmănușate și ridică privirea de sub pălăria rotundă cu boruri largi pe care o purta, pentru a întâlni privirea lui Jack.

– Este de ajuns? întrebă ea, pozând de parcă i se făcea portretul. Sau bunica dumneavoastră va ieși din mormânt să mă pedepsească pentru impertinență?

– Nu, zise el încet. Dacă ar fi să pedepsească pe cineva, pe mine ar trebui.

Dar nu ar merita. Se gândi la toate celelalte haine frumoase care erau acolo sus și i se puse un nod în gât. Sophie Campbell era un vis în haine de servitoare. Într-o rochie aurie de înfățișare la curte, cu diamante în păr și la gât, nimeni nu ar fi ghicit că ea nu era însăși ducesa...

Respirând mai greu decât ar fi trebuit, se întoarse spre Owens, grăjdarul, și încercă să se concentreze pe altceva în afară de interesantul lui oaspete.

– Pajiștea înaltă, spuse Owens, un tip în vârstă taciturn. Absoarbe apa bine, terenul este neted.

– Da. Splendid! Pune-o pe doamna Campbell pe Minerva, zise el, numind o iapă cu un temperament plăcut și cu pas liniștit.

Ceruse deja să fie înșeuat un cal pentru el. Preferatul lui era încă în Londra, dar Maximillian era un cal bun, mai bătrân, pe care nu-l deranja ploaia.

Stătu la depărtare cât puseră șaua pe Minerva și o aduseră pe aleea centrală și largă a grajdului. Acolo, era un bloc pentru urcat pe cal, și Owens o conducea pe Minerva acolo, anticipând că doamna Campbell urma să aibă nevoie de ajutor. Jack o privi îndreptându-se spre acel loc. Arăta ca și cum știa ce avea de făcut și probabil nu avea nevoie de ajutorul lui, dar totuși picioarele lui se mișcară din proprie voință.

– Dați-mi voie, zise el, interceptând-o înainte ca ea să ajungă la bloc. Minervei nu-i place blocul.

Owens se uită strâmbă la el din cauza mincinunii – Minerva era bine antrenată să stea lângă bloc –, dar, ascultător, opri calul. Jack își împreună degetele și se înclină un pic. Cu o scurtă ezitare, doamna Campbell puse piciorul în scăriță făcută din degetele lui și-și sprijini mâinile pe umerii lui. Fustele îi miroseau un pic a vechi, dar Jack trase adânc aer și o împinse. Aterizâ ușor în șa, dar el rămase aproape cât ea își bagă genunchiul în oblânc și-și aranjă fustele. Minerva se mișcă, și, pentru un scurt și tornd moment, picioruI doamnei Campbell se lipi de pieptul lui. Îi putea simți genunchiul chiar lângă umărul lui, și, fără vreun avertisment, creierul lui își imagină genunchii ei ridicându-se dincolo de talia lui în timp ce el se mișca deasupra ei, gustând fiecare centimetru din pielea ei dulce, intrând tare și repede în ea...

Dumnezeu să-l salveze

– Mulțumesc, Excelență, zise ea întrerupând gândurile lui tot mai carnale.

El își smuci capul într-o încuviințare și urcă în spinarea lui Maximilian, aranjându-și discret pantalonii când fu în siguranță în șa.

Călăriră prin curtea grajdului, apoi o luară pe aleea care ducea spre pădure.

– Pajiștea înaltă este dincolo de pădure, îi zise el, ținându-l pe Maximilian lângă Minerva. Owens spune că este destul de fermă și ar trebui să fie bună de călărit.

– Excelent!

Călărea bine, dar foarte prudentă, observă el, de parcă nu ar mai fi fost pe un cal de ceva vreme.

- Cu toate astea, nu putem fi nesăbuiți. Este ud și nu vreau să risc pe ploarele Minervei.

- Sigur că nu. Bătu pe gâtul iepei. Nu vreau să mă umilesc călărind nebunește peste câmpuri și aterizând lată în noroi.

Ea zâmbi, și Jack râse, deși i se strânsese stomacul imaginându și o pe spate, plină de noroi sau altfel.

- Atunci, o plimbare ușoară, zise el și l îndemnă pe Maximillian la trap.

Când privi în spate, ea ținea pasul. Chipul ei radia de bucurie pe sub borul pălăriei.

Călăriră prin pădure, de-a lungul cărării care șerpuia printre copaci, și evitară băltoacele mari. Când ieșiră dintre copaci și ajunseră la pajiștea înaltă, Jack își dădu seama că ploaia chiar se oprise.

- Doamne, zise doamna Campbell, fără suflu lângă el. O opri pe Minerva și privi cu gura deschisă la pajiște. Priviți...

Abia vizibil, un curcubeu licărea peste partea îndepărtată a pajiștii. Jack ridică dintr-o sprânceană întrebător spre ea, și ea încuviință din cap cu un zâmbet plin de dorință. Porniră la galop, zburând peste câmp. Aerul era delicat, iar el își dădu seama că fusese o idee bună să iasă din casă. Nu putea să regrete ziua petrecută în pod, dar acum se simțea mult mai viu.

Ajunseră în capătul celălalt al pajiștii și încetiniră caii.

- Oh, vai! țipă doamna Campbell. Scoase un țipăt foarte nedemn de o doamnă. Asta a fost minunat!

Pălăria îi zburase, și cârlionți de păr de culoarea mahonului îi încadrau chipul. Ochii îi străluceau și obrajii îi erau roșii, iar el se gândi că niciodată nu mai văzuse pe cineva așa vizibil de fericit. Izbucni în râs și simți un fior pentru că el fusese responsabil de asta.

- În sfârșit! Ceva ce poți savura la casa Alwyn.

Își flutură biciușca spre el în glumă, dar zâmbetul ei era larg și molipsitor. Mai mare și mai vesel decât atunci când îi zâmbise lui Philip.

- Este un loc minunat datorită Minervei. Minnie, draga mea, ești magnifică!

Se aplecă peste gâtul iepei ca să o scarpine între urechi. Jack se întoarse și privi în spate; pălăria ei zăcea uitată pe iarba călcată în picioare, un mic punct gri pe iarba verde.

– Minerva merge după Maximillian. Este chiar îndrăgostită de el.

– Oh?

– Vedeți cum îl urmează? Lăsați libere hățurile, îi ceru el și își înghionti calul înapoi spre pălărie.

– Nu este drept! țipă ea când Minerva îl urmă imediat.

El zâmbi.

– Pentru că alege să-și urmeze inima?

Ea își dădu ochii peste cap când el o tachină cu propriile ei cuvinte.

– Pentru că în tot timpul ăsta am fost mândră de mine că mi-am amintit cum se călărește, când ea, de fapt, doar vă urma.

– De când nu ați mai călărit?

Ajunseră la pălărie. Jack coborî și o ridică. Părea un pic jilavă, dar altfel era în regulă.

– Oh, de ani de zile. Costă să ții un cal mai mult decât să închiriezi o birjă.

Maximillian o adulmeca prietenos pe Minerva. Jack alesese acești cai pentru că se înțelegeau foarte bine.

– Vedeți? zise el arătând spre cai. Dragoste adevărată.

– Nu vă voi contrazice, pentru că îmi dovedește punctul de vedere – dragostea adevărată este rară, dar puternică.

Întinse mâna după pălărie.

– De unde știți că este rară?

El încă îi ținea pălăria. Îi plăcea cum șuvițele de păr îi alunecaseră libere în jurul feței. Îi confereau un aer de frumusețe răvășită, intimă și izbitoare. Normal că aproape orice la ea îl fascina în ultima vreme, făcându-l să-și dorească și mai multă intimitate.

Ea își mișcă degetele pentru a-l atrage.

– Câte căsătorii bazate pe dragoste adevărată puteți numi?

– Câteva, răspunse el, ținând cu încăpățânare pălăria.

Ea își arcui sprâncenele.

– Dar nici una în familia dumneavoastră.

Jack oftă și îi dădu pălăria.

– Au fost alegerile lor.

Ea își aranjă pe îndelete pălăria pe cap, ascunzând acele șuvițe tentante de păr.

– Bănuiesc că asta ne diferențiază, Excelență, zise ea într-un final, luându-și frâiele din nou. Eu cred că este ceva rar și nu aș pune datoria sau avantajele sociale mai presus. Mergem mai departe?

O îndemnă pe Minerva înainte, lăsându-l pe câmp, întrebându-se de ce-i pusese acea întrebare. Părerea ei despre dragoste nu ar trebui să conteze pentru el.

Călăriră o vreme, gonind peste pajiște de câteva ori. Lui Jack îi trecu prin cap că ea nu pusese o întrebare evidentă: de ce nu puteau călări înapoi la Londra? Pajiștea nu era la fel de înfundată sau de inundată cum era drumul, și, cu grijă, chiar părea un lucru realizabil. Ținând cont de ziarele noi care se aflau pe masa de mic dejun în fiecare dimineață, Jack bănuia că Owens îl călărise cu regularitate pe Maximillian până la cel mai apropiat han.

Dar ea nu întrebă, și el începu să bănuiască faptul că ea se simțea bine. Asta-i convenea și lui, pentru că începea să creadă că o săptămână era mult prea puțin timp petrecut cu ea.

Când reveniră la grajduri stropiți de noroi, cerul era vizibil mai luminat. Owens luă caii, și Jack îi oferi brațul când se îndreptară spre casă. Ea îl acceptă cu lejeritate.

– Mulțumesc, zise ea. Că m-ați scos să călăresc.

– A fost plăcerea mea, doamnă Campbell.

Era surprins de adevărul acestei afirmații. De cât de mult se bucurase de fiecare zi alături de ea, de fapt.

– Știți, nu cred că am petrecut așa mult timp cu cineva de când mi-au murit părinții, remarcă ea.

Jack se gândi la Percy, secretarul lui, care în fiecare zi stătea ore întregi în biroul lui, unde lucrau amândoi. Percy nu se punea la socoteală.

– Și pentru mine este ceva neobișnuit.

– Am putea presupune că am devenit prieteni, zise ea.

Jack fu din toată inima de acord cu asta, deși nutrea pentru ea unele sentimente care nu se aplicau niciodată simplilor prieteni.

– Am putea.

Ea îl privi din lateral, de parcă auzise avertismentul nerostit.

– Nu mă aștept să dureze după ce plecăm. Dar poate... pentru moment... ați putea să-mi spuneți Sophie. Jack se opri. Ea zâmbi

și flutură voios dintr-o mână. Am obosit să tot aud „doamna Campbell", atâta tot. Dacă vi se pare inacceptabil, atunci...

– Nu. Își puse mâna peste mâna ei. M-ai înțeles greșit... Sophie.

Zâmbetul ei deveni și mai strălucitor – aproape prea strălucitor.

– Prea bine... Ware.

Jack știa că spunându-i pe nume trecea de niște bariere dincolo de care nu aveau să mai poată reveni. „Prieteni", spusese ea. Părea a fi primul pas spre tentație. Fiecare centimetru de familiaritate ducea la un altul, și apoi la altul, și la altul, pentru că nu vedea finalul fascinației față de ea, și, la naiba, dar voia să gonească prin toate acele etape de familiaritate. Știa că se juca cu focul, dar, în loc să încerce să stingă tăciunii, îi strânse mâna în a lui și zâmbi spre ochii ei strălucitori de culoarea vinului de Xeres.

Avea să-și facă mai târziu griji în privința pericolului.

Capitolul 12

După ce se schimbă, Sophie îi ceru scuze doamnei Gibbon pentru starea costumului de călărie, dar menajera flutură dintr-o mână.

– Excelența Sa a vrut să-l purtați. Și cui îi era de folos în cufăr? Luă costumul ud și stropit de noroi și se îndreptă spre ușă. Cina va fi gata în scurt timp, și puteți coborî când doriți.

– Oh, zise ea surprinsă, dar menajera plecase deja, lăsând-o singură în cameră.

Păși în fața oglinzii înalte ca să se asigure că era cât se poate de curată în rochia rămasă de la servitoare. Se gândi pentru o clipă la frumoasele rochii care stăteau împachetate în pod. Dacă putuse împrumuta un costum de călărie, poate putea împrumuta o altă rochie...

Nu. Îndepărtă ferm gândul din minte. Nu erau hainele ei, ci ale ducelui. Faptul că-i permisese să împrumute un costum de călărie nu însemna că voia să o vadă într-una dintre rochiile acelea frumoase din pod. În ceea ce o privea... Era de cinci ori proastă că voia să arate atrăgătoare în seara asta, când deja suferea de o copleșitoare tentație de a flirta cu Ware.

Se trase în fața oglinzii.

– Adu-ți aminte cine ești, zise ea sever către reflexia ei.

Nu era o ducesă și nu merita să le poarte hainele, la fel cum nu avea de ce să se lase sedusă de duce. Era bine că ploaia se oprise și că în curând aveau să se întoarcă la Londra, unde ea avea să revină la viața ei obișnuită și Ware avea să revină la viața lui elegantă. Mai trase o dată de fustă ca să îndrepte o cută, apoi se întoarse și coborî la cină.

Cinară, așa cum o făcuseră în fiecare seară, în salonul pentru micul dejun. Se simțea altfel la lumina lumânărilor, și în seara asta părea un loc și mai intim. Numele, hotărî ea; el îi spunea Sophie, așa cum îl invitase ea dintr-un impuls. Și ea îi spunea Ware, minunându-se de fiecare dată că era în termeni amicali cu ducele.

După cină, hoinăriră prin casă fără vreo țintă. Ware îi mai arătă niște desene de ale lui, ascunse în colțuri ciudate ale galeriei. Era așa încântător de modest în legătură cu acestea, referindu-se la ele drept mâzgăliturile lui, când ea le considera destul de bune. Era una cu un cal – cel mai bun săritor din Anglia, spusese el – și una cu reședința Kirkwood, principala lui proprietate în Somerset. Arăta ca un palat de pe vremea Tudorilor și era la fel de intimidant cum se așteptase ea să fie casa unui duce. Înțelegea acum în sfârșit de ce spunea despre Alwyn că era casa lui preferată; celelalte case erau, de fapt, castele.

Dar l-ar putea asculta vorbind despre asta la nesfârșit. Era ceva diferit în vocea lui acum. La început, fusese rece și distantă, cât se poate de elegantă și de aristocrată. În ultimele două zile, Jack devenise mai cald și mai plin de viață. Râdea cu ea, provocând-o în loc să o privească sever. La început, i se păruse că el era ofensat – după cum îi fusese ei intenția –, dar acum credea că era pentru că el nu era arogant și plictisitor și că nu-i plăcea ca ea să-l creadă așa. Din când în când, îl surprindea privind-o obraznic. Cum fusese când era tânăr? Și ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi cunoscut atunci?

Într-un final, ajunseră în bibliotecă. Devenise deja și încăperea preferată din casă a lui Sophie. Se cufundă grațios pe canapea, tolănindu-se lipsit de eleganță pe tapițeria de mătase.

– A fost o zi splendidă, zise ea. Va trebui să fii atent, căci s-ar putea să fiu tentată să o fur pe Minnie din grajdurile tale.

Jack o urmase mai lent, dar acum ocolise canapeaua și se așezase pe scaun.

– Ar veni înapoi de îndată ce ai scoate-o la plimbare, ca să fie lângă Maximillian.

Sophie râse.

– Ah, da, adevărata ei dragoste.

– Am înțeles că nu trebuie să intervin într-o asemenea chestiune.

Așeză două pahare și înfășură vârful sticlei cu un prosop. Sophie se ridică, privind la sticlă.

– Aia este șampanie?

– Într-adevăr. O desfăcu, umplu două pahare și-i înmână unul. Bulele făceau spume pe marginea paharului. Wilson spune că drumurile se usucă bine. Trăsura este reparată. Dacă mâine iese soarele, ne putem întoarce la Londra.

– Oh! Bău o gură, apoi încă una. Asta-i minunat, șopti ea.

El părea amuzat.

– N-ai băut niciodată?

– Oh, nu! Mai bău, bucurându-se de vinul răcoros și de bule. Mult prea elegant pentru ieșirile mele.

– Atunci ,vom bea două sticle. Se lăsă pe spate în scaun. În cinstea trăsurii reparate.

Și a iminentei lor întoarceri la Londra. Sophie ridică paharul în semn de salut și mai bău, amintindu-și că asta ceruse de trei zile. Acum, că momentul sosise în sfârșit, nu simți deloc ușurarea pe care o anticipase. Înapoi în Londra, nu avea să mai joace cărți cu ducele, nu avea să mai călărească prin ploaie, nu avea să mai exploreze poduri pline de praf. Avea să revină la mesele de joc, pentru a aduna cu grijă șilingi și lire fie ca să o ajute în găsirea unui soț, fie ca să își asigure o rentă care să o susțină până la bătrânețe. Avea să ia ceaiul la fiecare două săptămâni cu prietenele ei, să o audă pe Georgiana bătând câmpii euforică despre șarmul lui Lord Sterling și pe Eliza îngrijorându-se despre speranța tatălui ei ca marea ei zestre să atragă un soț nobil.

Buzele i se curbară când se gândi la prietenele ei. Cât le-ar uimi dacă ar ști că era aici cu un duce, lungită pe o canapea în vila lui de la țară și bând șampanie cu el.

Dar zâmbetul îi dispăru. Chiar nu le putea spune despre asta – dacă bârfele circulaseră în ciuda regulii domnului Dashwood contra bârfitului, era posibil să nu i se mai permită să-și mai vadă prietenele. Domnul Cross era indulgent și ținea la ea, dar chiar și el putea interveni dacă se temea că reputația lui Sophie ar păta reputația Elizei. Iar însoțitoarea Elizei acceptase de la bun început cu reticență ceaiurile lor regulate. Doar un iz de scandal legat de numele lui Sophie, și Lady Sidlow avea să fie furioasă.

Nu, înapoi la Londra, viața ei nu avea să fie întru totul la fel.

Își întoarse capul pentru a-l studia pe Ware. O privea, și, când ochii lor se conectară, un mic fior o străbătu. Toată rezerva lui distantă dispăruse; îl crezuse implacabil și sever, dar acum părea un alt bărbat. Se întinsese pe scaun la fel de relaxat cum ea se tolănise pe canapea, cu bărbia sprijinită într-o mână și cu paharul de șampanie atârnând între degetele celeilalte mâini.

– Va fi ciudat să revin în Londra după asta, zise ea.

– Foarte, fu el de acord.

– Cu siguranță, în câteva zile totul va părea ca un vis. O vacanță departe de lume și de grijile ei.

El scoase un sunet blând în semn de acord. Sophie își termină paharul de șampanie, și el se întinse să-l umple.

– Încă ești dornică să te întorci?

Ea se așeză mai comod pe canapea. Răspunsul ei din acest moment era un răsunător „nu". Acest moment de acum era aproape perfect. Dar acest moment nu putea dura, și faptul că ea își dorea ca momentul să dureze însemna că trecuse de mult vremea să se întoarcă acasă.

– Desigur, zise ea. Facem ceea ce trebuie.

– Hmm. El se întinse și mai mult pe scaun. Ai încetat să-mi mai ceri să te duc imediat înapoi.

– Nu sunt o proastă, zise ea. Cu osia ruptă la trăsură și cu o ploaie interminabilă, mi-am dat seama că să ne întoarcem imediat era chiar și peste puterile ducelui de Ware.

El zâmbi.

– Cu toate astea, acum, se apropie momentul fericit, și nu țopăi de bucurie.

Nu. Nu doar că era mai puțin decât dornică să facă față consecințelor lipsei ei, dar recunoștea în sfârșit că se simțise bine în aceste câteva zile.

Cu el. *Datorită* lui.

– Ai spus că nu te așteptai să câștigi pariul, zise ea moale, uitându-se la tavan. Era acoperit cu spirale elaborate din aur, cu o friză cu creaturi mitologice pe margini. Candelabrul din cristal sclipea la lumina lămpii. Tavanul valora probabil mai mult decât întreaga casă. De ce l-ai propus?

El își îndreptă corpul, se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, și privi în jos spre ea. Părul lui auriu era ciufulit în valuri care o făceau să-și dorească să-l aranjeze.

– N-ai ghicit?

Ea își înclină chipul spre el.

– Spune-mi! Nu mă pricep la ghicit.

El oftă, ochii i se întunecară și apoi se aplecă și o sărută. Gura lui era moale peste a ei, mai degrabă o aluzie blândă la un sărut decât un sărut real. Ea închise ochii în vreme ce buzele lui șopteau peste ale ei. Se mișcă spre el precum o lună în căutarea soarelui. Degetele

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Nu [illegible] lungul [illegible]

Nu [illegible] ajutat [illegible] pentru [illegible]

[illegible] de trezit [illegible] la umorul lui [illegible] la umanitatea lui [illegible] surprinzatoare [illegible] atractivitatea lui de [illegible] suportat [illegible] [illegible] aproape [illegible] lipsită de [illegible] când privirea lui se [illegible] din nou [illegible] de [illegible] data [illegible], o privire [illegible] infometata. Ar trebui să se gândească [illegible] reputația [illegible] deja periculos de nesigura dupa acel parau, ar trebui [illegible] gândească [illegible] la Philip, care avea să o vadă [illegible] pe o trădare din partea amanduro-ra. Ar trebui să se gândească la Giles Carter, care reprezenta cea mai buna șansa pentru o căsătorie respectabilă. Ar trebui să se gândească la ea și la cum avea să se simtă daca ceda la această dorință ciudat de puternica față de un bărbat care nu avea să se îndrăgostească niciodată de ea.

Dar, când deschise gura.

Arată-mi, șopti ea. Te rog!

Zâmbetul lui drept răspuns fu lent și înfometat, de parcă un soi de foc se trezise în interiorul lui, și Sophie îl simțea până în degetele ei. Îi năruise zidurile de apărare ducând-o la călărit, arătându-i casa lui, lăsând-o să-l tenteze să se poarte prostește si apoi râzând de el însusi. Începuse să-l placă, mai mult decât crezuse ea posibil. Dar, când se uita la ea așa, cu dorința și pasiunea care i accentuau trăsătu-rile, totul în interiorul ei se aprindea într-o dorință clocotindă.

Putea să dea vina pe ploaie sau pe drumuri ori chiar pe șampanie, dar adevărul era că îl dorea pe ducele de Ware. Voia ca el să o ducă în pat și să facă dragoste cu ea din nou și din nou, până când nu-si mai putea aminti nimic altceva decât atingerea mainilor si a gurii lui pe corpul ei. Voia ca el să o facă să se simtă dorită, cu aceeași disperare cu care îl dorea ea pe el.

De data asta, gura lui era fermă, exigentă. Îi înclină bărbia până când buzele ei se deschiseră, și apoi limba lui invadă, cucerind. Ea se lăsă fără să lupte, afundându-și degetele în părul lui și strân-gându-l în timp ce-i răspundea la sărut. Degetele lui alunecara

în jos spre decolteul ei, de-a lungul materialului, până când ea se foi și se zvârcoli de dorința ca el să-i dea jos rochia și să o posede.

Se răsuci pe canapea, trăgându-se să fie mai aproape. Brațele lui o cuprinseră, și ea simți vag cum îi erau desfăcuți nasturii. Corsajul ei fu desfăcut, și-și arcui spatele în vreme ce el i-l trăgea în jos pe brațe.

Acum, el era în genunchi lângă canapea, încă sărutând-o. Sophie era încolăcită în jurul lui, cu coapsele lipite de ale lui, cu brațele în jurul gâtului său. Mâna lui îi prinse genunchiul pentru o clipă, apoi alunecă în sus, trăgând fusta după ea. Îi prinse fundul și-o trase cu putere spre el, iar ea gemu când el se mișcă peste ea, cu erecția evidentă chiar și prin straturile de haine.

Ea împinse și trase de hainele lui pe bâjbâite. Haina lui ajunse pe podea, urmată de lavalieră. El îi împinse spatele în perne, cu buzele murmurând peste umflăturile sânilor ei, în vreme ce-și dădea vesta jos. Dornică să-i simtă pielea peste a ei, ea își răsuci brațele la spate, încercând să ajungă la ce nasturi mai rămăseseră nedesfăcuți la rochia ei.

Respirația lui ieși într-un râs ușor pe gâtul ei.

– Las-o așa, șopti el, desfăcând șnurul care-i ținea cămășuța strânsă.

– Dă-ți cămașa jos, gemu ea, și el și-o trase îndatoritor peste cap.

Își întinse mâinile peste pieptul lui gol, aproape scâncind de dorință. Doamne, era perfect, suplu, ferm și așa fierbinte sub palmele ei. El mârâi niște încurajări de neînțeles în vreme ce îi dădu cămășuța la o parte și-i linse sfârcul.

– Oh...!

Ea se mișcă în sus, prinzându-l de brațe. Mușchii lui erau încordați, și apoi mâna lui ajunse pe genunchiul ei, alunecând în sus.

– Te-am vrut din clipa în care te-am văzut, șopti el, și degetele i se opriră să tragă de jartiera ei.

Sophie tresări cu neîncredere. Expresia lui era fioroasă, ochii lui ardeau.

– Am vrut să fac dragoste cu tine, Sophie, așa tare, că abia mă pot abține.

Inima lui bătea cu putere; o simțea sub palmele ei. Sângele ei alerga la fel de fierbinte, și-l privi direct în ochi, spunând:

– Da. *Da.*

Un zâmbet depravat îi trecu peste chip pentru un moment, și apoi mâna lui ajunse sus pe coapsa ei. Degetele lui atinseră cârlionții dintre picioarele ei, și ea își depărtă genunchii mai mult. Se uita la el, cu ochii mari rugători.

El înjură printre dinți, apoi îi ridică fustele și o trase pe marginea canapelei. Ea își depărtă picioarele ca o depravată, unul pe podea și celălalt sprijinit de canapea, iar ducele în genunchi, între coapsele ei. Se împinse din nou în ea, acoperindu-i obrazul cu mâna lui mare, alunecând apoi posesiv spre sânii ei, oprindu-se pentru a-i mângâia și negrăbindu-se, făcând-o să se zvârcolească și să geamă.

Atingerea lui Ware părea electrică; era convinsă că părul i-ar fi stat ridicat dacă nu și-ar fi agitat atâta capul. Respirația îi zgâria gâtul în timp ce el o atingea și se apleca deasupra ei cu gura peste sânii ei. Ea își deschise larg brațele, strângând pernele, încercând să se ancoreze în timp ce simțea că se apropia de orgasm.

– Felul cum arăți, zise ducele, cu voce guturală. Aș putea să termin doar uitându-mă la tine.

Ea deschise ochii să se uite la el deasupra ei, în timp ce-i dădea pantalonii jos cu o mână. Respirația lui Sophie se înteți – el îi desfăcu larg coapsele, punând un genunchi pe canapea –, și când intră adânc în ea dintr-o mișcare fermă, o împinse peste margine. Avu orgasm cu un țipăt, corpul tremurându-i puternic.

– Hristoase, zise ducele gutural, cu degetele înfipte în șoldul ei ca să o țină aproape de el. Se retrase un pic, apoi se împinse cu putere, provocându-i un alt tremur al corpului. O poți face din nou?

– Ce?

Abia putea vorbi; părul îi era pe față, și se simțea ca beată privind spre el, aflat deasupra ei, în ea, în jurul ei.

– Din nou, zise el, cu vocea tensionată, și alunecă cu mâna sub fustele ei ridicate.

– Nu... nu știu...

Vocea i se pierdu când el se împinse iar în ea. Fiecare mușchi din corpul ei se contractă, și ea scânci pe un ton înalt.

– Unele femei pot avea orgasm aproape imediat dacă se întâmplă în momentul potrivit.

Se retrase, apoi reveni.

– Nu știu, șopti ea cu vocea tremurând. Încearcă...

Își dezgoli dinții într un zâmbet sălbatic și înteți ritmul. Sophie nu era sigură că avea să supraviețuiască. Era atât de mare și de puternic, atât de tare și de gros în ea. Stomacul i se strânsese într-un nod și abia putea să mai respire. Îl prinse de brațul aflat deasupra capului ei și-i găsi mușchii tari și pielea alunecoasă de la transpirație.

Și, incredibil, valul de plăcere se ridică în ea, mai repede de data asta, nu la fel de intens, dar totuși destul de puternic încât să o ia prin surprindere. Se auzi suspinând chiar când corpul ei se ridică în întâmpinarea împingerilor lui, mai tari și mai iuți decât înainte, până când el încetini și apoi se opri. Strânsoarea lui fu dureroasă pentru o clipă. Răsuflarea lui era șuierată, și capul îi căzu, iar ea îi simți orgasmul adânc în ea.

– Excelență, fu tot ce reuși să îngaime.

În pieptul lui bubui râsul. O sărută, buzele lui zăbovind o clipă peste ale ei.

– Cred că ar trebui să-mi spui Jack de acum.

Zâmbetul ei i se păru prostesc și incredibil de fericit.

– Jack.

– Sophie. O sărută din nou. Sophie a mea.

Asta făcu să-i sară inima.

– Și acum, Jack?

Își petrecu jucăușă brațele în jurul gâtului lui, uimită de cât era de cald. Chiar și cu rochia îndepărtată aproape complet, nu-i era mai deloc rece.

– Acum... Îi prinse cu o mână un sân care se revărsa peste corsaj și trecu cu degetul peste sfârcul ei. Sophie tresări, și un zâmbet întunecat îi trecu pe chip. Am să fac dragoste cu tine cum trebuie.

– Cum trebuie?

– Da. Își plecă ușor capul și trecu cu limba peste sfârc, făcând-o să tremure din nou. În patul meu, cu lămpile aprinse, ca să pot vedea fiecare tresărire de pasiune pe chipul tău, fără nimic din toate astea – trase de materialul fustei ei, mototolit între ei – în cale.

Da. Chiar cu trupul vibrând de plăcere și cu toată energia consumată, ceva în ea zvâcni auzind ce oferea el. Își petrecu picioarele în jurul șoldurilor lui, bucurându-se de greutatea lui deasupra ei.

– Asta sună foarte corect. Foarte ducal.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Înțeleg. Crezi că sunt prea educat. Prea ducal.

Ea râse, dar el își apropie șoldurile de ale ei și ea se opri. Lui Sophie i se opri respirația în piept când îl simți în ea. Își odihni obrazul pe al ei și șopti:

– Dacă obrăznicie vrei, obrăznicie vei obține.

– Cât de obraznic? întrebă ea curioasă.

Se așeză deasupra ei și-i șopti la ureche:

– Te vreau goală în patul meu, întinsă ca un festin pentru mine. Te vreau în mâini și genunchi pe covorul din fața vetrei, unde pot vedea licărirea fiecărei flăcări pe pielea ta. Te vreau în cada mea, călare în poala mea, udă și alunecoasă. Te vreau în halatul meu albastru, cu nimic altceva, cu picioarele în jurul taliei mele și cu spatele lipit de perete.

– Oh, vai!

Vocea ei șovăi, imaginându-și fiecare dintre acele acte, și sângele i se încălzi de nerăbdare. Chiar și ea, care frecventa sălile de jocuri, se înroși.

– Acum, te duc în pat?

O mușcă de lobul urechii, și Sophie reuși să încuviințeze din cap. Da, da, *da*.

Le luă câteva minute să-și pună hainele la loc pe ei într-o aparență de decență. Ducele – Jack – își puse haina peste umerii ei ca să ascundă rochia și lenjeria ei răvășite. Își petrecu cămașa peste cap, închise pantalonii și-și puse vesta și lavaliera peste un umăr. Arăta libertin și ca un om căruia nu-i păsa, mai frumos decât avea dreptul orice bărbat să fie, dar felul cum o luă de mână fu cel care îi făcu inima lui Sophie să tresalte. Degetele lui, mult mai mari decât ale ei, se întrepătrunseră perfect cu ale ei. Oprindu-se doar ca să ia sticla de șampanie pe jumătate plină, o conduse afară din bibliotecă.

Ea se pregăti să dea nas în nas cu vreun servitor, dar, din fericire, coridoarele erau goale. Jack se opri la o ușă foarte aproape de a ei și o deschise pentru a dezvălui o cameră luxoasă.

– M-au pus chiar lângă tine! șopti ea uimită.

Privirea lui gri-albăstrie alunecă peste ea în timp ce el închidea ușa în urma lor.

– Da. Ai camera ducesei.

Sophie își duse mâinile la obrajii care ardeau.

– Când am sosit așa târziu în noapte, cred că au presupus că eram amanți...

– Eu nu m-am plâns, ţinând cont că îmi doream asta. Ochii lui străluciră. Dă jos haina. Ea se conformă. Şi acum, rochia. Desfăcu singurul nasture care mai ţinea rochia închisă, cu o lentoare deliberată. Materialul alunecă pe corpul ei. Şi restul, zise el cu voce aspră şi joasă.

Ea făcu un pas în spate, înfăşurând şnurul corsetului în jurul unui deget.

– Asta nu-i treaba ta?

El îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă pe podea.

– Da. Oh, da!

Capitolul 13

Jack se trezi cu lumina soarelui pe chip și cu o căldură fericită în mușchi. Amândouă erau neobișnuite. De obicei, se trezea la răsărit, cu mintea incapabilă să mai doarmă sub greutatea responsabilităților zilnice. În mod normal, valetul lui era deja în cameră la ora asta, periindu-i hainele și încălzind apa pentru bărbierit, pentru că ducele nu putea să stea toată dimineața în pat. În mod normal, nu se trezea cu un asemenea sentiment de relaxare completă, dar astăzi...

O mișcare lângă el îl făcu să-și amintească totul. Își întoarse capul, abia respirând. Sophie era întinsă lângă el, culcușită pe o parte, cu părul acoperindu-i umărul gol. Genele ei erau întunecate pe obrajii ei și buzele erau un pic deschise. Era așa frumoasă, că Jack voia să oprească timpul și doar să o privească.

Când făcuse dragoste cu ea, fusese ceva electric, genul de pasiune care ar fi determinat un bărbat să accepte orice nebunie necesară pentru a o menține. Ea îl întâmpinase cu curaj, fără să-i fie teamă să-i spună ce-i plăcea, și gemetele și suspinele ei nu făcuseră decât să atâțe foamea din interiorul lui. Distrusese orice gând avusese el că ar putea să se îndepărteze de ea. Dacă ar fi fost doar atrăgătoare, ar fi putut; dacă ar fi fost interesată doar de titlul sau averea lui, ar fi putut. Dar ei nu părea să-i pese de nimic din astea. Îl făcea să se simtă ca un bărbat, nu ca un duce, și-l conducea spre un orgasm zguduitor.

Prinse o șuviță din părul ei între degete. Slavă Domnului pentru Philip și jocul lui nesăbuit! Slavă Domnului că mama lui plânsese și-l certase până când fusese de acord să se ducă la clubul Vega. Aproape că-i mulțumea lui Dumnezeu că fratele lui o bătuse la cap pe Sophie să joace încă o dată cu el, pentru că altfel Jack nu ar fi cunoscut-o niciodată. Și acum, nu mai voia să-i dea drumul vreodată.

Dar adevărul indiscutabil era că idila lor se apropia de final. Soarele care se strecura prin deschizătura draperiilor demonstra

că ploaia se oprise. Trăsura era reparată și drumurile erau suficient de bune pentru călătorit. Sosise vremea să se întoarcă la Londra.

Jack își lăsă mintea să hoinărească pentru un moment pe acel drum. Și apoi? Voia să o vadă pe Sophie din nou. Voia să ia cina cu ea, să râdă cu ea, să facă din nou dragoste cu ea. Cu siguranță, ar fi reușit asta în Londra cu ceva discreție...

Deși... În Londra, erau mii de ochi curioși spionând tot ce făcea toată lumea. În Londra, îl aștepta Percy, cu toată munca legată de ducat. În Londra, trebuia să se ocupe de Philip și de mama lui. Ducesa avea să dezaprobe legătura lui cu o femeie precum Sophie, dar Philip avea să fie de-a dreptul furios.

Jack lăsă bucla să-i alunece printre degete și căzu înapoi pe pernă. Petrecuse noaptea în pat cu femeia pe care o voia fratele lui. Deși Sophie îl asigurase că nu o interesa Philip, asta avea să conteze prea puțin pentru fratele lui. Ea avea dreptate: cândva, fuseseră apropiați – pe vremea când Philip se bucura că era favoritul mamei lor și că scăpa de îndatoririle de a fi moștenitor. Ducatul devenise un gard între ei, nu pentru că Philip îl voia, ci pentru că detesta ce-i conferea lui Jack. Avea să vadă această legătură drept un alt exercițiu de influență și putere.

Deși Jack nu avea nici o ezitare să admită că așa începuse, devenise ceva cu totul diferit. Intenționase să-i dea o lecție lui Philip, dar nu seducând-o cu sânge-rece pe Sophie. Poate că se gândise la asta în timpul acelei catastrofale runde de hazard – închipuindu-și-o în patul lui, cu părul desfăcut și chipul îmbujorat, făcând dragoste cu ea lent și îndelung... Da, își imaginase toate astea, dar niciodată ca pe un mijloc de a se răzbuna pe Philip.

Doar pentru că o dorea pentru el însuși.

O privi cum dormea, și inima-i bătu cu putere. Ce simțea pentru ea nu avea nimic de a face cu Philip, ci numai cu propriile dorințe.

Dar acum... Ploaia se oprise. Nu mai avea scuze să o păstreze pentru el în Chiswick. Ce o aștepta în oraș? *Cine* o aștepta în oraș? Își aminti de celălalt individ, aflat în spatele ei la Vega. Un petitor? Un amant care spera la mai mult? Se încruntă. Nu avea nici un drept să întrebe, dar, al naibii să fie, se întreba.

– Sophie, murmură el, îndepărtând gândul. Dacă el o făcea să uite de orice alt bărbat din Londra, nu conta cine era acel bărbat. Se aplecă și-și lipi buzele de acea bucată de umăr gol. Trezește-te, draga mea!

Ea deschise ochii, și un zâmbet somnoros de pură bucurie îi înflori pe față. O sărută, agățându-se de acea bucurie pentru alte câteva bătăi de inimă.

Când își înălță capul, se sfârși. Privirea ei se îndreptă spre ferestrele luminate de soare, apoi reveni la el.

– Drumurile se vor usca.

– Poate, zise Jack, ridicând din umeri rezervat.

Ea închise ochii pentru o clipă, apoi se ridică în fund.

– Bănuiesc că ar trebui să stăm de vorbă dacă ne întoarcem la Londra...

– De ce? El îi ridică mâna, sărutându-i încheietura. Nu vreau să vorbesc acum.

– Nici eu, dar...

O sărută din nou, întrerupând orice fusese pe cale să spună. Brațele ei îi înconjurară gâtul, și asta fu toată încurajarea de care avea el nevoie. O aduse înapoi pe saltea, trăgând cearșafurile la o parte, până când o simți goală sub el. Apoi, se rostogoli, luând-o cu el, așa că ea ajunse deasupra lui.

Ea se împinse în brațe, de parcă voia să se ridice, dar el îi prinse șoldurile cu ambele mâini și o trase spre el.

– Nu este încă momentul să te îmbraci, șopti el.

– Credeam că te trezești în zori ca să te ocupi de mii de îndatoriri, răspunse ea, dar cu un zâmbet lent care-i făcu sângele să clocotească de nerăbdare.

– De fapt – ridică un genunchi, desfăcându-i picioarele până când ea ajunse călare pe el, cu centrul ei feminin fierbinte și umed peste erecția lui –, chiar mă scol, dar nu aș zice că este o datorie să fac dragoste cu tine.

Ochii ei se măriră pentru o clipă, în vreme ce el continua să-și miște șoldurile. O mână de-a ei alunecă în jos pe pieptul lui, până când îl înhăță.

– Dacă nu este o datorie, atunci, ce este?

– Cea mai bună parte din ziua mea, mărâi el. Călărește-mă, Sophie!

Ea roși.

– Așa?

Se lăsă pe spate și-și puse ambele mâini pe erecția lui.

Jack trase aer în piept până se simți vlăguit. Mâinile ei erau ferme și calde, și el simți cum se apropia de orgasm. Era pe cale să termine în mâinile ei, și nu asta voia. Își ținu răsuflarea până când se domoli, apoi deschise ochii.

Părul îi cădea în jurul sânilor și al umerilor goi, de parcă ar fi prins în patul lui o nimfă din vechime. Ochii ei de culoarea vinului de Xeres străluceau de dorință, dar mai era ceva – ceva ezitant...

– N-ai mai făcut-o niciodată așa? Nici măcar nu era nevoie să-i vadă îmbujorarea ca să știe că ghicise bine. Se sprijini în coate. Este cam același lucru, zise el. Desfă genunchii – mai mult –, primește-mă... ghidează-mă.

Vocea lui se poticnea pe măsură ce ea îi urma indicațiile, în vreme ce el își freca mădularul de despicătura ei, în căutarea poziției potrivite. Nu-și putea opri șoldurile din a se mișca instinctiv, ceea ce îl făcu să se afunde câțiva centimetri.

Sophie rămase nemișcată pentru un moment. Se lăsă lent în jos, primindu-l adânc în ea. Respirația îi deveni dificilă.

– Așa?

Ea se împinse în sus și apoi alunecă iarăși în jos, iar ochii lui ardeau privind cum li se uneau corpurile. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să-i dea drumul. Philip se putea duce dracului. Jack o voia pe femeia asta așa cum voia să respire.

Se lăsă pe perne pentru a-și putea pune mâinile pe sânii ei, pe abdomenul ei, pe umerii ei, pe chipul ei. Nu avea să se sature niciodată să o atingă. Ea se apăsă peste mâinile lui, șoldurile ei mișcându-se peste ale lui în ritmul ei. Nu voia să o grăbească, nu voia – dar fierbea tot, neputând să se mai rețină mult timp. Dădu la o parte cârlionții întunecați dintre picioarele ei și o atinse.

– Termină odată cu mine, mormăi el.

Strânse în pumn cearșafurile; mușchii îi tremurau încercând să amâne eliberarea.

– Da, gemu ea. Jack!

Spatele ei se arcui și respirația îi deveni sacadată, iar el simți cum corpul ei se strânge în jurul lui. Doar expresia ei frenetică ar fi fost de-ajuns să-l facă să termine, dar simți orgasmul ei ca o explozie care reverberă în el. Își dădu capul pe spate și țipă eliberator, degetele lui

înfigându-se în șoldurile ei pentru a ține corpurile lor cât mai conectate posibil.

Ea se prăbuși peste el, cu pielea udă și fierbinte peste a lui. Încă în căutarea aerului, o sărută pe creștet orbește. De ce dracului se oprise ploaia? În acest moment, ar fi întâmpinat cu bucurie un potop biblic, orice care să o țină aici, cu el, departe de lume. Ducă-se naibii toți! Niciodată în viața lui Jack nu fusese așa fericit cum era acum, cu Sophie în brațele lui.

După o vreme, ea se foi.

– Jack, șopti ea, frecând cu un deget gropița din bărbia lui. Excelență!

Asta-l făcu să deschidă ochii.

– Am crezut că am fost de acord să nu-mi spui așa.

Ea râse și-și puse mâinile sub bărbie, pe pieptul lui.

– Ce se întâmplă acum?

– Micul dejun? sugeră el. Nici măcar nu trebuie să ne dăm jos din pat. Wilson ni-l aduce aici.

– Corect. Trecu cu degetele peste clavicula lui și el aproape gemu de satisfacție. Dar după aceea. Când ne întoarcem la Londra.

– S-ar putea să înceapă să plouă din nou, zise el uitându-se plin de speranță la raza de soare care intra prin fereastră.

Ea pufni în râs.

– Jack!

– Încă ești hotărâtă să te întorci. Se strâmbă. Dacă trebuie.

Ea se așeză lângă el, și el simți că-i este aproape rece fiindcă nu o mai avea lipită de el. Nu se putea apropia suficient de ea nici când își petrecea brațele în jurul ei și o trăgea spre el.

– Cu siguranță, trebuie, zise ea oftând. Și așa am stat departe prea mult...

– Nu suficient, dacă mă întrebi pe mine. Prinse o șuviță din părul ei și trase ușor de ea. Unde mai găsim noi așa intimitate în Londra?

Păru să se oprească din respirat, cu ochii mari de surprindere.

– Vrei să spui... că vrei să...?

El încuviință din cap.

– Sigur că vreau să te văd din nou.

Zâmbetul ei era cel mai dulce lucru pe care-l văzuse vreodată. O explozie de fericire îi încălzi pieptul. Doamne, Dumnezeule, se simțea ca un rege când o făcea să zâmbească.

– Serios?

Jack râse cu neîncredere.

– Cum te poți îndoi de mine, draga mea? Își plimbă mâinile peste spatele ei gol, coborând spre fundul ei splendid. Va fi mai dificil în oraș, clar, dar ar trebui să fie de ajuns puțină planificare. Pot închiria o casă, pentru intimitate. Aproape de a ta, dacă vrei, sau oriunde în oraș.

Chipul ei se goli de orice expresie.

– O casă.

– Aproape de a ta. O sărută pe gât, ignorând mica smucitură când ea își întoarse capul. Știu că discreția este vitală în chestiuni de genul ăsta. O poți alege tu, dacă vrei, și să faci ce vrei cu ea.

Încercă să o tragă mai aproape. Poate că trebuiau să se întoarcă la Londra, dar nu încă... Ea se împotrivi, împingând cu brațele în umerii lui.

– Nu vreau să fiu o femeie întreținută.

– Atunci, nu fi, zise el după o pauză. Fii cum ești acum – dar pe timpul nopților vino să te întâlnești cu mine.

– Noaptea mă duc la clubul Vega, replică ea.

– Atunci, după-amiaza. Dimineața înainte ca oricine altcineva să se trezească. Pot să fac dragoste cu tine în orice moment al zilei.

– Nu este așa simplu, zise ea mușcându-și buza de jos.

– Poate fi.

O sărută pe umăr.

– Nu, șopti ea. Nu, Jack. Alunecă din brațele lui și se ridică, cu spatele la el. Nu este. Ar fi trebuit să discutăm despre asta înainte.

Jack se sprijini într-un cot, privind-o cum trăgea pe ea halatul lui, scoțându-și părul de sub guler și lăsându-l să alunece pe catifeaua albastră într-un văl de bucle întunecate. Doamne, cât îi plăcea să o vadă în halatul lui!

– Eu nu mă grăbesc să plec. Avem timp să discutăm orice dorești.

Sophie se ridică și legă cordonul.

– Nu mă așteptam să se întâmple așa ceva, să știi.

– Nici eu. Ridică o mână în apărarea lui la privirea cu care-l săgetă ea. Jur.

Ea își mușcă buza.

– Atunci, înțelegi de ce nu ne mai putem vedea.

– Desig... Se opri. Poftim?

Chipul ei se înroși.

– Nu ne mai putem vedea, zise ea din nou. Nimeni nu trebuie să afle despre... asta. Știi de ce.

Jack o privi. Nu, vru el să mârâie, nu știa.

– Dacă nu, vei ști în clipa în care vom reveni în oraș. Philip... Ea făcu o pauză și se încruntă, fără să se uite la el. Philip mi-a spus destule despre tine și despre obligațiile titlului tău, și evident că în timpul petrecut împreună am văzut... înțeleg, serios, înțeleg. Dar poziția mea este mult mai delicată, și eu... Trase aer adânc în piept. Nu aș avea loc în viața ta, nici tu în a mea.

Jack era în picioare.

– Nu fi ridicolă! Unul dintre beneficiile de a fi duce, draga mea, este că pot face orice vreau.

– Amândoi știm că asta nu-i complet adevărat, replică ea încet. Ai responsabilități, cu mult mai serioase decât a-l salva pe Philip de el însuși. Dar eu... eu nu pot face orice vreau. Și eu am o reputație de păzit, și asta... Vocea îi tremura. Interludiul ăsta ar strica-o ireparabil. Eu nu am un titlu care să mă protejeze de ruină.

– Cine a zis ceva despre ruină? întrebă el.

Ea făcu o pauză, clipind de câteva ori.

– Ce... ce vrei să spui?

Da, ce voia să spună? Voia să se trezească alături de ea mai des, dar erau doar câteva soluții pentru ca asta să se poate întâmpla: trebuia să fie ori amanta, ori iubita, ori soția lui. Și doar una dintre aceste metode nu lăsa loc de scandal pentru o văduvă respectabilă.

Jack își flutură picioarele peste marginea patului și se duse la fereastră pentru a privi la scena pastorală de jos. Ea spusese că nu voia să fie amanta lui. Nu avea să riște nici să fie iubita lui. Așa că rămânea o singură opțiune, care era pur și simplu imposibilă. Pentru că ar fi curată nebunie chiar și să se gândească la mai mult decât o aventură cu o femeie pe care abia o cunoștea. Nu?

Nu?

Își îndoi mâinile, gândindu-se la asta. Ar șoca societatea dacă ar începe să curteze o femeie precum Sophie. Toată lumea ar acuza-o că este o Circe modernă, uneltind să ademenească un duce. În scurt timp, oamenii care-l vânau pentru diverse s-ar întoarce spre ea, sperând să câștige favorurile ei, ca apoi ea să-l influențeze. Și apoi, ea l-ar vedea ca un duce, o sursă de bani și putere, nu doar ca Jack...

Nu. Se încruntă la acel gând; ea nu era așa. Dacă știa ceva despre ea după aceste zile împreună, știa atâta lucru.

Dar, așa independentă cum era, voia să se mărite cu un bărbat pe care îl iubea. Nu se lăsase prostit când ea spusese că astfel de căsătorii sunt rare. Părinții ei sfidaseră convențiile și fuseseră renegați pentru că rămăseseră împreună. Ia ar face la fel pentru cineva la care ar ține? Îl credea că da.

Dar nu ar risca nimic pentru el. Nu voia să fie iubita lui. Era gata să nu îl mai vadă vreodată, ceea ce putea doar să însemne că nu vedea vreo posibilitate de a se îndrăgosti de el.

Vreodată.

Ar fi trebuit să îndepărteze gândul acela. Nu-i spusese el că ducii de Ware nu se căsătoreau din dragoste? Ci doar pentru statut, pentru avere sau pentru relații - toate trei când se poate -, și Sophie Campbell nu oferea nici una dintre cele trei. Și, chiar dacă ar oferi, căsătoria nu era ceva la care să te gândești la doar patru zile după ce cunoști o femeie.

Dar ceva în el ripostă la gândul de a nu o mai vedea vreodată, aducând pe buzele lui un mârâit instinctiv de protest.

- Nu este nevoie să iei o decizie pripită.

- Pripită! Se uită la el pieziș. Nu este pripită dacă este singura alegere posibilă! Ce se va schimba când revenim la Londra? Chiar tu ai spus că ești copleșit de datorie și de obligații. Eu am propria viață, și cercurile în care mă învârt eu nu se intersectează cu alte tale. În Londra, nu avem nici un motiv respectabil să ne întâlnim, ceea ce înseamnă că, dacă ne întâlnim totuși, vom atrage atenția. Vocea ei coborî: Nu pot rezista unui asemenea scandal. Va fi suficient de rău după pariu.

- Dashwood ține la respectarea promisiunilor, începu el.

- Dar nu poate decât să nu mai primească la Vega acea persoană care nu respectă o promisiune, replică ea. Șansele ca nimeni să nu vorbească despre asta... Flutură neajutorată dintr-o mână. Nu îmi asum riscul când șansele sunt așa firave.

Mâinile lui Jack erau strânse în pumni. Avea dreptate, dar... Doamne. În ultimele zile, se simțise un cu totul alt om - și îi plăcea să fie așa.

Când el nu spuse nimic, ea oftă.

- Promite-mi, Jack. Te rog!

– Dacă asta este ceea ce îți dorești cu adevărat.

„Spune că nu-i așa", o îndemnă el în gând. Un mic semn de încurajare, și el avea să arunce convențiile și expectativele pe geam și avea să o vadă de fiecare dacă când voia. Era duce, la dracu', și putea face orice voia...

Ea nu răspunse, și el se întoarse să se uite la ea.

– Asta vrei?

Ea își ridică bărbia și-l privi direct.

– Nu contează ce vreau eu. Așa merge lumea.

Iată răspunsul. Posibilitatea de a avea mai mult pâlpâi și se stinse precum o lumânare.

– Atunci, ai promisiunea mea că nu voi spune un cuvânt nimănui.

Drumul înapoi la Londra fu parcurs într-o tăcere aproape deplină. Purta din nou rochia ei roșie, plină de pete întunecate de la tiv la genunchi. Jack spera că ea avea să-i trimită nota de plată pentru ea.

Amândoi stăteau pe aceeași banchetă, suficient de aproape ca el să o audă respirând. Sub pliurile mantiei ei, mâna lui o strângea pe a ei. Creierul lui Jack părea paralizat. În patru zile, se obișnuise așa mult cu femeia asta, cu zâmbetele ei, cu încruntăturile ei, cu privirile ei ironice, care-l făceau să vrea să râdă în hohote. Ar fi fost mulțumit ca trăsura să meargă până în Scoția.

Dar nu avea cum să spună asta. De fapt, credea că ar putea înnebuni doar gândindu-se la acest lucru. Ea începu să se foiască mai repede decât se aștepta el.

– Ar trebui să cobor.

– Poftim? Se încordă. De ce?

– Pot să merg pe jos de aici. Spune-i să oprească.

Jack trase aer în piept ca să riposteze, apoi se aplecă în față și bătu de două ori în geamul vizitiului. Normal că nu o putea duce până în fața ușii, după ce jurase că avea să păstreze secretul.

– Oprește aici! strigă el.

Trăsura încetini, hurducăindu-se în vreme ce vizitiul ieșea din trafic.

– Vei..., începu el, dar Sophie îl întrerupse.

Își puse mâinile pe obrajii lui și-l sărută. Jack o trase spre el, luând-o în brațe și așezând-o în poala lui. Ea își rezemă fruntea de a lui, și degetele îi alunecară în părul lui de la ceafă.

– Va trebui să inventez o poveste ca să-mi explic absența din oraș. Cred că ar fi cel mai bine dacă nu va crede nimeni că am plecat.

– Desigur.

Când spuse cuvântul cu voce tare, îi veni să dea cu putere în ceva, deși fusese de acord cu asta. Înainte să plece din Chiswick, ceruse întregului personal, cu amenințarea că avea să concedieze pe loc fără referințe pe cine nu se conforma, să nu spună nimic despre prezența ei în casă.

Dar el știa. Nu avea să poată uita niciodată că ea fusese acolo, cântând la pianul dezacordat, râzând de el la cărți, făcând dragoste cu el pe canapeaua din bibliotecă. O sărută din nou cu disperarea unui om care se temea că avea să rămână fără ea odată ce ea cobora din trăsură.

– Dacă vreodată ai nevoie de ceva – „dacă ai vreodată nevoie de mine", gândi el –, trimite după mine. Scrie-mi!

Ea îi atinse buza și încropi un zâmbet dulce-amărui.

– La revedere, Jack!

– La revedere! reuși el să spună.

Ea îi mai atinse buzele cu ale ei încă o dată și apoi plecă. El ridică perdeaua la timp să o vadă cum își trăgea gluga peste cap și se amesteca printre oamenii care se grăbeau spre piață. Era încă devreme, și putea să ajungă acasă neobservată.

– Casa Ware, murmură el, uitându-se după ea, nu la valetul care stătea lângă ușă.

– Da, Excelență!

Ușa se închise cu o pocnitură și trăsura își reluă mersul. Jack oftă. Ea plecase.

Capitolul 14

Sophie reveni în mica ei casă, surprinzându-le pe bucătăreasă și pe Colleen la micul dejun când intră prin spălătorie.

– Doamnă!

– Sunt acasă, zise ea zâmbind forțat. Și am disperată nevoie de o baie.

De fapt, nu avea, dar asta avea să le dea servitoarelor ei ceva de făcut și să le oprească întrebările. Colleen se ridică să se ocupe de ea, în vreme ce bucătăreasa se duse după apă. Sophie oftă ușurată când ajunse în intimitatea dormitorului ei.

– Nu vă așteptam decât peste vreo două zile, spuse Colleen, făcându-și de lucru prin cameră. Servitorul care a venit a zis ca ați fost chemată urgent și că nu veți reveni timp de o săptămână.

I se tăie răsuflarea la acel gând. Ar fi putut să mai petreacă încă două zile în brațele lui Jack... Dar nu. Era mai bine că venise acasă acum, înainte ca lucrurile să scape complet de sub control.

– A spus și că este un motiv foarte secret, doamnă, adăugă Colleen, evident curioasă, și că nu trebuie să discut cu nimeni despre asta.

– Oh... Oh, da, a fost foarte neașteptat, zise Sophie repede. Un motiv foarte personal, pe care aș vrea să-l păstrez secret.

Când o angajase pe Colleen, se înțelesese de la sine că servitoarea nu avea să bârfească despre ea. Asta pentru a ascunde că Sophie nu era o văduvă și că juca pentru a-și câștiga existența, dar acum profita de pe urma acestei înțelegeri, pentru că servitoare ei se grăbi să o asigure că nu spusese un cuvânt nimănui.

– Cum a fost pe aici? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

– Liniște. Colleen îi scoase acele de păr din coc și începu să-i perie părul. Sophie închise ochii la amintirea mâinilor lui Jack în părul ei în timp ce o săruta, corpul lui fierbinte și greu deasupra ei. Domnul Carter a trecut și v-a lăsat cartea de vizită, la fel și Lord Philip. Și sunt niște scrisori de la Lady Georgiana și domnișoara Cross.

Nimic ieșit din comun, dar un memento că avea o linie fină pe care să meargă în următoarele zile.

– Adu-mi scrisorile după ce mă spăl, îi ceru ea. Ce le-ai spus domnilor?

– Nu am știut ce să le spun, așa că le-am zis că sunteți bolnavă. Am făcut bine?

Ea oftă ușurată.

– Ai făcut foarte bine.

Ochii lui Colleen se întâlniră cu ai ei pentru o clipă, în oglindă.

– Sunteți bine... din nou, doamnă?

Nu. Jack îi dăduse viața peste cap, și ei îi era deja dor de el mai mult decât putea spune. Aproape că încă îi putea simți obrajii proaspăt bărbieriți peste ai ei.

– Sunt din nou acasă, nu? zise ea brusc. Asta contează – și ca nimeni să nu știe că am fost plecată. Cum au primit domnii vestea despre... hmm... indispoziția mea?

Colleen îi descheia rochia.

– Domnul Carter a părut ușurat. A trimis flori. Cum mâinile ei erau ocupate cu nasturii, arătă din cap spre biroul de la fereastră, unde se afla un buchet frumos într-o vază. Lord Philip nu a primit vestea așa bine. A cerut să vă vadă, dar, când l-am refuzat, s-a încruntat și a bâiguit ceva despre trădători. Îi făcu semn lui Sophie să se ridice ca să poată scoate rochia. A venit de două ori. A doua oară, am crezut că ar putea încerca să urce prin forță, dar până la urmă a plecat când i-am spus că nu vreți să-l vedeți. Făcu o pauză. Nu am reușit să găsesc altceva pentru a-l convinge, doamnă. Sper că am procedat bine.

La naiba! Sperase că Philip avea să o lase în pace.

– Da, exact cum trebuie, îi zise ea lui Colleen.

Servitoarea îi dădu un halat până când era gata baia, și ea nu se putu abține să nu se gândească la halatul de catifea albastră al lui Jack. Avea să-l poarte și următoarea lui amantă? Avea să ducă o altă femeie în casa Alwyn? „Te vreau în halatul meu albastru, cu nimic altceva, cu picioarele în jurul taliei mele și cu spatele lipit de perete..."

– Scrisori, zise ea, forțându-se să-și îndepărteze mintea de la asta. Ai spus că sunt niște...?

– Da.

Colleen le aduse. Erau trei, una de la Georgiana și două de la Eliza. Sophie le duse la scaunul de lângă fereastră pentru a le citi cât Colleen pregătea baia.

Am auzit cel mai alarmant zvon despre tine, își începea Eliza scrisoarea. *Chiar poate fi adevărat? După ce eu și G. ți am spus despre Lord Philip, este incredibil că ai făcut un pariu cu fratele lui! Chiar l-ai făcut? Nici nu știam că-l cunoști. Toată lumea pare să vorbească despre asta, deși partea despre tine este umbrită de cea a ducelui de Ware. Tata spune că el credea că omul acela este făcut din piatră. Toată lumea este scandalizată că el s-a purtat așa...*

Sophie puse scrisoarea deoparte și deschise biletul de la Georgiana. Era mult mai scurt, doar câteva rânduri:

Lady Sidlow spune că îți pot scrie o singură dată, ca să te întreb dacă este adevărat că ai jucat cu ducele de W. Dacă este adevărat, nu voi mai putea să îți scriu din nou, dar tot voi striga „Bravo!" Sper că îmi urmezi sfatul și faci ca un bogătaș să se îndrăgostească de tine. Ware este cea mai bună partidă din Anglia și e așa chipeș – nu ai fi putut nimeri mai bine. Dacă nu este adevărat, trebuie să-mi scrii de îndată, într-un limbaj potrivit pentru Lady Sidlow, ca să te pot vizita din nou și să aud adevărata poveste – te cunosc suficient de bine cât să știu că s-a întâmplat ceva. Răspunde-mi imediat ce poți, pentru că mor de curiozitate.

Puse și acest bilet deoparte, zâmbind. A doua scrisoare de la Eliza, de cu o zi în urmă, îi șterse zâmbetul de pe buze.

Din moment ce nu am primit de veste de la tine, pot doar să presupun că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Nimeni nu v-a văzut pe tine și pe duce în societate, cel puțin din ce a auzit tata. Te-a tratat rău? Te ascunzi? Suntem îngrijorați pentru tine, Sophie. Răspunde-mi și spune-mi că ești bine. Dacă ai necazuri, vei vrea ca prietenele tale...

Paginile îi căzură în poală. Își duse o mână la frunte, simțindu-se de parcă fusese stoarsă ca o haină udă. Era tentant să se cufunde

în cadă și apoi să doarmă, ascunzându-se încă un pic de mulțimea la comă, înfometată după orice semn necuviincios. Infama promisiune de la Vega despre păstrarea secretelor fusese încălcată.

Nu exagerase când îi spusese lui Jack că ea nu avea nici titlul, nici averea care să o protejeze de ruină. Trebuia să-și salveze reputația cu fiecare cuvânt ferm și cu fiecare zâmbet hotărât. Nu exista altă alegere: nimeni nu trebuia să afle adevărul.

Privirea îi alunecă spre fereastră, întrebându-se dacă Jack ajunsese acasă la el. Vorbise despre casa lui în termeni dezolanți, deși era, cu siguranță, una dintre cele mai frumoase case din Londra. Își sprijini mâna de geam. Unde era reședința Ware? El nu spusese niciodată, și ea habar nu avea. Încă un semn că el dispăruse din viața ei definitiv.

Când termină să scrie răspunsurile scurte și vagi către prietenele ei, asigurându-le că era bine și că avea să le povestească la următoarea ieșire la ceai, baia ei era gata. Sophie intră în cadă și se cufundă până la umeri. O parte din ea nu voia să spele atingerea lui Jack, dar se forță să o facă. Fusese o distracție, își spusese în timp ce se freca, o aventură care nu ar fi trebuit să se întâmple. Cel mai bun lucru pe care-l putea face acum era să o ascundă adânc în inima ei și să o lase acolo pentru totdeauna.

Alunecă mai adânc în apă, sprijinindu-și capul pe marginea căzii. Îi era imposibil să nu se gândească la cada mare din casa Alwyn - generoasa cadă din camera ducesei. Aproape de a lui Jack. Închise ochii și reveni la prima seară, când fusese udă, iritată și gata să-și verse nervii pe arogantul și încăpățânatul duce. Un zâmbet îi curbă vag buzele imaginându-și cum arăta când intrase în bibliotecă, purtând doar halatul lui din catifea și mătase. Era cel mai luxos lucru pe care-l purtase vreodată.

Halatul ăla ar fi trebuit să-i spună, mai presus de orice altceva, că el nu era așa cum se aștepta ea să fie. Era prea decadent, prea indulgent. Și felul cum ochii lui se aprinseseră când o văzuse purtându-l ar fi trebuit să-i spună că era un bărbat a cărui pasiune doar aștepta să fie deșteptată.

Și, mai mult, el văzuse prin ea. Sophie trăia din inteligența ei, și rareori o lăsa cineva fără replică, dar Jack o făcuse. Chiar când se uita pe furiș la picioarele ei goale, era în stare să o disece și să sape direct în inima ei, căutându-i secretele. Văzuse dincolo de fațada

ei și descoperise o bună parte din Marele ei Plan, chiar dacă nu știuse niciodată câtă dreptate avea.

Zâmbetul îi pieri la gândul Marelui ei Plan, planul ei detaliat pentru a atinge respectabilitatea și siguranța. Noaptea trecută, nu se gândise o secundă la acel plan. De fapt, timp de câteva ore, în această dimineață, permisese să-i treacă prin cap periculosul gând că poate nu avea nevoie de plan, că poate găsise ceva care merita mai mult de zece mii de lire și un domn amabil. Când Jack spusese că voia să o vadă din nou, crezuse... chiar sperase...

Asta era o prostie, normal. Un duce ar fi trebuit să fie nebun să se însoare cu o femeie ca ea – și, într-adevăr, el îi propusese doar o aventură, cu o casă discretă unde se puteau întâlni până când se sătura de ea. Oricât de mult îl dorea, asta era ceva ce Sophie nu îndrăznea să riște. Fusese nevoie de un efort susținut și de multă grijă să și creeze și să-și păstreze reputația. Iar pierderea era posibilă cât ai clipi, și, odată pierdută, nu avea să o recapete vreodată. Se dădea drept văduvă, dar, dacă cineva ar fi făcut săpături mai adânci, ar fi descoperit că nu existase niciodată un domn Campbell, doar o domnișoară Graham care devenise cumva văduvă în poștalionul dintre Bath și Londra. Ar putea descoperi că singura ei moștenire consta din trei sute de lire lăsate de Lady Fox și că cele patru mii de lire pe care le strânsese cu grijă și le investise în fonduri guvernamentale fuseseră banii câștigați de la domni de societate la hazard și vist.

Deși simțea că Jack ar fi generos cu ea, poate extravagant de generos dacă i-ar deveni amantă, știa că asta avea să dureze doar atât timp cât el o voia. O amantă nu putea avea nici o pretenție de la protectorul ei. Mai rău, mai devreme sau mai târziu, el avea să se însoare cu cineva, o ducesă adevărată, și atunci ea avea să-l piardă definitiv. Sophie refuza să flirteze cu un bărbat căsătorit, darămite să continue o aventură cu el.

Îi spusese adevărul: nu exista o altă alegere posibilă. Acum, că revenise în Londra, trebuia să-și refacă planul, să dubleze eforturile pentru a recupera ce pierduse din cauza piedicii care o întârziase.

Și asta însemna să revină la Vega, să înfrunte aceiași oameni care o văzuseră ieșind la brațul lui Jack după un pariu scandalos. Să-l înfrunte pe Philip, care avea să fie furios – și pe Giles Carter, care ar putea foarte bine să se arate dezgustat. Cu un oftat din toți rărunchii, alunecă mai jos, lăsând apa să-i treacă peste cap.

Când trăsura ajunse la reședința Ware, Jack revăzuse în minte de câteva ori întreaga dimineață, iar drept rezultat starea lui era sumbră și morocănoasă când intră pe ușile înalte și sculptate, ținute deschise de servitorii în livrele impecabile. Privirea lui căzu pe o servitoare, care-și vedea de treabă, și se încruntă. Rochia ei simplă de un albastru-închis era identică cu cea pe care Sophie o purtase în prima zi în casa Alwyn și din nou în ultima noapte când făcuse dragoste cu ea pe canapea.

– Domnul Percy vă așteaptă în birou, Excelență, zise Browne, majordomul său.

– Mă așteaptă? Posac, Jack se dezbrăcă de haină. „Percy să aștepte", își zise el. Să îmi fie aduși caii imediat. Vreau să mi se pregătească o baie pentru când mă întorc.

Browne clipi – o șocantă scăpare pentru el.

– Da, Excelență.

– Fratele meu a fost pe aici?

– Este cu Excelența Sa chiar acum.

Jack se opri din mers, dar numai pentru o clipă. Deci Philip era aici acum, înainte de prânz, cu mama lor. Fără îndoială, amândoi așteptau să le spună unde a fost în ultimele zile, deși din motive foarte diferite. Percy, Jack știa asta, revenise la Londra fără să știe ceva. Wilson îl grăbise să plece din casa Alwyn cât el și Sophie explorau podul. Se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse lui Sophie, că interludiul lor avea să rămână un secret, și se îndreptă spre budoarul lui. Să țină secret, când doar la ea se putea gândi. Să nu o mai vadă vreodată, când ea era singura persoană pe care voia să o vadă. Acum, avea nevoie de o plimbare călare, să elibereze o parte din tensiune.

Mama lui îl interceptă pe drumul spre ieșire.

– Iată-te, dragule! Începeam să mă întreb dacă te-ai îmbolnăvit, de ai fost plecat așa mult.

– Deloc, mamă. Făcu o scurtă plecăciune. Mă scuzi, sunt pe cale să ies la o plimbare.

Ochii ei se măriră. Avea tehnica lui Philip de a-și arăta indignarea fără prea mare efort.

– Ieși? Când abia ai revenit acasă după aproape o săptămână? Te porți foarte ciudat.

– Da? Își luă pălăria de la Browne și-și puse mănușile. Mie nu mi se pare ciudat.

Ar fi fost ciudat să revină în birou și să se închidă acolo cu Percy, și tocmai de asta se ducea la o plimbare.

Ea ridică uimită din sprâncene.

– Ware! Nu glumi cu mine. Am auzit că a fost o scenă la club. Una foarte indecentă.

Cam aici se termina jurământul de a păstra secretul, după cum ceruse Dashwood, gândi Jack. Ceea ce... La naiba! Sophie avea dreptate să-și facă griji în privința reputației ei.

– Cum ai putut face așa ceva? adăugă mama lui pe un ton plin de reproș.

– M-ai rugat să mă duc, îi reaminti el.

Ea clipi.

– De dragul lui Philip! Eu niciodată...

– A avut și Philip un rol în scena aia. Sper că l-ai certat deja că nu și-a ținut cuvântul și că a revenit la mesele de joc din clubul Vega în aceeași zi în care a promis că le va evita pentru o lună.

Ea rămase cu gura căscată. Jack se gândi că nu o confruntase legat de modul inegal în care se comportase cu el față de cum se comportase cu fratele lui de când ei erau copii.

– Dar... Dar, Jack...

Umerii lui deveniră rigizi. De obicei, i se adresa cu titlul – și o făcuse încă din ziua în care tatăl lui murise. Când îi folosea numele, atacul ei degenera.

Se apropie de el și puse mâna pe brațul lui.

– Normal că Philip ar trebui să-și revizuiască iute comportamentul. A regretat cu adevărat, lucru pe care l-ai fi știut dacă nu ai fi dispărut fără un cuvânt. Am fost foarte îngrijorată.

El se îndepărtă de atingerea ei și-și întinse brațele.

– După cum poți vedea, sunt acasă, sănătos și zdravăn. Și acum mă duc la o plimbare călare.

– Dar, dragule, nu doar de sentimentele mele trebuie să ții cont. Lady Stowe și Lucinda au venit în vizită cât tu ai fost plecat...

Văzu cu coada ochiului valetul care aducea calul. Nero tropăia dintr-o parte în alta, neliniștit și pregătit să alerge. Bun. Jack intenționa să-l lase să alerge până la Hampstead și înapoi.

– Sper că sunt bine. Calul mă așteaptă, mamă. La revedere!

– Dar... dar, Ware! Trebuie să discutăm despre Philip!

Jack ridică o mână în semn de rămas-bun și coborî treptele. Terminase cu discuțiile despre Philip pentru moment. Luă frâiele de la valet și urcă în șa, salutându-și printr-o atingere a pălăriei mama, care era așa supărată, că l urmase afară, cu ochii mari și o mână la piept. El se depărtă fără să mai spună un cuvânt, perfect conștient că mama lui exclama șocată în urma lui.

Se întrebă dacă Philip pândea de undeva din casă, așteptând să audă cum mersese medierea ducesei. Așa proceda de obicei: o punea pe mama lor să-i pledeze cauza, povestindu-i o versiune foarte selectivă a adevărului. Ducesa, care se încredea neîndoielnic în Philip, era de nestăpânit, și Jack ceda la cererile ei doar pentru a se scuti de frustrarea de a fi dojenit și bătut la cap, din moment ce ea nu renunța niciodată până nu-și atingea măcar parțial obiectivul.

Și Sophie încercase să-l convingă, dar niciodată nu se simțise terorizat. Poate că-l tachina cu ceva, dar nu cerea.

Doamne. Sophie. Ajunsese acasă în siguranță? Ar fi trebuit să o urmărească, să se asigure de asta. Jack reconsideră ideea instantaneu; dacă ar fi știut unde locuia, nu era sigur că ar fi putut sta departe de ea. Sigur că nu ar fi dificil să afle – valetul lui îi știa adresa pentru că îi livrase servitoarei ei mesajul după pariul lor –, ceea ce însemna că el nu trebuia să încerce sub nici o formă. Trecuse doar o oră de când își luase rămas-bun de la ea, și deja voia să încalce promisiunea și să o ducă înapoi în casa Alwyn, fără să-i pese că ar stârni un scandal.

Cum avea să trăiască tot restul vieții fără ea?

Capitolul 15

Ultimul loc unde voia să se ducă Sophie în acea seară era Vega, dar la ora opt urcă scările.

– Bine ați venit, doamnă Campbell, zise Forbes, managerul, în timp ce o ajuta cu mantia. Sper că sunteți bine în această seară.

Dacă era la fel de curios ca toată lumea să afle ce se întâmplase între ea și Jack – nu Jack, ducele, își reaminti ea –, Forbes nu o arăta. Ea îi zâmbi strălucitor.

– Da, sunt, mulțumesc.

Trimise mantia cu un valet.

– Domnul Dashwood ar vrea să discute cu dumneavoastră când puteți.

– Oh? Sophie se încordă, apoi se relaxă. Nu păcălea pe nimeni dacă tremura ca un șoarece de fiecare dată când cineva vorbea cu ea. Sunt liberă în acest moment dacă vrea să discutăm acum.

– Pe aici, zise el și o conduse în biroul domnului Dashwood.

Fu nevoie de un efort real pentru a rămâne relaxată. Ce urma să spună domnul Dashwood? Forbes fusese clar instruit să o aducă imediat. Încălcase vreo regulă și avea să-i fie revocată calitatea de membru? Fusese în biroul domnului Dashwood doar de trei ori: când ceruse să fie membru și în două ocazii fericite când câștigase pariuri suficient de mari încât patronul supraveghease plata.

Deși, după timpul petrecut cu Jack, Sophie începuse a bănui că domnul Dashwood se implicase în aceste chestiuni mai mult datorită sexului ei și nu datorită mărimii pariului. Câștigase două sute șaptezeci de lire de la domnul Esward Tisdale și apoi aproape cinci sute de lire de la un viconte foarte beat care se holbase la sânii ei mai mult decât la cărțile lui. Mai târziu, cineva îi povestise că vicontele pretinsese că ea se îmbrăcase indecent ca să-l distragă. Sophie nu simțise nici cea mai mică remușcare pentru asta. Rochiile ei nu erau diferite de alte rochii la modă, și, dacă un bărbat își permitea să fie uluit de un pic de carne de femeie, ar trebui să joace doar cu bărbați. Ambii

bărbați plătiseră, deși cam cu ranchiună în cazul contelui. Domnul Dashwood se asigurase de asta.

Din păcate, în seara asta nu avea un pariu câștigător.

Forbes ciocăni la ultima ușă.

- Doamna Campbell, domnule, anunță el, apoi încuviință din cap răspunzând la ceva. Făcu un pas în spate și deschise ușa larg pentru ea. Domnul Dashwood vă primește, doamnă.

- Mulțumesc, Forbes, șopti ea, apăsându-și fusta cu mâinile pentru a se liniști.

Intră în birou cu o atitudine semeață. Domnul Dashwood se ridică, ocolind biroul.

- Doamnă Campbell. Ce bine să văd că ați revenit la Vega.

- Da, zise ea zâmbind și făcând o mică reverență. Exersase acea expresie grațioasă și imperturbabilă până când o putuse afișa fără efort, dar în seara asta era dificil să o păstreze. Mă bucur că am revenit.

Capul lui se înclină, privind-o tăios. Totul la domnul Dashwood era tăios: mintea lui, trăsăturile lui, ambiția lui. Era un rechin nemilos în haine de domn.

- Ați stârnit agitație când ați plecat, acum câteva seri.

Sophie trase scurt aer în piept și-și strânse mâinile. Știuse că asta urma.

- Îmi pare rău pentru asta...

- Nu mă îndoiesc, zise el, întrerupând-o. Nu este genul de pariu pe care-l vreau în clubul meu.

Chipul ei se aprinse.

- Nu este nici genul de pariu pe care-mi face plăcere să-l fac. Excelența Sa a insistat, după cum ați auzit...

- Dar ați fost de acord.

Dashwood își încrucișă brațele și își sprijini un șold de birou. Privirea lui pătrunzătoare era aproape insuportabil de îndurat și nu o lăsa să scoată nici una dintre scuzele pe care le exersase.

- Așa este, fu ea de acord cu voce joasă. A fost o greșeală.

- Sper că nu veți repeta acea greșeală. Dacă este genul de pariu pe care-l urmăriți... El ridică din umeri. Sunt destule locuri unde să îl faceți. Dar nu la clubul Vega.

Răsuflarea lui Sophie i se opri în gât. Coloana vertebrală îi era rigidă precum o țepușă și chipul avea vreo trei nuanțe de roșu.

– Nici eu. A fost o nebunie de moment din partea mea și cred că și din partea Excelenței Sale. Nu a fost un pariu serios – nu-l întâlnisem pe Excelența Sa înainte de acea seară. Bănuiesc că singurul său scop pentru un asemenea pariu a fost să împiedice ca eu să mai joc hazard cu fratele lui, Lord Philip. Cred că au existat niște neplăceri din cauza unei datorii care a cauzat tensiuni între ei și pariul a fost făcut într-un moment de furie.

Dashwood ridică sceptic dintr-o sprânceană.

– O pedeapsă dură pentru dumneavoastră. Nu așa dură pentru Lord Philip.

Ea clipi rapid.

– După cum vedeți, pariul nu a fost dus la capăt.

Pentru o clipă, pe chipul lui plană ceva asemănător cu compasiunea.

– Nu ați mai venit aici de atunci.

– Nu m-am simțit bine, zise ea. Colleen spusese la doi oameni că era bolnavă, ceea ce era o poveste la fel de bună ca oricare. Își strânse mâinile cu atâta putere, că nu-și mai simțea vârfurile degetelor. Am făcut o înțelegere cu Excelența Sa. În schimbul promisiunii mele de a nu mai juca cu Lord Philip, m-a dus acasă. Asta era adevărat, chiar dacă nu menționase faptul o dusese acasă abia în dimineața asta. Am răcit în ploaia din acea seară și am fost obligată să stau la pat câteva zile.

Nu părea convins.

– Zvonurile sunt niște animale alunecoase, doamnă, greu de prins și chiar mai greu de stins. Vă sugerez să-l evitați pe Excelența Sa, ca să nu încurajați asemenea zvonuri îngrozitoare.

– Vă asigur, domnule, că nu intenționez să fac vreodată ceva măcar similar.

Dar inima îi bătea sălbatic.

– Foarte bine, doamnă Campbell, răspunse el după un moment. Aveți grijă să nu o faceți – cel puțin, nu aici.

– Sigur că nu, zise ea printre buzele uscate. Și apoi, pentru că nu putea să lase suspiciunea să planeze fără să spună ceva, adăugă: Codul dumneavoastră de conduită pentru membri va acoperi asta, îmi imaginez.

Știa la ce se referea: interdicția de a vorbi despre ce se întâmpla la Vega.

– Așa este și voi face tot ce pot ca acest cod să se respecte. Îi aruncă o privire grăitoare. Nu sunt Dumnezeu, doamnă Campbell. Dacă adevărul este diferit de zvonuri, ar fi înțelept să promovați adevărul cu fiecare ocazie.

Ea își înclină capul în semn că era de acord cu avertismentul acela.

– Așa voi face.

Domnul Dashwood reveni în spatele biroului său.

– Încă un lucru, doamnă Campbell. Contul dumneavoastră.

– Da?

Stomacul ei amenința să se revolte. Ce era în neregulă cu contul ei? Proprietarul clubului se uită lung la ea.

– Ați câștigat peste șase sute de lire de la ducele de Ware. Am făcut după cum mi s-a cerut și v-am creditat contul. Dacă semnați aici, veți avea fondurile disponibile.

Îi împinse peste birou un registru de contabilitate subțire și îi întinse o pană.

Sophie oftă.

– Desigur, murmură ea, semnând.

Șase sute de lire. Era o avere, mai mult decât câștigase înainte, și totuși o lăsa rece. Ce avea să gândească Jack în momentul când avea să o plătească? Avea să observe?

Când ieși din birou, își simțea capul fierbinte și era amețită. Îl urmă pe Forbes spre saloanele principale ale clubului. Deja mergea pe gheață subțire, și acum simțea cum îi crăpa sub picioare. Își roti umerii, încercând să mai aline tensiunea din ei, și o durere surdă porni spre baza craniului. Seara se dovedea deja foarte dificilă – și nici măcar nu intrase în club.

Când intră în salon, preț de o clipă, se lăsă tăcerea. Nimeni nu se uita fățiș spre ea, dar prinse câteva priviri pline de curiozitate. Încuviință grațios din cap către oamenii pe care-i cunoștea, repetându-și la nesfârșit în minte că trebuie să se poarte la fel ca de obicei. Majoritatea celor prezenți îi răspunseră la salut, unii cu priviri speculative care îi crescură tensiunea.

Tresări când cineva vorbi spre umărul ei:

– Bună seara, doamnă Campbell.

– Domnule Carter! Râsul ei era aproape un oftat de ușurare. Ce încântător să vă văd din nou!

– Da, au trecut câteva zile.

Se înclină, dar expresia lui era indescifrabilă. Ea afișă un zâmbet spăsit.

– Din păcate, nu m-am simțit bine. O răceală din cauza ploii. M-am simțit îngrozitor, și îmi pare așa rău că nu v-am putut primi când ați venit.

– Servitoarea dumneavoastră era destul de agitată când am venit.

– Era? Sophie se arătă oarecum surprinsă. Nu-mi pot imagina de ce. Poate din cauza chipului dumneavoastră frumos, domnule.

Și zâmbi. El o studie o clipă; voia să o creadă. Sophie nu putea suporta că făcea asta. Era un bărbat decent. Îl plăcea, și acum îl mințise. Își coborî privirea și-și strânse mâinile.

– Nu, trebuie să vă spun întregul motiv pentru care am stat departe. Eu... eu am fost rușinată de cum m-am purtat în acea noapte. Mi-am pierdut calmul și mi-am permis să fiu împinsă spre lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Asta m-a reținut să revin la Vega până în seara asta. Ridică ochii spre el. Sper că puteți înțelege și mă puteți scuza.

Expresia lui se înmuie considerabil.

– Vă înțeleg. Ezită. Atunci, ducele nu...?

– Mi-a permis să merg acasă și și-a cerut scuze că a provocat o scenă în public. Cred că amândoi am regret acel pariu îngrozitor imediat cum am plecat de la Vega.

Clătină din cap, alegând cuvintele cu grijă, pentru a nu mai fi nevoită să spună alte minciuni. Minciunile prin omisiune nu puteau fi evitate. Jack chiar o lăsase să meargă acasă și își ceruse scuze. Dar nu-i putea spune domnului Carter că se întâmplase în această dimineață, nu cu patru nopți în urmă.

– Și Ware a dispărut câteva zile.

– Da? Încercă să pară surprinsă. Nu-l întâlnisem pe Excelența Sa înainte de acea noapte. Habar nu am ce obiceiuri are.

Carter se mișcă.

– Ei bine, nu iese prea des în societate. Acum, că mă gândesc, m-am întâlnit cu el de două ori. Poate a fost o coincidență.

Sophie nu spuse nimic. Împotriva voinței ei, memoria ei invoca imagini cu Jack întinzându-și gâtul în vreme ce-și desfăcea lavaliera,

atingând-o sub bărbie înainte de a o săruta... felul cum degetele lui i se afundaseră în păr. Știa unele dintre obiceiurile lui.

Se îndreptă brusc și inspiră consternată. În partea cealaltă a încăperii, Lord Philip Lindeville intrase, cu părul ciufulit, prost dispus. Ochii lui întunecați dădură un ocol încăperii. Ea se făcu mică și se rugă ca el să nu o vadă.

– Ce este, draga mea? întrebă domnul Carter aplecându-se spre ea.

Catalogă mental apelativul de afecțiune: un semn bun.

– A sosit Lord Philip.

Gura domnului Carter se strânse într-o linie.

– Nu vreau să-l văd, zise ea cu o vehemență neprefăcută.

Nu doar că-i promisese lui Jack, dar pierduse mare parte din simpatia față de Philip. Era nesăbuit și iresponsabil și o folosise în mod intenționat ca să-l ia peste picior pe Jack, lăsând impresia că prietenia lor era mai mult decât era. În timp, poate avea să-l ierte, dar momentan simțea prea clar cum o afectau acțiunile lui.

Carter se mișcă pentru a o ascunde.

– Atunci, nu-l veți vedea.

Se mutară la o masă liniștită, ascunsă de privirile directe din încăpere de un rând de plante, și domnul Carter ceru cărți. Sophie nu avea chef să joace, dar știa că trebuia. De asta venea la Vega, și ar fi atras atenția dacă nu o făcea. Și apoi, marele ei plan nu se schimbase cu nimic.

Sophie era prea distrasă de prezența lui Philip ca să joace la capacitatea ei, dar tot reuși să facă niște trucuri și pierdu doar zece lire. Carter o privi iute în timp ce aduna scorul, apoi își împinse scaunul în spate.

– Poate doriți un pahar de vin, doamnă Campbell?

Se ridică grațioasă. Făcuse primul pas revenind la Vega în această seară. Asta era de ajuns pentru moment. A doua zi avea să se disipeze o parte din surpriză, și în ziua următoare – mai multă; în curând, avea să fie tratată din nou normal. Și plecarea ei acum putea fi pusă pe seama slăbiciunii date de boala ei fictivă, nu catalogată ca lașitate – ce era, de fapt.

– Sunteți așa amabil, domnule Carter, dar cred că ar trebui să mă întorc acasă. Se pare că nu mi-am revenit, cum am crezut. Simt că mă ia o durere de cap.

– Desigur. Sunteți un pic cam palidă.

Îi oferi brațul său, pe care ea îl acceptă cu grație, și ocoliră încăperea, îndreptându-se discret spre ușă. Philip nu se vedea pe nicăieri, spre marea ei ușurare. Probabil că se dusese în altă încăpere. Jack ar fi furios pe el – dar asta nu era treaba ei sau problema ei de rezolvat. Sophie voia doar să se ducă acasă. De data asta, poate chiar se îmbolnăvea.

Aproape că ajunseseră la rândul de palmieri aflați aproape de biroul managerului, când cineva păși în fața ei.

– Iată-vă, doamnă Campbell.

Tresări și abia își reținu un mic țipăt de surpriză. Philip Lindeville făcu o plecăciune așa respectuoasă, că aproape părea făcută în bătaie de joc. Vorbise tare și cu căldură, și ea auzi pauza în zgomotul din încăpere când toată lumea se întoarse ca să se uite. Nu avea de ales: îl înfrunta sau risca o altă scenă. Strângând din dinți, făcu o reverență.

– Bună seara, domnule.

– Într-adevăr este dacă vă văd. Privirea lui trecu la bărbatul de lângă ea. Bună seara, Carter.

Acesta încuviință scurt din cap.

– Lindeville. Trebuie să ne scuzi. Tocmai intenționam să o duc pe doamna Campbell acasă.

Sprâncenele lui se ridicară într-o surpriză exagerată.

– Acasă? Cu siguranță, nu. Nu este nici măcar zece seara, și doamna nu a fost la Vega de câteva seri. Nu ne nega celorlalți plăcerea companiei ei.

– Mă flatați, domnule, zise ea, zâmbind cât de plăcut putea. „Poartă-te normal", își zise. Dar, spre marele meu regret, nu mă simt bine.

– Sfinte Cerule! Se balansă pe călcâie. După ce ați fost bolnavă atâtea zile? Încep să mă îngrijorez, doamnă Campbell.

Curioșii deveneau tot mai interesați. Cât de crud ar fi dacă ar încălca singură jurământul de a păstra secretul purtându-se așa scandalos încât nimeni nu ar rezista să nu bârfească despre asta?

– Cât de amabil din partea dumneavoastră, milord, dar nu este necesar. Nu este nimic mai mult decât o durere de cap, zise ea. Sunt convinsă că o noapte bună de somn este tot ce am nevoie.

– Nu, nu, un pahar de vin vă va pune pe picioare. Se întinse după brațul ei, dându-l subtil pe Carter la o parte. Spuneți că veți rămâne.

Sophie rezistă cu încăpățânare și îl privi direct în față – fața lui, suficient de asemănătoare cu a lui Jack cât să-i facă inima să tresară.

– Nu în seara asta, domnule.

– Doamna a spus nu, Lindeville, zise Carter încet.

Ochii lui Philip se întunecară și deveniră agresivi, iar gura lui se strânse într-o linie dură.

– Poate ar trebui să trimitem după doctor. Pare foarte serioasă boala asta – a durat câteva zile și a venit așa dintr-odată, nu? Își înclină capul. Cam când a apărut fratele meu. Un zâmbet sardonic îi apăru pe chip. Deși în ultima vreme găsesc că prezența lui îmi face rău și mie.

– Oh, nu, zise ea, prefăcându-se că nu observase că el vorbise pe un ton suspicios și furios. Nu am fost grav bolnavă – doar o răceală. Cred că m-am suprasolicitat că am ieșit în seara asta.

Philip privi spre însoțitorul ei.

– Carter, fii amabil și lasă-mă un moment cu doamna Campbell. Când Carter se încruntă, Philip își puse o mână în dreptul inimii. Am fost îngrijorat pentru ea.

Urma să facă o scenă; deja făcea una. Sophie încuviință scurt din cap spre domnul Carter, și, după un moment, acesta făcu un pas în spate și se înclină. Expresia lui era impenetrabilă.

– Înțeleg. Bună seara, doamnă Campbell.

Cu inima cât un purice, Sophie îl privi plecând. Se întoarse spre Philip și își reaminti că nu putea să-l pălmuiască, oricât de mult o merita. Cum de permisese ca acest tânăr răsfățat și arogant să aibă asemenea influență în viața ei?

– Mă doare capul și nu am forța să mă cert cu dumneavoastră.

El păru jignit, trăgându-i mâna peste cotul său.

– Nu va fi o ceartă. Vreau doar să vorbim.

O conduse pe una dintre canapelele mici din capătul încăperii. Erau tot în salonul principal, dar departe de mesele de hazard și faraon, unde era concentrată mulțimea.

– Lord Philip, începu ea de cum se așeză, asta nu poate continu...

El ridică o mână într-un gest atât de asemănător cu al lui Jack, că ea se opri la jumătatea cuvântului.

– Răspundeți-mi la o întrebare. Trebuie să știu. Fratele meu a făcut ceva să vă ofenseze?

Tonul lui insinua suspiciunea a tot felul de abuzuri și umilințe. Ea își închise gura înainte să se dea de gol sărind cu înverșunare în apărarea lui Jack.

– Nu.

– Nimic? Îi strânse mâna între ale lui. Dacă a făcut, îl voi face să regrete.

Sophie îi retrase mâna din strânsoarea lui.

– Philip, asta-i nebunie.

El se încruntă.

– Poftim?

– Faci o scenă, zise ea direct. Te dai în spectacol. Te rog, oprește-te!

– Doamnă Campbell – Sophie, protestă el. Nu aș face niciodată așa ceva.

Ea îl privi cu reproș.

– Gândiți-vă, milord. Insistați să rămân și să stăm de vorbă. Îl întoarceți pe domnul Carter, care doar mă însoțea până în hol ca să-i cer domnului Forbes să cheme o birjă. Data trecută, ați întrerupt un joc cordial de vist pe care-l jucam cu domnii Whitley și Fraser și ați insistat să joc hazard cu dumneavoastră, în schimb.

Pentru o clipă, el păru șocat, dar apoi un zâmbet de regret îi curbă gura. Semăna din nou cu Jack – și din nou o duru pieptul.

– Nu mi-am dat seama, dar acum înțeleg că aveți dreptate. Îmi pare rău.

– Îmi face plăcere compania dumneavoastră, îi zise ea, dar trebuie să-mi înțelegeți situația. Chiar și eu trebuie să am grijă de reputația mea.

El râse.

– Chiar trebuie? Reputațiile sunt niște treburi așa obositoare... Ea ridică din umeri resemnată, și el își petrecu o mână peste cap, ciufulindu-și valurile întunecate. Este un lucru bun că fratele meu este așa bățos. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, nu aș fi crezut niciodată că poate rămâne indiferent la dumneavoastră.

Ea nu a știut niciodată dacă el intenționase ca asta să fie o capcană, dar dacă era așa, era una eficientă. La menționarea numelui lui Jack așa de neașteptat, masca ei căzu; probabil că ceva i se văzu pe chip pentru că Philip – care o privea de a aproape – se posomorî dintr-odată.

– Ce a făcut?

Tăria lui Sophie ceda la fiecare cuvânt. Se bucurase de compania lui Philip, râsese la glumele lui, fusese flatată de atenția lui. Dar nu-l încurajase niciodată să creadă că ea voia mai mult. Știa prea bine ce ar fi costat-o să treacă dincolo de linie. Toată lumea o credea o văduvă respectabilă, ceea ce-i permitea să aibă însoțitori precum Philip și domnul Carter, dar nu voia ca societatea să o creadă un cu totul alt gen de văduvă.

Nu lipsea decât ca Philip, care la începutul prieteniei lor păruse să respecte granițele, să proclame că ea era a lui, ceea ce nu era și nu avea să fie adevărat. De fapt, lui Sophie comportamentul lui i se păru a avea mai mult legătură cu fratele său decât cu ea, dar, dacă el continua să insiste cu asta, reputația ei urma să aibă de suferit.

Îl privi direct în față.

– Ce fac eu nu vă privește, milord.

El clipi.

– Eu vreau doar să știu despre tratamentul fratelui meu...

– Nu! Nu vă răspund. Nu aveți nici un drept să mă trageți la socoteală. Inspiră profund. Dacă doriți să știți ce face fratele dumneavoastră, ar trebui să vorbiți cu el. Poate el se va simți obligat să vă răspundă. Eu nu mă simt.

Urmă o clipă de tăcere. Era evident că Philip se chinuia să-și controleze propriul temperament; pe chipul lui se succedară rapid suspiciunea și nesiguranța.

– Mă scuzați, zise el într-un final, am fost îngrijorat în legătură cu dumneavoastră.

– Mulțumesc, dar sunt bine. Se ridică. Sunt obosită, mă doare capul și acum mă duc acasă. Noapte bună!

O urmă afară, cu o încruntare nefirească pe frunte. Sophie încercă să îl ignore. Acum, chiar nu se simțea bine, îi era frig și era transpirată, iar inima îi bătea cu putere. Își strânse mâinile aproape înghețate cât domnul Forbes trimise pe cineva să aducă o birjă. Domnul Carter dispăruse, și Sophie nu putea nici măcar să regrete asta. Voia doar să plece acasă, să se bage în pat și să tragă păturile peste cap.

Frank, servitorul care supraveghea garderoba, îi aduse mantia, și Philip îl expedie, luând mantia și punând-o el însuși în jurul umerilor ei.

– Dați-mi voie să vă duc acasă, zise el. Să mă asigur că sunteți bine.

Dacă în seara asta pleca împreună cu el, după ce în urmă cu o săptămână plecase cu Jack, reputaţia avea să-i fie compromisă.

– Mulţumesc, nu, îi zise rece lui Philip. Mă descurc singură.

Îşi întoarse privirea de la el.

– Prea bine. Şi vocea lui era rece. Vă voi vedea într-o altă seară, doamnă.

Ea încuviinţă o dată din cap.

– Noapte bună, domnule!

Birjarul sosi după aproape patru minute. Sophie ştia pentru că putea să vadă ceasul de pe marginea micului şemineu din lateralul sălii de primire. Păruse o eternitate, pentru că nici Philip nu se clintise. Stătea în spatele ei, în tăcere, şi ei îi venea să se întoarcă şi să-i spună direct să se care.

Dar strânse din dinţi şi privi cum ceasul ticăi secundele. Când Forbes veni în sfârşit să-i spună că birja o aştepta, aproape că ieşi fugind. Nu intenţiona să se uite în urmă, dar, când urcă în trăsură şi îi comunică birjarului adresa, îl văzu pe Philip pe treptele de la Vega, privind-o ursuz.

Oh, Doamne!

Capitolul 16

– Este o doamnă care vrea să vă vadă, Excelenţă. Refuză să-şi dea numele, dar a trimis asta.

Majordomul întinse tava.

Privirea lui Jack ţâşni la biletul de pe tavă. Trecuse aproape o săptămână de când o văzuse ultima dată pe Sophie – cinci zile, mai precis. Timp de cinci zile, inspectase personal fiecare corespondenţă, cu speranţa că avea să fie ceva de la ea. Habar n-avea care-i era caligrafia, şi totuşi, cumva, ştia uitându-se la acea scrisoare că era de la ea. Ţinându-şi răsuflarea în mod inconştient, ridică biletul şi rupse sigiliul.

Trebuie să te văd în legătură cu o problemă urgentă.

S.

– Condu-o înăuntru, zise el către majordom. Percy, asta-i tot pentru moment.

Secretarul lui ridică uimit privirea de la biroul său din celălalt capăt al camerei. Jack încuviinţă scurt din cap: du-te. Percy îşi adună hârtiile şi ieşi înclinându-se din cameră după majordom, închizând uşa în urma lor.

Jack se ridică şi înconjură biroul, încercând să-şi domolească pulsul care bătea de extaz. Ce putea să vrea? Îşi aminti că era mult mai probabil să fie veşti proaste decât bune, dar nici măcar asta nu-i linişti inima. Ea era aici, în casa lui...

Uşa se deschise.

– Excelenţă, zise Browne pe un ton evident dezaprobator. Vizitatorul dumneavoastră.

El se întoarse. Purta o rochie gri-închis şi un văl negru peste pălărie, dar, imediat cum majordomul închise uşa, ea dădu jos vălul.

Și, când îi văzu chipul, Jack simți că putea respira din nou pentru prima dată în cinci zile.

– Excelență, murmură ea, făcând o reverență extravagantă.

– Doamnă Campbell. Se înclină. De parcă erau doar simple cunoștințe, nu amanți. Intrați?

– Mulțumesc mult că mă primiți. Îmi pare rău că vă deranjez.

Își scoase pălăria. Părul era prins într-un coc strâns, și el tânjea să scoată acele și să-i vadă buclele alunecând în jos pe spate.

Tuși și încercă să alunge imaginea ei cu părul desfăcut întins pe pernele lui.

– Deloc.

Ea se uită la el, serioasă și frumoasă, și degetele lui se albiră, strângând marginea biroului. Dacă nu se prindea de ceva, nu avea să poată niciodată să păstreze distanța față de ea.

– Trebuie făcut ceva cu Philip.

Jack crezu că nu auzise bine.

– Ce se întâmplă cu el? mârâi el.

– Nu mă lasă în pace, spuse ea cu vocea încordată. Apare oriunde mă duc. I-am spus de câteva ori că nu mai joc cu el, așa că doar mă urmărește. Joacă nebunește și bănuiesc că pierde mult. Seara trecută, l-am auzit spunând că joacă așa prost pentru că a pierdut afecțiunea Zeiței Fortuna, și apoi s-a întors și s-a uitat direct la mine – făcându-i pe toți ceilalți să privească tot spre mine. Mă transformă în subiect de bârfă și speculații.

Jack oftă. Să-l ia dracu' pe Philip.

– Voi vorbi cu el.

Obrajii ei se colorară în roz.

– Nu sunt sigură că asta va fi de ajuns. Am încercat să vorbesc cu el, apoi am încercat să nu vorbesc cu el. Și alții au încercat să discute rațional cu el, însă fără vreun efect. Este furios și nu face nici un efort să ascundă asta.

Jack își dorea foarte mult să știe cine altcineva vorbise în numele ei.

– Și crezi că vorbele mele nu vor avea un efect mai mare.

Ea ezită, umezindu-și buzele. O privi neajutorat, dorindu-și să fie el cel care îi gusta gura.

– Este furios pe tine, zise ea blând.

– Asta-i normal.

De obicei, Philip era furios pe el dintr-un motiv sau altul.

– Nu. Sophie clătină din cap, părând să înțeleagă la ce se referea el. Este gelos. A vrut să știe ce s-a întâmplat între noi.

Mușchii lui se încordară.

– Ce i-ai spus?

Fratele lui – lumea – nu trebuia să știe adevărul, și totuși ceva adânc în interiorul lui se revolta la gândul de a spune că între el și Sophie nu se întâmplase nimic. La naiba, o voia, și voia ca toată lumea să știe că ea era...

Doar că nu era. Iar el promisese.

– I-am spus că nu-l privește! exclamă ea. A venit de două ori în vizită la mine acasă cât am fost... plecată. Servitoarea mea i-a spus că nu mă simțeam bine, dar nu a fost chiar convins. Face insinuări și comentarii sugestive, încercând să smulgă informații. M-am străduit să-l evit, dar este insistent.

– Ce speră să obțină?

– Habar nu am! Trase aer în piept și își coborî vocea. Lumea începe să speculeze pe seama mea. Își mușcă buza, apoi continuă, părând foarte neliniștită: A insinuat că am fost prostituata ta.

Jack se depărtă de birou cu mâinile făcute pumni.

– Când?

– Noaptea trecută. Era băut. Nu cred că l-a auzit cineva, dar e doar o chestiune de timp...

– Nu mă interesează ce scuze are, răspunse el. Asta este ceva complet inacceptabil.

Pentru prima dată, pe chipul ei apăru un zâmbet ezitant. Furia lui Jack se diminuă, și ajunse în fața ei înainte să-și dea seama că se mișcase.

– Nu se va mai întâmpla, zise el și apoi – neputând să mai reziste –, aranjă o șuviță rebelă de păr de la tâmpla ei. Ai cuvântul meu.

– Cum? În ochii ei se citea o speranță precaută. Îl poți împiedica să vină la Vega?

Jack răsuci șuvița în jurul degetului. Probabil nu-și putea împiedica fratele să meargă la Vega – doar dacă nu cumva punea un servitor în afara clubului cu ordinul de a-l opri fizic pe Philip să intre. Dar era posibil ca Dashwood să nu fie mulțumit de asta.

– Îl pot împiedica să te mai deranjeze. Poți conta pe asta.

Nu știa cum să o facă, dar acum tot ce conta era să o liniștească.

Ea se relaxă. Zâmbetul ei deveni radiant, și îl privi cu o adorație fățișă.

– Mulțumesc! Nu am știut ce altceva să fac.

Doamne! Nu trecuse nici măcar o săptămână, dar lui i se păruse un deceniu. Îi atinse bărbia, apoi îi înălță chipul spre el.

– Este minimul pe care ți-l pot oferi.

Și o sărută, cuprinzându-i chipul în palme când gura ei cedă sub a lui.

Ea se ridică pe vârfuri, agățându-se de brațele lui și sărutându-l la rândul ei. În sufletul lui, simți o mare bucurie. Nu o uitase deloc. Poate că nu avea să o uite niciodată.

– Mi-a fost dor de tine, îi zise el în ureche, atingându-i cu buzele tâmpla care pulsa slab.

– Și mie de tine, zise ea oftând. Oh, Jack...

Brațele ei îi cuprinseră gâtul, și își petrecu degetele în părul lui.

Jack o trase spre el. Atingerea corpului ei și mirosul pielii ei îi ajunseră direct în cap, asemenea celui mai tare whisky băut prea repede. Dar nu, asta nu era corect. Asta nu era o boală trecătoare care să dispară când se trezea. Așteptase cinci zile lungi să se întâmple asta, și, când nu se întâmplase, tânjea după o scuză, oricare, să o vadă din nou. Nici măcar comportamentul îngrozitor al lui Philip nu putea să-l facă să-i pară rău că ea era aici.

Îi asaltă gura din nou, convingând-o să o deschidă. Ea gemu, și el o duse un pas înapoi, apoi încă unul, până ajunseră la birou. Își puse mâinile pe talia ei și o ridică, fără să-i pese de hârtiile de pe blat. Stomacul i se strânse de nerăbdare și anticipare în vreme ce picioarele ei se încolăceau în jurul șoldurilor lui. Cinci zile interminabile...

Jack îi prinse un genunchi, ridicându-l, ca să se poată mișca mai bine între coapsele ei. Sophie își arcui spatele, și degetele ei se înfipseră în ceafa lui, îndemnându-l să continue. Încă sărutând-o adânc, desfăcu nasturele de sus al rochiei ei dichisite, apoi încă unul și încă unul, până când simți marginea superioară a corsetului ei sub degetele lui.

Asta era nebunie curată. Își luaseră rămas-bun, știind că era o nebunie, și el tot o dorea, mai mult decât oricând, mai mult decât îi păsa de demnitatea casei tatălui său, de obligația titlului său, de faptul că ușa nu era încuiată. Avea nevoie de ea. Jack ignoră fiecare argument contra și își plecă ușor capul pentru a-și apăsa buzele

la baza gâtului ei, unde pulsul îi bătea rapid. Ea îi șopti numele din nou, prinzându-i capul cu o mână și sprijinindu-se cu cealaltă.

Ciocănitul din ușă se auzi ca un tunet. Sophie tresări violent, fiind cât pe ce să cadă și prinzându-se de umerii lui pentru a se stabiliza.

– Oprește-te, gâfâi ea. Nu putem... Trebuie să plec.

Jack o mai ținu un pic, iritat de întrerupere, dar se auzi un alt ciocănit. Simți cum îi cade înapoi peste umeri greutatea datoriei și se îndepărtă de birou. Sophie se dădu jos, încheindu-și în grabă nasturii rochiei. Chipul îi era roșu de dorință și gura încă arăta moale și îmbietoare, iar el fu nevoit să dea înapoi și să se întoarcă pentru a se calma și a îndepărta dorința de a încuia ușa și de a face dragoste cu ea pe canapea, pe birou, pe nenorocita de podea dacă era nevoie.

– Mă voi ocupa de Philip, zise el respirând cu greutate. Corpul îl durea de frustrare. Nu te va mai deranja.

– Mulțumesc. Terminase cu nasturii, își luase pălăria. Legă panglica cu mișcări tremurânde. Înainte de a-și trage vălul peste față, se uită la el plină de dorință și regret. Îmi doresc să nu fi fost nevoită să te deranjez...

– Nu trebuie să îți ceri scuze că ai venit la mine. Îi zâmbi încordat. Niciodată.

– Nu o voi face, murmură ea.

Trase vălul cu mâini tremurânde. Până și asta trimise un fior prin el; dacă ar fi încuiat ușa și ar fi întins-o pe canapea, ea ar fi acceptat.

Merse în fața ei până la ușă, deschizând-o și dând de majordomul său.

– Da? se răsti el.

– Excelența Sa, mama dumneavoastră, dorește să discute urgent cu dumneavoastră, domnule, zise Browne cu chipul impasibil.

Jack strânse din dinți. Browne nu l-ar fi deranjat niciodată din proprie inițiativă; era un majordom excelent. Asta însemna că mama lui îl forțase să o facă, să ciocănească nu o dată, ci de două ori la ușa biroului lui. Desigur, mama lui putea să afle despre vizitatoarea lui doar de la Browne, ceea ce-l făcea pe majordom complice.

– O voi vedea mai târziu, zise el rece și-i întoarse spatele disprețuitor. Haideți, doamnă, îi spuse lui Sophie, care se ivise ezitantă. Dați-mi voie să vă însoțesc.

Îi oferi brațul său și o conduse prin casă. Nici unul din ei nu spuse un cuvânt. Ultima dată când se despărțiseră, amândoi crezuseră că avea să fie pentru totdeauna. Dar de data asta...

Când ajunseră la ușă, ea făcu o reverență rapidă.

– Mulțumesc, Excelență, murmură ea și apoi ieși, fără să se uite în urmă, pe ușa ținută deschisă de valet.

Jack o privi plecând. Aparența resemnării și a obligației fusese smulsă când o văzuse din nou. Acționase ca să-l salveze pe Philip – și când o luase pe Sophie de acolo, și când renunțase la ea.

Dar fratele lui nu putea să lase lucrurile în pace, nici să țină cont de un avertisment. După ce făcuse ce se aștepta de la el, al naibii să fie dacă acum nu avea să facă ceva pentru el. Se întoarse către servitor.

– Trimite după calul meu.

Fu primit aproape imediat, în ciuda orei matinale și a faptului că clubul nu era deschis pentru oaspeți. Dashwood trăgea în grabă haina pe el când managerul deschise ușa. Jack intră.

– Am înțeles că fratele meu a fost din nou la mesele dumneavoastră, zise el fără vreo introducere.

Dashwood se opri, apoi mai trase o dată de haină, ca să o aranjeze.

– Nu discut despre obiceiurile membrilor mei.

Jack se uită nepăsător la el.

– Nu a fost o întrebare.

– Încă este membru, zise Dashwood, fiind, indirect, de acord.

– Încă pariază și pierde sume mari de bani în acest loc – bani pe care nu-i are și nu-i va primi de la mine. Jack își înclină capul. Se gândise foarte bine la cum să-l abordeze pe proprietarul de la Vega. Cred că regula dumneavoastră este „să-ți plătești datoriile".

– Așa este.

– Vă avertizez că, în curând, fratele meu nu-și va mai putea plăti datoriile. Dați-l afară! Revocați-i calitatea de membru.

Pe chipul lui Dashwood apăru un zâmbet lipsit de umor.

– Atunci, va trebui să facă față consecințelor, ca un domn.

Nu se așteptase ca Dashwood să fie de acord cu asta, dar trebuia să încerce.

– Atunci, acceptați-mă în clubul dumneavoastră.

Celălalt bărbat clipi – singurul semn de surpriză.

– Există o procedură, Excelență...

– Pe care nu mă îndoiesc că o puteți ocoli după cum doriți – ca proprietar.

Dashwood încuviință lent din cap, fiind clar că se gândea la ceva. Pentru un moment, chipul lui păru să devină mai dur și rece, și Jack avu impresia că-l vedea pe adevăratul Dashwood, nu pe nonșalantul proprietar de club care se amesteca printre clienții lui bogați. Spera ca acest bărbat să vadă beneficiile de a-l accepta pe ducele de Ware.

– Dacă nu-i veți interzice fratelui meu să joace, riscă să ajungă în ruină, continuă Jack. Nu-l pot opri din degradarea propriului nume și din distrugerea perspectivelor sale, dar nu voi sta să văd cum devine o pată pe numele meu. Acceptați-mă în clubul dumneavoastră, ca să îi pot supraveghea activitățile și să intervin când este nevoie ca să previn pierderile pe care nu le poate plăti.

Dashwood nici nu clipi.

– Aș putea fi convins să permit asta – pentru meritele dumneavoastră, desigur. Există însă o chestiune care mă face să ezit.

Jack bănuia cam care era acea chestiune. Își sprijini o mână în șold ca să ascundă că-și strânsese mâna în pumn.

– Oh? zise el tărăgănat.

Proprietarul clubului îl privi în ochi.

– Doamna Campbell.

Asta era. Jack își păstră expresia impasibilă.

– Cine? întrebă el pe un ton pe jumate disprețuitor.

– Doamna care a pariat cu dumneavoastră – foarte nepotrivit – ultima dată când ați fost aici, Excelență.

Zâmbetul lui Dashwood era firav, dar periculos.

Jack flutură dintr-o mână. Nu trebuia să arate nici un semn că își amintea cine era.

– Ah. Ea. Am acționat doar pentru a o separa de fratele meu, pe care părea să-l jupoaie.

– Este încă membră a acestui club. Nu vreau să o hărțuiți – sau pe alte doamne de aici.

Jack se îndreptă și privi spre celălalt bărbat cu toată aroganța ducală pe care o poseda.

– Uitați cine sunt.

– Asta-i condiția mea, răspunse Dashwood, imperturbabil. Nu vreau genul ăla de pariuri în clubul meu, nici de la dumneavoastră,

nici de la nimeni altcineva. Și păstrați distanța, mai ales față de doamna Campbell.

– Evident, zise el, simțind cuvântul precum gheața pe buze. Dacă Dashwood ar ști... Jack tolera această conversație insultătoare doar de dragul lui Sophie. L-ar lăsa pe Philip să se descurce dacă fratele lui ar demonstra un pic de onoare și ar lăsa-o în pace. Atunci, ne-am înțeles. Își ridică pălăria și se întoarse ca să plece. Voi veni în această seară.

– Mă voi asigura ca Forbes să aibă numele dumneavoastră.

Jack încuviință din cap și plecă. Abia când urcă în șa și se îndreptă spre casă își permise să se gândească la consecințele probabile ale aceste manevre. Fusese acceptat la Vega, unde avea să-l poată supraveghea pe Philip și să-l împiedice să o hărțuiască pe Sophie. Și ca să facă asta...

Avea să o vadă și pe ea.

Capitolul 17

Două seri mai târziu, Sophie intră pe ușile de la Vega trepidând de emoție. Nu spera ca Jack să-l fi convins pe Philip să o lase în pace. De fiecare dată când venise la club, el era acolo, de parcă o aștepta, urmărind tot ce făcea.

Era și alarmant, și curios. Cu siguranță, nu putea să simtă așa un atașament față de ea bazat doar pe obiceiul lor comun de a juca. După cum subliniase Jack, ea câștigase mai mult de la Philip decât el de la ea. El însuși fusese cauza scenei care dusese la pariul scandalos al lui Jack. Dacă ar fi trebuit să facă ceva, acel ceva ar fi fost să și ceară scuze față de ea când se întâlneau data următoare.

În schimb, era suspicios și posesiv într-un fel cum nu fusese înainte. Totul o făcea să creadă că furia lui era mai mult față de Jack decât față de ea. Sophie nu avusese niciodată un frate, și o mică parte din inima ei suferea din cauza neînțelegerilor dintre cei doi frați, după ce în tinerețe fuseseră apropiați. Din păcate, nu-i putea spune nimic din toate astea lui Philip fără a nu se da de gol că nu fusese bolnavă, ci plecată în Chiswick, unde făcuse dragoste cu fratele lui. Și, din moment ce această perspectivă fusese ceea ce-l enervase așa tare... Era neajutorată.

În seara asta se îndreptă spre mesele de vist. Hazardul își pierduse tot farmecul și să joace faraon era aproape la fel de rău. Vistul era mai liniștit și cumva mai pacifist – trebuia să stea concentrată la cărți ca să joace bine, ceea ce o împiedica să se gândească la Jack și la cum traversase camera din doi pași ca să o ia în brațe și să o sărute și la cum l-ar fi implorat să mai facă o ultimă dată dragoste cu ea acolo, pe birou, dacă cineva nu ar fi ciocănit la ușă și nu ar fi smuls-o din ceața dorinței. Crezuse că, după câteva zile despărțiți, atracția față el se diminuase sau măcar devenise controlabilă. În schimb, devenise mai aprigă ca oricând în clipa în care-l văzuse.

– Doamnă Campbell!

Tresări violent la acea exclamație.

– Doamne, exclamă ea, cu o mână în dreptul pieptului. M-ați speriat, domnule.

Fergus Fraser zâmbi larg. Era destul de fermecător, deși îngrozitor de superficial. Bunicul lui era un lord scoțian, și domnul Fraser trăia din acea legătură de când îl știa Sophie. Bănuia că scopul lui la Vega era similar cu al ei – să câștige o avere sau măcar un venit decent.

– Nu asta era intenția mea. Eu doar am venit să transmit un mesaj de la un prieten comun.

Ea se încordă toată. Aveau câteva cunoștințe comune, dar cea mai importantă era Philip Lindeville.

– Oh?

Îi înmână un bilet îndoit cu o înfloritură.

– Trebuie să vă cer să-l citiți în privat și, dacă doriți să îi trimiteți un răspuns, eu îl voi transmite cu plăcere.

Pe față era caligrafia lui Philip, scriindu-i numele cu litere grăbite. Bătu cu el în palmă și îi zâmbi domnului Fraser ca pentru a-l trimite de acolo.

Cu o plecăciune lentă și elegantă, el se scuză și plecă. Sophie privi pe sub gene încotro se îndrepta. Încăperea de douăzeci și unu, una dintre preferatele lui Philip. Pășind mai aproape de perete, rupse sigiliul biletului și îl citi.

Ar fi putut să fie de la un Philip diferit.

Am fost un prost. Încercând prea mult să îți fiu prieten, ți-am pierdut favorurile, și acum mă simt pierdut fără compania ta. Spune-mi că mă vei ierta, draga mea Sophie, și vom fi cum am fost ca înainte – pentru moment. Trebuie să știi că țin la tine, dar mi se interzice să îți mai vorbesc vreodată de cineva căruia nu-i pasă nici de interesul meu, nici de al tău. Nimeni nu-mi va opri gândurile din a zbura la tine.

Al tău etern servitor,

P. Lindeville

„Cineva căruia nu-i pasă nici de interesul meu, nici de al tău..." Inima îi sări dintr-odată; se apropie mai mult de ușa de la douăzeci și unu. Era încă destul de devreme, dar câteva mese erau deja pline.

După o vreme, îl zări pe Philip, cu privirea lui întunecată posomorâtă în timp ce arunca o carte și cerea o alta. Dar în spatele lui...

Stătea Jack.

Avea cea mai formidabilă expresie ducală, cu gura lui senzuală strânsă într-o linie fermă, dar era acolo. Și Philip nu îndrăznise să se apropie de ea.

Inima i se umflă până când ea scoase o mică exclamație. Jack detesta jocurile de noroc și dispreţuia clubul Vega, dar totuși era aici. Și putea fi doar pentru ea. Pentru o clipă, nu se putu abține să nu se uite la el, dorindu-și să poată traversa încăperea și să-i mulţumească – să își arate recunoștința –, să se arunce în brațele lui și să-l vadă zâmbind spre ea înainte de a o săruta...

– Am auzit că ducele de Ware a cerut să devină membru, dar nu mă așteptam să-l văd aici, remarcă Giles Carter lângă ea.

Sophie nici nu-l auzise apropiindu-se și tresări când îi auzi vocea. Era o binecuvântare, pentru că îi oferea șansa să-și ascundă privirea de îndrăgostită cu care îl țintuia pe Jack.

– Da?

– Aparent, i s-a acceptat pe loc. Carter pufni fără amuzament. Privilegiul de a fi duce, bănuiesc.

Ea reuși să zâmbească ironic.

– Deci va veni regulat?

– Fără îndoială. Domnul Carter aruncă o privire iscoditoare spre ea. Vă deranjează sau vă face plăcere?

Ea îngheță de teamă.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Vreau să spun că el și dumneavoastră ați făcut o scenă, care s-a terminat cu el luându-vă cu trăsura lui. Și ați fost văzuți amândoi abia după câteva zile.

– Am fost acasă, zise ea cu grijă. Bolnavă, în pat. V-am spus.

El încuviință din cap.

– Așa este. Și vă cred. Dar chiar...

– Ce anume? întrebă ea ascuțit. Ce sugerați, domnule?

El ridică o mână.

– Doar că prezența lui aici ar putea să fie o oportunitate neașteptată pentru dumneavoastră.

Nu. Era un chin neașteptat, o amintire a ce nu avea să poată avea niciodată. Și nimeni nu trebuia să știe că ea visase la asta, darămite că el fusese cândva al ei. Își forță umerii să se relaxeze.

– O oportunitate să mă umilesc din nou? Clătină din cap. Am învățat lecția pe propria piele, mulțumesc.

El rămase tăcut pentru o clipă.

– Femeile sunt niște făpturi misterioase pentru mine, zise el într-un final. Am trei surori și patru nepoate, și niciodată nu am ghicit ce gândește vreuna dintre ele. Cele mai mărunte lucruri devin tragedii demne de Shakespeare, în vreme ce lucrurile dificile sunt date la o parte ca baliverne. Când v-am cunoscut, am crezut că nu sunteți ca ele. Sensibilă și inteligentă, mi-am zis eu, o femeie cu care un bărbat se poate simți în largul lui, în loc să fie constant în gardă.

Ar trebui să se dea peste cap să-l asigure că era așa. Ar trebui să fie mulțumită să-l audă că o privea cu o asemenea stimă și să facă tot ce se putea pentru a-l face să nu-și schimbe părerea. În definitiv, în urmă cu trei săptămâni, Giles Carter era în capătul listei de posibili soți. Era un domn și ea era fiica unui domn – cu patru mii de lire. El nu cunoștea acest ultim aspect, dar ea fusese foarte atentă să proiecteze imaginea unei femei cu ceva bani proprii. Exista o posibilitate foarte reală ca domnul Carter să se căsătorească cu ea.

Jack nu ar face-o niciodată.

Sophie știa asta; o știuse de la bun început. Nu doar că era ceva complet de neconceput pentru un duce să se însoare cu o femeie care își câștiga existența jucând, dar Jack nu spusese și nu făcuse nimic care să sugereze altceva. Îi spusese direct că ducii, mai ales ducii de Ware, nu se căsătoreau din dragoste. Poate că încă o dorea – și, ca o femeie păcătoasă ce era, Sophie simți o explozie irațională de dor la gândul că el o dorea –, dar numai ca iubită. În cel mai bun caz, ca amantă. Oricum era o proastă că-l dorea în continuare, chiar dacă nu-l lua în calcul pentru scopul ei de a se căsători cu un domn respectabil care i-ar oferi siguranța și familia după care tânjea.

Cu ceva efort, se împotrivi reacției viscerale avute la vederea lui Jack. În clipa în care ieșiseră pe porțile casei Alwyn pentru a reveni în Londra, se terminase vremea în care își puteau face de cap.

– Mă tem că sunteți pe cale să spuneți că sentimentele dumneavoastră s-au schimbat, murmură ea.

– Nu mai sunt aşa sigur ca înainte, recunoscu domnul Carter. Nu din cauza scenei de la masa de hazard – am fost martor la toată, vă amintiţi, şi ştiu că ducele a fost provocator şi bădăran. Orice bărbat i-ar fi dat un pumn, şi nu ştiu mulţi care ar fi rezistat la provocarea lui. Dar de când aţi revenit la Vega... Făcu o pauză. Nu mai sunteţi aceeaşi, fu concluzia lui.

Ar fi fost stupid să mintă.

– Aşa este, fu ea de acord, cu blândeţe. Bănuiesc că nu.

El zâmbi strâmb.

– Atunci, singura întrebare este cum v-aţi schimbat. Pariul cu un duce poate pune o femeie pe gânduri. Bănuiesc că nu este aşa diferit de uneltirile unei tinere domnişoare pentru a dansa cu un duce. Cine ştie ce ar putea ieşi odată ce este atrasă atenţia unui bărbat, şi ducii – chiar şi ducele de Ware – sunt bărbaţi din carne şi oase, la fel ca restul.

Înainte să apuce să se oprească, Sophie mai aruncă o privire pe furiş în camera de douăzeci şi unu. Jack vorbea cu un alt bărbat, cu un umăr rezemat elegant de perete. Zâmbea uşor la ce-i spunea tovarăşul său, şi privi în direcţia ei. Preţ de cea mai scurtă secundă, privirile lor se întâlniră, cu aceeaşi senzaţie de fulgerare pe care o simţise în casa Alwyn. Lumea păru să dispară în acea secundă, lăsându-i doar pe ei doi, două piese ale unui întreg. „Sunt îndrăgostită de el", gândi Sophie surprinsă.

Apoi, Jack se uită în altă parte, cu aceeaşi expresie. Sophie făcu la fel, revenind cu atenţia la Giles Carter.

– Dacă mă întrebaţi dacă nutresc speranţe de-a pune mâna pe ducele de Ware, zise ea pe un ton neutru, răspunsul este nu. Însăşi gândul sfidează imposibilul. Prezenţa sa aici este o surpriză pentru mine. Ultimul lucru pe care doresc să-l fac este să provoc o altă scenă şi să retrăiesc o experienţă neplăcută. Sunt conştientă de cât de pripit am acţionat în acea seară şi am decis să nu mai fac aşa ceva niciodată.

Domnul Carter o asculta atent. Inima lui Sophie se strânse; era un om bun, unul pentru care sperase cândva să dezvolte o afecţiune reală. Dacă Philip nu ar fi fost aşa încăpăţânat... dacă Jack nu ar fi apărut furios şi lipsit de răbdare... dacă ea nu şi-ar fi pierdut controlul şi nu ar fi cedat tentaţiei de a câştiga atâţia bani... Probabil ar fi continuat să flirteze cât de bine putea cu domnul Carter

și să-l aducă unde voia ea. Avea toate calitățile necesare unui soț, și chiar îl plăcea.

Dar el nu era Jack și nu avea să fie niciodată. Acele câteva zile petrecute în casa Alwyn schimbaseră ceva în interiorul el, precum lutul băgat în cuptor ca să ardă, și acum nu putea redeveni cum fusese înainte. Nu o lăsa inima să-l amăgească pe domnul Carter, fiindcă în inima ei nu avea loc decât pentru Jack. Poate că, în timp, asta avea să se domolească, dar pentru moment...

Îi zâmbi forțat.

– M-ați întrebat cum m-am schimbat. Am devenit mai calculată. În seara asta, am chef să câștig mulți bani, și vă plac prea mult ca să deveniți prada mea. Ne luăm rămas-bun până într-o altă seară?

Chipul lui se relaxă. Chiar râse.

– Aș putea spune că asta-i dovada că mă respectați, o tachină el. Mă avertizați să plec pentru a-mi cruța buzunarul și mândria!

– Vă port cel mai mare respect, domnule! Îl bătu cu evantaiul pe braț. Doar pierdeți cu atâta eleganță...

– Numai în fața dumneavoastră.

Îi oferi brațul. Sophie îl acceptă și îl lăsă să o conducă la mesele de faraon. Vistul era prea blând, până la urmă; în seara asta, se simțea neliniștită și nesăbuită – și la naiba cu cine îi tăia calea.

Norocul o ținu pe durata serii. Când ceasul bătu ora două, câștigase o sumă bunicică – un pic peste o sută de lire. Ar fi trebuit să fie mulțumită, dar se simțea doar epuizată. Sosise momentul să se întoarcă acasă. Își luă rămas-bun de la însoțitorii ei și se îndreptă spre holul de primire pentru a-și lua mantia și a-i cere lui Forbes să trimită după o birjă.

Holul era liniștit la ora aceea a nopții. Ușile de la Vega erau deschise până dimineața, dar majoritatea oamenilor care intenționau să joace în acea seară erau deja în salonul principal. Jucătorii înrăiți, în căutare de senzații tari, plecaseră deja pentru un vânat mai depravat, și concurența pentru birje în acest moment era ca inexistentă. Ușa de la intrare stătea deschisă și aerul proaspăt intra în holul elegant când ea ajunse aici. Sophie trase recunoscătoare aer în piept.

– Domnule Forbes, începu ea, apropiindu-se de bărbatul înalt cu părul blond care era cu spatele la ea.

El se întoarse. Ea se opri, icnind. Nu era majordomul. Chipul lui Jack era neclintit ca marmura.

– Doamnă Campbell.

Desigur. Ea nu trebuie să-l cunoască – și nici el pe ea.

– Excelență, murmură ea, făcând o reverență. Mă scuzați.

– Forbes a ieșit să cheme o birjă. Par cam puține în seara asta.

Tonul lui era rece și distant – ducal. Ea roși.

– Da, deseori sunt.

Rămaseră într-o tăcere ciudată pentru un minut. Tânjea să-i spună ceva, orice, dar nu avea curaj. Era de ajuns un cuvânt auzit, un semn de legătură, și zvonurile ar reveni în viața ei. Și totuși... să stea aici, așa aproape de el, era mai mult decât putea suporta, mai ales în seara asta.

Din fericire, domnul Forbes reveni înăuntru, ridicând din sprâncene când o văzu.

– Doamnă Campbell! Doriți o birjă?

– Da.

El încuviință o dată din cap

– Trimit imediat după una. Birja vă așteaptă afară, Excelență. Îi făcu un semn lui Frank, servitorul care se ocupa de garderobă, care tocmai venea în grabă în hol, cu o manta peste braț și o pălărie în cealaltă mână – ale lui Jack, fără îndoială. Adu mantia doamnei Campbell, îi zise Forbes.

Jack își puse haina pe el și luă pălăria de la Frank.

– Prostii, zise el rece. Doamna trebuie să ia birja.

Forbes se înclină.

– Cum doriți, domnule. Voi chema alta imediat.

– Nu. Jack își puse pălăria pe cap. Am nevoie de niște aer proaspăt. Voi merge pe jos.

Sophie își păstră bărbia semeață, dar privea cu grijă departe de chipul lui.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule.

El își înclină capul în semn de recunoștință regală în vreme ce-și trăgea mănușile. Fără vreun alt cuvânt sau privire, ieși în noapte. Sophie trase aer abrupt când briza se învârti în jurul lui, aducând spre ea mirosul slab al săpunului lui de bărbierit.

– Sunteți bine? întrebă Forbes, privind-o mult prea de aproape. A fost Excelența Sa inoportun?

– Poftim? Nu. Clătină iute din cap. Sunt doar obosită. Excelența Sa a fost foarte amabil să mă lase să iau birja sa.

Forbes nu părea prea convins.

– Dacă sunteți sigură...

– Da. Ea zâmbi ușurată când Frank reapăru cu mantia ei. Foarte sigură. Și acum, nu va trebui să aștept cât este chemată birja, ceea ce mă bucură.

Legă panglicile mantiei, și Forbes îi oferi mâna pentru a o însoți în timp ce cobora treptele spre birja care o aștepta.

O privire aruncată pe furiș în susul și în josul străzii nu dezvălui nici urmă de Jack. Sophie urcă în birjă, mulțumindu-i domnului Forbes pentru ajutor cu o coroană de argint. Trăsura porni, și ea încercă să-și liniștească pulsul. Va trebui să se obișnuiască să-l vadă – dacă Giles Carter avea dreptate că el devenise membru. Când îi ceruse să-l împiedice pe Philip să o mai hărțuiască, nu-și imaginase că avea să o facă personal. Dacă ar fi știut, nu era sigură că i-ar mai fi cerut. Era o mare ușurare să nu-l mai vadă pe Philip privind-o mereu, dar ar fi și mai neliniștitor să îl tot zărească pe Jack. Își sprijini capul de fereastra îngustă, gândindu-se cât de ridicolă îi devenise viața în ultima vreme.

Birjarul coti spre strada principală, și ea sări dintr-odată în sus, apoi plonjă în față.

– Oprește un moment! strigă ea către birjar.

Acesta încetini calul, și ea bâjbâi după mâner. Deschise ușa exact când birja ajunse în dreptul lui Jack.

– Aceasta trebuia să fie trăsura dumneavoastră, domnule.

– Da, zise el.

– Nu aș fi acceptat oferta dacă aș fi bănuit că veți fi nevoit să mergeți pe jos.

El făcu un pas mai aproape și puse mâna peste a ei pe mânerul ușii.

– Poate că am putea... împărți trăsura.

Gura ei se uscă. Îndepărtă din capul ei mica șoaptă care o avertiza că asta era o greșeală. Vocea lui Jack pierduse detașarea aristocrată. Era din nou bărbatul care râsese cu ea în casa Alwyn, și felul cum se uita la ea făcu să-i tresară inima. Ea încuviință din cap, trăgându-se mai încolo pe banchetă pentru a-i face loc.

Capitolul 18

Abia-l auzi pe Jack spunându-i birjarului să continue drumul; inima îi bătea așa tare, că și-o simțea în gât. Birjarul porni înainte cu o mică smucitură, și asta-i dezlegă limba.

– Mi s-a spus că acum ești membru al clubului Vega.

– Da. Mâna lui alunecă peste a ei pe bancheta dintre ei. Degetele lui îi mângâiară degetele, apoi alunecară spre încheietură, unde desfăcu nasturii mănușii ei. Era singura cale să-mi țin cuvântul față de tine.

– Este cu mult peste ce mă așteptam eu, zise ea nesigură.

Îi scotea mănușa, trimițând fiori prin tot corpul ei.

– Nu ar trebui să fie.

– Știu ce părere ai despre jocuri...

Mănușa fu scoasă, și pielea lui o atingea pe a ei. Când își scosese propria mănușă? Vocea lui Sophie se înecă atunci când degetele lui se întinseră între ale ei, cu palma lui peste a ei.

– Nu a zis nimeni că trebuie să joc, șopti el.

– Trebuie să fie teribil de neplăcut. Nu îți pot cere să...

El îi strânse mâna.

– Poate voiam o scuză să fiu acolo. Privi spre ea, în ochii lui reflectându-se lumina de la felinarele stradale pe lângă care treceau. În ciuda a ce spune lumea despre mine, nu sunt făcut din piatră, și a fost o săptămână lungă și îngrozitoare.

Ea scoase un suspin ciudat, abia dându-și seama că-și ținuse răsuflarea. „Chiar și ducii sunt oameni din carne și oase." Propriul ei sânge părea să-i fiarbă în vene.

– A fost.

Mâna lui o strânse pe a ei, degetul lui mare mângâindu-i degetele.

Era o nebună. Nu doar că-și pierduse inima pentru bărbatul greșit, dar nu-i păsa. Dar, dacă acest moment cu el, cu singurul contact dintre ei fiind mâna lui în jurul mâinii ei, o costa orice speranță pentru o căsătorie respectabilă, nu putea să regrete. Sophie pierduse

prea mulți oameni pe care-i iubise ca să ia drept ceva cuvenit orice secundă de bucurie. Își întoarse chipul spre umărul lui, inspirând adânc mirosul, atingerea și căldura de neșters din memoria ei.

Prea curând, birja se opri pe Alfred Street. Jack deschise portiera și coborî, întorcându-se pentru a o ajuta. Îi oferi brațul și o conduse cei câțiva pași până la ușa casei ei. Își înclină capul pe spate, studiindu-i locuința, apoi privi spre stânga și spre dreapta, ca să vadă strada. Era modestă, dar curată și relativ sigură.

– Deci aici locuiești

– Da. Își scoase cheia, încercând să prelungească momentul. Credeam că știai deja

– Nu. O privi arzător. Dacă aș fi știut unde stăteai, nu aș fi putut sta departe.

Dumnezeu să o ajute. Toată determinarea ei de-a păstra zilele petrecute împreună un secret în inima ei se evaporă.

– Intră, șopti ea înainte să se poată opri. Rămâi cu mine.

Zâmbetul lui feroce o făcu să plutească.

– O clipă, zise el, răsucindu-se pe călcâie.

Sophie băgă cheia în broască în timp ce el vorbea cu birjarul, care pocni din bici și plecă exact când ea deschise ușa. Se întoarse, dar Jack era deja în spatele ei, cu o expresie de încordare pe chip. Își apăsă degetele peste buzele ei, și un braț alunecă în jurul taliei ei, îndemnând-o să treacă peste prag, înainte de a închide ușa și de a încuia. Își lipi obrazul de al ei.

– Și servitorii tăi? întrebă el.

– Este doar una, răspunse ea. Camerista mea, Colleen. Își poate ține limba...

– Excelent! Unde doarme?

Buzele lui îi atingeau pielea sensibilă de sub ureche, și Sophie se simți într-un real pericol de a leșina.

– Sus. Doarme dusă acum...

Ea îi văzu albul dinților când zâmbi larg, exact înainte să o sărute. Cheia ei făcu un mic zgomot când căzu pe podea. Sophie se agăță de haina lui, ținându-l aproape de ea, în timp ce-i răspundea la sărut. Întreaga ei ființă părea înflăcărată de plăcere în timp ce degetele lui – ambele mâini goale acum – îi cuprinseră maxilarul când limba lui se întâlni cu a ei. Când își înălță capul, ea se legănă și aproape se împiedică, îmbătată de gustul lui.

– Du-mă în pat, șopti el, mușcând-o de lobul urechii. I-am spus birjarului să revină în două ore.

Pentru că nu putea rămâne. Asta ar fi trebuit să o trezească un pic la realitate, dar ea îi luă în schimb mâna și-l conduse în sus pe scări. Nu era timp de pierdut.

Abia ajunse la ușa dormitorului, când el o prinse din nou. Cu o mână, îi desfăcu mantia și o lăsă să cadă pe podea.

– Știi cât de aproape am fost să te răvășesc pe biroul meu când ai venit în vizită? întrebă el dându-i jos pălăria.

– Nu aș fi obiectat.

Eforturile ei de a-l dezbrăca erau împiedicate de atingerile frecvente ale mâinilor lui pe pielea ei. Pulsul îi bătea așa neregulat, că era o minune că nu leșinase.

Râsul lui Jack fu reținut. O lăsă să-i dea jos mantaua și haina, apoi o întoarse și începu să-i descheie rochia.

– A fost al naibii de dificil să te las să pleci din nou. Am fost la un pas de a nu te lăsa. Corsajul ei se desfăcu, și el o sărută pe ceafă. Sophie își puse mâinile pe peretele din fața ei pentru a se sprijini; oasele ei păreau să se înmoaie când el făcea asta. În fiecare zi, mă uitam printre scrisori, sperând să văd un mesaj de la tine, continuă el, cu vocea joasă în timp ce o dezbrăca de rochie. De fiecare dată când ies, nu pot să nu sper să te văd.

Ea răsufla tremurat în timp ce brațele lui o cuprinseră și corpul lui se lipi de al ei.

– Am fost de acord... Se înecă, încercând să se agațe de o fărâmă de rațiune. Nu este înțelept pentru nici unul din noi...

– Nu, nu este, dar nu-mi pasă, mârâi el. Doamne, Sophie, te vreau mai mult decât oricând!

Ea scânci; simți furnicături pe piele, și inima îi tresăltă în piept. „Te iubesc", gândi ea neajutorată. Se răsuci în brațele lui și apucă de vesta lui cu ambele mâini.

– Nici mie nu-mi pasă.

Gura lui era peste a ei înainte ca ea să apuce să termine de vorbit. Cu degete grăbite, se dezbrăcară unul pe celălalt înainte de a se lăsa pe pat. Greutatea lui Jack deasupra ei îi deschise apetitul. Mâinile lui îi dezmierdau pielea de parcă nu credea că era reală. Își depărtă fără jenă picioarele și le frecă de șoldurile lui, întinzându-se spre el.

El rezistă eforturilor ei.

– Mi-am imaginat că te am așa de când ni s-a întâlnit privirea, la Vega, șopti el.

Îi desfăcu brațele din jurul gâtului său unul câte unul și le întinse, prinzându-i mâinile în timp ce se lăsa deasupra ei.

– Erai cu un alt bărbat, și a fost nevoie de toată forța să nu vin acolo și să-l las lat.

– Un prieten, gemu ea. Nimic mai mult.

Acum, nu se mai putea căsători vreodată cu Giles Carter.

– Hmm. Jack nu părea convins. El știe asta? O sărută pe o parte a gâtului, exact unde-i bătea pulsul, buzele lui sugându-i pielea până când ea simți că o ia leșinul. Voiam să știe. Voiam ca toată lumea să știe că erai a mea.

Se mișcă, alunecând deasupra ei, mimând actul sexual.

Era invitația perfectă să-l întrebe ce voia să spună cu asta. Îi devenea clar faptul că nu puteau sta departe unul de celălalt – și nici nu voiau asta. Philip se putea duce naibii, cu gelozia lui cu tot; Giles Carter și intențiile lui onorabile trebuiau să dispară. Bărbatul acesta era în capul ei și în inima ei și ea voia să fie cu el. Iubită, amantă sau altceva, nu-i păsa, atâta timp cât erau împreună.

Dar era ceva prea serios pentru moment, când corpul ei tânjea după al lui.

– Jack, fă dragoste cu mine.

Își ridică iarăși șoldurile, și lui i se tăie răsuflarea.

– Te-ai gândit la mine? O ținea țintuită de pat, deși gura lui umbla peste fața și gâtul ei. Așa?

– Da. Respirația ei era neregulată acum. Șoldurile lui alunecau peste ale ei, dar negându-i ce voia ea. Mereu. Știi că eu...

– Bun.

Se repoziționă și intră în ea. Sophie trase aer în piept și își înfipse călcâiele în saltea, dorindu-și să-l tragă cât mai adânc în ea, ca el să nu mai plece niciodată. El dădu drumul brațelor ei și-i cuprinse ceafa cu una din mâini până când ea ajunse să se uite în ochii lui.

– Mă gândesc mereu la tine. Se retrase, doar ca să revină în ea, mai adânc de data asta. Te doresc încontinuu. Încă o retragere lentă, încă o revenire în forță.

Ea își puse mâinile pe spatele lui și încercă să-l zorească. El însă se ridică în brațe, cu privirea lui electrică ațintită spre ochii ei.

– Sunt complet nebun după tine.

O mână se strecură între ei și unul dintre degetele lui alunecă între picioarele ei. Doar acea atingere ușoară și iscoditoare îi trimise prin tot corpul un fior care deveni tot mai puternic până când ajunse în vârf și căzu ca un val peste ea. Jack îi întrerupse gemetele puternice cu un sărut adânc, corpul lui mișcându-se în grabă peste al ei până când își dădu capul pe spate și deveni rigid, cuprins de propriul orgasm. Și, când se rostogoli pe pat lângă ea, ținând-o strâns lângă el cu brațele încă tremurând, ea își rezemă obrazul de pieptul lui, ascultându-i inima care bătea, și rosti în șoaptă: „Te iubesc".

– Dacă fiecare noapte la Vega se termină așa, nu vor putea să mă țină afară, bolborosi el.

Ea chicoti.

– Este prima dată când îmi închei o seară de la Vega în pat cu un duce.

El începu să-i scoată acele din părul care era teribil de ciufulit.

– Atâta timp cât acel duce sunt eu, îți recomand cu căldură să o faci mai des.

Ea zâmbi, dar inima i se strânse un pic. Își dădu capul pe spate ca să-i poată vedea fața.

– Ce înseamnă asta? Am fost de acord că s-a terminat când am plecat din casa Alwyn.

– Și totuși, suntem aici. Îi scosese toate acele de păr și acum le dădea jos de pe saltea pe podea. Cu părul desfăcut, ea se așeză mai confortabil pe el, cu obrazul pe brațul lui. Înseamnă... El se opri, căutându-i fața. Înseamnă ce vrem noi să însemne, termină el. Ce vrei tu să însemne. Eu am recunoscut deja că nu mă pot controla când vine vorba despre tine. Orice îmi oferi, eu voi lua.

Cuvintele „Ia-mă cu totul" îi trecură prin minte, dar numai pentru o clipă. Simțurile și rațiunea ei începeau să își revină pe măsură ce valul pasiunii trecea, și ea își alese cu grijă cuvintele.

– Vreau să te văd.

– S-a făcut, zise el imediat, cu un zâmbet leneș îmblânzindu-i expresia.

– Cât de des posibil, continuă ea. Îmi dau seama că nu vrei ca Philip să știe...

Ranchiuna apăru pe chipul lui.

– Doar de dragul tău. Nu de al lui și nici de dragul meu. Ochii ei se măriră, și el îndepărtă o șuviță rătăcită de păr de pe tâmpla ei. Sunt

conștient că asta nu-i o alegere ușoară pentru o femeie. Singurul lucru care m-ar ține departe de tine este teama de ce ai avea de îndurat dacă s-ar afla. Mândria lui Philip își va reveni cu timpul, dar nu-l voi lăsa să-ți strice reputația într-un acces de furie.

Reputația ei conta pentru că încerca să atragă un soț respectabil. Dacă devenea amanta lui Jack, asta nu urma să mai fie o opțiune. Deși deja înlăturase ideea, aceasta se învârtea în mintea ei precum o ceață, acoperindu-i rațiunea și logica. Poate că Marele ei Plan nu avea să fie niciodată realizat; poate că avea să fie mai fericită ca amanta lui Jack decât ca soția unui moșier amabil. Avea să petreacă tot restul zilelor regretând dacă renunța la Jack în speranța unei căsătorii respectabile, dar lipsite de pasiune?

Sophie nu știa. Avusese încredere în propriile instincte de când avea doisprezece ani, dar nu se mai simțea sigură pe nimic. Să-și urmeze inima și să spere că totul avea să iasă bine? Dar ce însemna „să iasă bine" în acest caz? Fusese onestă când îi spusese domnului Carter că nu se aștepta să pună mâna pe un duce. Un duce nu s-ar căsători cu o femeie ca ea, o femeie cu un nume fals, cu un soț imaginar decedat și cu un profund și înrădăcinat simț al supraviețuirii. Georgiana se plânsese suficient despre strictețea însoțitoarei ei ca Sophie să înțeleagă cât de departe de limita respectabilității se afla. Să sară curajos acel prag devenind amantă, chiar și amanta lui Jack.

Putea să riște?

Jack nu-i promitea mai mult de o aventură. Sophie se forță să accepte asta. El – la fel ca ea – voia ca aventura lor să continue, dar așa cum fusese în casa Alwyn, pe ascuns. Chiar dacă recunoștea că era prea tentant ca să refuze – precum acel pariu –, își reaminti că trebuia să se bucure fără să aibă așteptări.

– Sophie, zise Jack cu blândețe. Ea clipi, dându-și seama că gândurile ei se abătuseră de la subiect. Nu știu la ce te gândești, dar oprește-te. Ești așa încruntată.

Ea își retrase mâinile pe pieptul lui gol. Bucură-te de asta! Era din nou în brațele ei, și ar fi înnebunit dacă s-ar fi gândit în continuare la cum și când avea să se termine.

– Nu pari speriat.

Zâmbetul lui străluci din nou. Lampa pe care Colleen o lăsase lângă pat îi lumina chipul cu o strălucire caldă și îi făcea părul să semene cu alama șlefuită.

– Dimpotrivă, draga mea. Mă determină să vreau să te fac să uiți de orice ar fi.

Dacă ar putea. Făcea vârtejuri cu degetele peste pieptul lui gol, iar gândurile ei sumbre dispăreau pe măsură ce ea se concentra pe a-l avea lângă ea din nou.

– Nu este genul de lucru pe care l-aș putea uita. Urcă ușor cu mâna pe brațul lui, ca să își împreuneze degetele cu ale lui. Mă gândeam doar cum am putea aranja lucrurile ca să te pot vedea și după plecarea de la Vega în fiecare noapte... cum am putea împărți o birjă sau șansa de a merge pe jos în aceeași direcție și să ajungem aici, așa, în fiecare noapte.

El râse din nou, acel râs jos și obraznic al lui care o înmuia toată.

– Voi născoci o cale să fac exact cum ai spus. O rostogoli pe spate și veni deasupra ei. Începând de acum, adăugă el.

Făcu din nou dragoste cu ea, de data asta lent, până când mintea ei deveni binecuvântat de goală. Alunecă spre somn, cuibărită lângă pieptul lui, cu obrazul în dreptul inimii lui și cu brațele lui în jurul ei, și se trezi doar când el alunecă din pat. Scoase un zgomot silențios de nemulțumire în timp ce el separa hainele lui de ale ei din mormanul de pe podea și începu să se îmbrace.

– Birja va reveni în curând.

– Aș vrea să nu pleci, șopti ea fără să gândească.

Jack înălță capul, și degetele lui se opriră din închisul nasturilor cămășii sale. Ochii lui se întâlniră cu ai ei și, pentru un moment interminabil și tensionat, se uită la ea de parcă aștepta ceva, un cuvânt sau o expresie care să-l rețină. În acel moment, socotelile familiare și consecințele îi treceau din nou lui Sophie prin minte, și de data asta ezită în hotărârea ei. Fix când adună curajul să spună cuvântul hotărâtor – *stai* –, el își mută privirea.

– Trebuie.

Se întinse după lavalieră și o puse în jurul gâtului.

Imprudența care încolțise în pieptul ei se stinse. Oftă încet, gândindu-se că el o salvase de ea însăși.

– Știu.

Se uita în sus în întuneric și asculta sunetele silențioase făcute de el în timp ce se îmbrăca. Podeaua scârțâi puțin când el veni înapoi la pat.

– Când te voi vedea din nou? Se așeză pe marginea saltelei și se aplecă să o sărute; mâna îi căzu pe sânul ei gol pentru o mângâiere lentă. Dă-mi o oră și o zi, draga mea.

– Jack. Sophie se sprijini de perne pentru a se feri de tentația de a-l trage înapoi lângă ea. Naiba să o ia de birjă care venea după el. Merg la Vega în majoritatea nopților între opt și nouă.

Ochii lui albaștri se uitau fix în ai ei.

– Când pleci?

– De obicei, nu înainte de ora trei. Degetele lui se jucau de a lungul coastelor ei, și ea se cutremură. Dar este destul de târziu. Mă gândeam să plec mai devreme...

– La ora unu, șopti el. Pleacă la unu. Voi găsi singur drumul spre tine.

– Dacă...? începu ea.

– Nu mă vrei? Zâmbi cu tristețe. Nu pleca la unu. Pleacă mai devreme sau mai târziu, și eu voi ști să nu vin.

– Cum vei ști când plec?

El îi atinse buzele cu un deget.

– Sunt atent – mai ales la tine. Nu este greu să te uiți la cineva când nu te uiți la cărți.

Sophie își încreți buzele și îi sărută degetul.

– Poate ar trebui să joci o mână din când în când. Este un club de jocuri, și lumea te va crede un ciudat dacă nu joci niciodată.

El ridică dintr-o sprânceană, amuzat.

– Da?

– Nu zic să pariezi sume mari, adăugă ea, doar că vei atrage atenția dacă nu pariezi deloc.

– Mulțumesc pentru sfat, îl voi lua în considerație.

O sărută din nou, la început ușor, apoi mai apăsat, până când ea oftă de plăcere.

Trebuia să se ridice și să-l conducă afară și să încuie ușa. Doar în halat, îl urmă în jos pe scările înguste, în holul mic. Acolo, el o luă în brațe și doar o ținu. Ea își lipi obrazul de pieptul lui, acoperit din nou în in și lână perfect croite, și simți cum i se umflă inima.

– Noapte bună, draga mea, șopti Jack, cu buzele pe fruntea ei. Pe mâine-noapte!

– Noapte bună, Jack!

Îl lăsă să iasă, privindu-l cu ochii cum se îndepărtează, înalt și mult prea elegant pentru mulțimea ei atrasă. Închise ușa și o încuie.

Fără doar o aventură. Avea să dureze puțin. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, avea să încerce să se bucure de fiecare moment.

Capitolul 19

Jack se întâlni cu birjarul pe Tottenham Court Road, după colțul casei lui Sophie. Micuța ei casă era pe o stradă liniștită, și nu voia să atragă atenția. Trecuseră ani buni de când ieșise în Londra așa târziu. Se sprijini de spătarul banchetei ponosite și un zâmbet i se întinse pe chip la amintirea lui Sophie în halatul ei cu flori imprimate, fără nimic pe dedesubt. O prefera în halatul lui. Poate că ar fi trebuit să i-l trimită...

Opri acel gând. Sigur că nu putea face asta. Legătura dintre ei trebuia să fie secretă. Doar un idiot nu ar fi observat felul cum i se schimbase starea când el spusese că accepta orice condiție pusă de ea pentru această aventură. Nu voia să afle cineva despre ei, pentru că i-ar fi stricat reputația; încă spera să se mărite într-o zi. Starea lui deveni mai posomorâtă când și-o imagină în brațele altui bărbat, un bărbat pe care ea să-l iubească. Iar el avea să fie nevoit să stea și să se uite cum se întâmplă asta.

Dar promisese să păstreze relația lor secretă. Îi devenea clar că Sophie avea multe secrete.

Bâigui o înjurătură din toată inima. Era posibil ca acceptarea în clubul Vega să-i fie fatală. Philip fusese furios când îl văzuse venind, dar, din două replici scurte, îl pusese pe fratele lui la punct. Oricât îl irita pe Philip prezența sa, Jack lăsase clar să se înțeleagă că nu avea să dea înapoi. Philip îl putea evita dacă evita să meargă la Vega.

Fratele său mijise ochii și el se aplecase, apropiindu-se.

– Ești aici din cauza ei.

– Te referi la doamna Campbell? întrebase Jack rece. Da. Am auzit zvonuri că te dai în spectacol urmărind-o, și asta trebuie să înceteze – la fel și pierderile tale. Dacă nu poți sta la distanță, te voi ține eu.

Fratele lui se uitase urât și bombănise, dar până la urmă nu se mai apropiase de Sophie. Jack fusese cu ochii pe Philip toată noaptea, așa că măcar de asta era sigur. Și, într-un final, după cum sperase,

o zărise și pe Sophie. Însă fiorul care îl străbătuse când o văzuse durase doar un moment, pentru că ea era cu un bărbat. Un bărbat care stătea prea aproape, care vorbea cu ea și o făcea să zâmbească. Un bărbat care-i oferise brațul lui și o însoțise înapoi, în afara razei vizuale a lui Jack, provocându-i un tsunami de gelozie neagră și amară.

Avusese nevoie de câteva aluzii subtile pentru a afla numele bărbatului: Giles Carter, un domn cu o familie și o avere respectabile. Nimeni nu avea nimic de rău de spus despre el; de fapt, era foarte bine privit de clienții clubului Vega, care-l considerau onorabil, rațional și spiritual. Văzuse cu propriii ochi că individul nu era urât sau diform și o făcea pe Sophie să zâmbească. Jack își dorea cu ardoare să-i dea una în față. Și, deși ea pretindea că acest Carter era doar un prieten, asta s-ar schimba într-o clipă dacă ea l-ar încuraja. Interesul lui Carter fusese mai mult decât evident, chiar și din partea cealaltă a încăperii.

Poate că Jack ignora piața căsătoriilor pentru el, dar știa foarte bine cum funcționa. Un bărbat precum Carter era o partidă bună, mai ales pentru o femeie care părea să nu aibă familie – și o reputație care era la marginea precară a respectabilității. Știa că Sophie avea secrete; își spusese că nu avea nici un drept să întrebe despre ele. Pentru o aventură scurtă în casa Alwyn, putea să nu le bage în seamă, dar acum... voia mai mult din tot ce avea legătură cu ea. Compania ei, timpul ei, atenția ei, încrederea ei.

Cum putea să o convingă să îi ofere mai mult?

Trăsura se opri în apropiere de reședința Ware, și el coborî și plăti vizitiului. Roțile huruiră zgomotos pe piatra cubică în vreme ce birja se îndepărta în noaptea liniștită, iar el parcurse restul drumului spre casă pe jos.

Chiar și la această oră, un servitor îl aștepta, gata să deschidă ușa când el urcă treptele. Jack își dădu jos haina și pălăria și trimise valetul la culcare. Zăbovi un moment în holul cufundat în liniște. Casa era tăcută ca un mormânt la ora aceasta a nopții. Neliniștit, ridică lampa și parcurse coridoarele, ajungând într-un final în biroul său. Își turnă un pahar de coniac, dar îl abandonă după o gură. Ce ascundea Sophie?

Ghicise deja că juca pentru a strânge bani. Nu era ceva ireproșabil, dar nici ceva incriminator.

Bănuia că își căuta un soț. La fel cum făceau așa multe femei în Londra.

Nicholas Dashwood îl prevenise să nu vorbească cu ea. Cu toate astea, ea îl găsise și îl invitase acasă cu ea, încălcându-și propria decizie de a nu se mai vedea.

Dar probabil lipsea ceva din raționamentul lui. Dacă voia avere, trebuia doar să ceară, și el ar fi învăluit-o în lux. Sigur știa asta; se oferise să-i dea o casă. În schimb, ea îi ceruse promisiunea că nu avea să vorbească despre aventura lor din casa Alwyn și că nu avea să o mai vadă vreodată... ca apoi, în seara asta, să-l primească în patul ei. Era deja nebun după ea, dar asta risca să-l ducă la Bedlam.

Era totul o mare păcăleală? Căzuse în mâinile unei intrigante cu adevărat abile? O femeie care avea nevoie de bani și care ademenea bărbații cu care juca, refuzând bărbații care nu aveau avere, făcând dragoste cu el și apoi declarând că aventura lor se terminase, dar ocolind orice obstacole apărute între ei când îi convenea? Fiecare acțiune a ei îl făcuse doar să dorească mai mult. Asta fusese intenția ei? Era atras într-o vânătoare în care el era vânatul în loc să fie vânătorul? Urma să fie folosit și umilit din nou de o femeie?

Tresări și înjură. O făcea din nou, văzând părți din Portia unde probabil nu erau. Ce idiot ar fi dacă s-ar lăsa pentru totdeauna bântuit de ea! Adevărul era că în ultimii ani nu prea se gândise la ea. Dar acum, dintr-odată, îi atribuia lui Sophie aceleași motive și intenții, cu foarte puține dovezi.

Cheia era în biroul lui. Îi luă un minut să o găsească, dar apoi deschise marele șifonier dintre ferestre. Puse lampa în apropiere, mărind flacăra, și descuie sertarul de sus. Îi luă câteva minute să găsească miniatura. Era mai mică decât își amintea el, rama delicată de argint fiind mai mată după atâția ani. Jack o duse lângă lampa care pâlpâia și se uită la chipul primei lui iubiri.

Părea așa tânără. În mintea lui era o femeie, la fel de frumoasă și de înșelătoare precum Eva, dar în acest portret micuț părea un pic mai mare decât o fată. Asta îl surprinse. Înclină rama și studie obrazul ei rotund, gura ei mică precum un boboc, buclele ei aurii. Se îndrăgostise de ea aproape la prima vedere și crezuse că la fel se întâmplase și cu ea. Ea îi acceptase atenția, zâmbise la tot ce spunea el, chiar îl lăsase să o sărute. Când era cu ea, nu era la fel ca atunci

când era cu alte tinere domnișoare, care îl priveau prea evident ca pe un potențial soț. Portia nu părea să se sinchisească de asta.

Păruse perfectă: frumoasă, plină de viață, neconvențională. Îi plăceau cursele de cai și arta. Învățase rusa, în loc de franceză, cum învățau majoritatea tinerelor domnișoare, pentru că citea despre curtea țarului și i se părea mai interesant. Era la același nivel cu el și din lumea pe care el o știa, și totuși reușea să fie o gură de aer proaspăt. Tatăl lui Jack o aproba, și părinții Portiei îl încurajau activ. Spre surprinderea lui, Jack se trezise fiind de acord cu toți că ar trebui să se însoare cu ea. Chiar se credea îndrăgostit.

Și atunci, ea fugise cu un alt bărbat. Într-o noapte, dansase de trei ori cu el la un bal, provocând un val de șoapte și așteptări, și în ziua următoare ieșise pe ușa din spate a unui magazin de pălării, unde mersese după bonete împreună cu servitoarea ei, și urcare într-o trăsură care o aștepta, pentru a pleca spre nord. Abia mai târziu, el aflase că ea avea un secret: tot timpul cât flirtase cu el, avusese o logodnă neaprobată cu un ofițer naval. Tatăl ei, contele de Farnworth, nu era de acord și făcuse manevre ca tânărul să fie trimis pe mare. Îi spusese fiicei sale să găsească pe cineva mai potrivit. Portia îl găsise pe Jack și-l folosise pentru scopul ei: să-și păcălească părinții cât ea făcea planuri să fugă cu iubitul ei în Scoția, unde se putea căsători cu el fără anunțuri în ziare sau fără permisiunea tatălui ei.

Îi ceruse iertare într-un bilet lăsat în urma ei, dar lui Jack nu îi luase mult să afle adevărul. Nu ținuse la el. În ochii ei, era un tânăr leneș care avea să devină un bătrân leneș, așteptând să-și moștenească titlul. Războiul era în toi, și ofițerul ei naval era deja faimos pentru un atac curajos asupra unui port spaniol. Portia se vedea navigând prin lume alături de el, un erou decorat și un aventurier fără teamă. Râsese cu prietenele ei spunând că nimeni nu va ști vreodată de Jack; nu avea să fie decât un număr în linia ducilor de Ware. Ea voia un bărbat de acțiune, nu pe cineva care moștenea tot ce-l făcea dezirabil.

Jack puse cu atenție miniatura la loc în sertar. Trecuse de mult peste șocul că ea dorise un alt bărbat. Fusese lipsită de inimă și calculată că-l folosise așa cum o făcuse, și el avusese inima frântă, dar asta se vindecase cu timpul. Cicatricea pe care i-o lăsase Portia nu avea de-a face cu inima frântă, cum credeau bârfitorii ignoranți, ci avea legătură cu conștientizarea faptului că nimeni nu avea să-l vrea

vreodată pentru cum era el. La mai puțin de o lună de când Portia fugise, al optulea duce de Ware, tatăl lui Jack, se înecase. La vârsta de douăzeci și patru de ani, complet nepregătit, Jack moștenise vastele proprietăți, averea enormă și apăsătoarele responsabilități ale ducatului.

Prietenii lui mai norocoși, cei care fie încă nu moșteniseră titlurile sau nu aveau titluri de moștenit în familie, îl luau peste picior. Acum, nu mai existau limite plictisitoare legate de comportamentul sau de cheltuielile sale. Acum, putea avea orice femeie voia, spuneau ei, făcându-i cu ochiul și râzând obscen, și putea petrece și bea oricât voia. Asta era o slabă consolare, când singura femeie pe care crezuse că o voia fugise cu un alt bărbat și viața lui fără griji de moștenitor sfârșise strivită sub muntele de datorii și obligații ale unui duce. Orice femeie care se apropia de el acum nu-l vedea pe el, ci blazonul de ducesă.

Sophie Campbell era prima femeie de la Portia care îl făcea să se simtă că nu-i pasa de titlul lui. Pentru o clipă, gândul care-l tentase în casa Alwyn – de ce nu putea el să aibă femeia pe care o voia – îi reveni în minte. Nu avea nevoie să se căsătorească pentru bani sau avantaje, așa că de ce nu putea să întrerupă câteva generații de tradiții și să se însoare cu o femeie doar pentru că o voia? Presupunând că și ea voia să se mărite cu el.

Voia el asta? Era ceva ce puteai decide în câteva săptămâni?

„Nu o cunoști cu adevărat", îi șuieră conștiința. La fel gândise și despre Portia, dar ea îl păcălise. Era clar că nu știa prea multe despre femei. Oricât de mult simțea că Sophie nu era ca Portia, rămânea o certitudine faptul că ea avea secrete, secrete pe care părea hotărâtă să le păstreze.

Ce ascundea Sophie?

Capitolul 20

În următoarele două săptămâni, Jack ignoră constant acele secrete şi ce ar putea ele să însemne despre Sophie.

Îşi urmase planul de a-l supraveghea pe Philip. Când fratele său mergea la Vega, la fel făcea şi el – până la ora unu şi un sfert. La ora aceea pleca, uneori salutat batjocoritor de Philip, care începuse să-i accepte prezenţa, dar nu cu prea multă eleganţă. Lui Jack oricum nu-i mai păsa. În curând, domnul Forbes, care observa în mod remarcabil obiceiurile clienţilor, se îngriji să aibă o birjă aşteptându-l când el intra în holul de primire. În fiecare noapte, Jack ducea birja pe Tottenham Court Road şi mergea până la micuţa şi curata casă a lui Sophie de pe Alfred Street, ca să nu deranjeze – sau să alerteze – vecinii.

Acele ore furate în întunericul nopţii hrăneau ceva ascuns adânc în sufletul lui Jack. De fiecare dată când ea deschidea uşa ca să-l primească, inima lui tresălta. Când se grăbeau pe scări, mână în mână, se simţea mai viu decât fusese vreodată în viaţa lui. Şi când uşa dormitorului ei se închidea în urma lor, când o putea săruta şi dezbrăca, când putea să facă dragoste cu ea până stăteau întinşi înlănţuiţi în pat, cu inimile bătând la unison şi cu pielea transpirată de la efort, îşi permitea să se gândească din nou la situaţia lui.

Era al nouălea duce de Ware, cu relaţii şi legături cu fiecare casă nobilă din Anglia şi cu jumătate dintre casele regale din Europa. Nu avea nevoie să aducă mai multă respectabilitate în familia lui.

Era unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia. Nu avea nevoie să se însoare cu o moştenitoare.

Pe scurt, nu exista nici un motiv pentru care să nu se poată căsători cu o femeie obişnuită.

În pat, stăteau de vorbă, uneori purtând conversaţii prosteşti care îi făceau pe amândoi să râdă, alteori având discuţii mai profunde care-l lăsau pe el impresionat în tăcere. Sophie văzuse ceva din lume – mai mult decât el – şi aprecia lucrurile mărunte, lucru care-l

surprinse și-l făcu să se simtă umil. Reverența ei, de exemplu; învățase acea mișcare impozantă și elaborată, care părea o mișcare de bilet, pe când avea opt ani, de la o balerină din Rusia. Își amintea amuzată cum o exersase și o tot exersase în fața unei oglinzi, anticipând prezentarea ei țarului – lucru care, desigur, nu avusese niciodată loc. Dar păstrase reverența, pentru că îi aducea aminte de acea balerină, care refuzase să poarte orice altceva în afară de mătase roșie și care avea ca animal de companie o mangustă. Și care fusese amabilă cu o fetiță.

Jack se întrebă de ce fusese în Sankt Petersburg în primul rând, dar ea nu îi spusese niciodată. Își dădu seama că începea să-l intereseze tot mai puțin ce secrete avea Sophie și tot mai mult ce sentimente avea ea pentru el.

Nu ar fi fost o ducesă obișnuită, dar asta conta prea puțin. Ducele de Exeter se căsătorise cu văduva unui preot de țară, și lumea nu se terminase, nici măcar mica lume arogantă a aristocrației. Și acum, serios, nu opinia lui era cea care conta? Nu conta cel mai mult pe cine prefera să aibă lângă el la baluri, cine avea portretul în galeria de la Kirkwood și cine-i făcea copii? Cum stătea Sophie ghemuită lângă el într-o noapte, relatând o altă poveste amuzantă din copilăria ei despre niște produse de patiserie din Viena și despre pisica maidaneză pe care încercase să o ascundă de părinții ei, Jack asculta cu zâmbet reținut și se gândea: „Nu mă interesează ce cred ceilalți. Ea merită".

Sentimentul tot mai pregnant că ar trebui să-și urmeze inima și mintea dură până când, într-o dimineață, i se alătură la micul dejun mama lui, la trei săptămâni după ce Sophie venise la reședința Ware.

– Bună dimineața, zise ea în vreme ce valetul îi trăgea scaunul.

– Bună dimineața!

Jack o privi cu surprindere cum se așeza. De obicei, ducesa lua micul dejun în camera ei – și nu la asemenea ore matinale. Apariția ei în această dimineață era neobișnuită.

Până când servitorul îi aduse tot ce ceruse, Jack aproape terminase de mâncat. Obiceiul lui, înainte de a o cunoaște pe Sophie, fusese să se închidă în biroul său timp de o oră, apoi să iasă la o plimbare călare în parc, în funcție de evenimentele zilei. Acum, de când cu Sophie, îl lăsase pe Percy să se ocupe de mai multe dintre treburile lui matinale. Acum, călărea în fiecare zi, indiferent dacă ploua sau era

soare, şi astăzi plănuia să se oprească la un club de box pentru prima dată după ani de zile. Nu era pregătit să urce din nou în ring, dar se simţea bine să iasă din biroul lui şi să facă ceva. Împinse uşa atelierului.

– Mă scuzi, mamă.

– Eşti bine, dragule?

Întrebarea, pusă pe un ton blând, îl luă prin surprindere.

– Perfect, îi zise el, gândindu-se că niciodată nu se simţise mai bine. Ce te face să întrebi?

Fruntea ei fu brăzdată de îngrijorare.

– În ultimele săptămâni, nu ai fost tu însuţi. Ţi-ai neglijat munca, ai ieşit în fiecare seară şi ai venit dimineaţa... Nebunia asta nu este genul tău. Normal că mă întreb.

Nu era mai nebunesţe decât cum se purta înainte ca tatăl lui să moară şi nu diferea cu mult de obiceiurile lui Philip

– Percy se ocupă bine de lucruri. Tata ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în el. Nu este nevoie ca eu să aprob personal fiecare achiziţie pentru reşedinţa Kirkwood sau să revizuiesc planul de reparaţii pentru depozitul de gheaţă de la Alwyn. Îşi înălţă capul când ea continuă să îl fixeze cu o privire plină de reproş. Ce te îngrijorează, mamă? Ce prieten a venit la tine, leşinat de groaza programului meu?

– Nu fi ridicol, zise ea. Sunt mama ta. Îngrijorarea mea izvorăşte din propriile mele observaţii. Şi nu pot să nu observ că ţi-ai schimbat dramatic obiceiurile de la incidentul din acel club.

Ducesa de Ware nu pronunţa niciodată numele de Vega, nici măcar când îl implora să-şi salveze fratele de acel club. Şi Jack îşi reţinu un zâmbet auzind felul cum se referea ea la pariul lui cu Sophie. Habar nu avea ea cât de mult se schimbase de atunci.

– Poate că m-a scos din obiceiurile mele învechite, zise el precaut.

– Nu în bine! exclamă ea. Cuţitul pentru unt se lovi de farfurie. Cum te poţi duce în fiecare noapte în acel loc păcătos?

– Păcătos? Mă duc cu Philip. Eşti la fel de îngrijorată şi în privinţa obiceiurilor lui?

Ochii ei licăriră. Jack ştia că Philip era fiul ei favorit şi nu-l surprinse deloc când ea refuză să vorbească despre asta.

– Discutam despre tine, nu despre fratele tău. Îţi neglijezi datoriile din cauza lui?

Lui Jack îi venea să râdă. Philip îi oferise o scuză excelentă să o vadă pe Sophie, și Jack era recunoscător pentru asta.

– Nu-mi neglijez datoria. De fapt, s-ar putea spune că îmi țin sub observație datoria – datoria pe care tu ai pus-o în cârca mea –, supraveghindu-l pe fratele meu și împiedicându-l să se distrugă la mesele de joc.

Acum, ea se enerva.

– Nu mai da vina pe Philip, izbucni ea. Nu vorbeam despre datoria ta față de el, ci despre datoria ta față de Ware. Tatăl tău ar fi foarte dezamăgit.

Jack nu spuse nimic. Timp de șapte ani, făcuse tot ce putea pentru a-l face mândru pe tatăl său, iar mama lui nu-l felicitase nici măcar o dată. Spunea doar cât de dezamăgit ar fi tatăl lui – de fiecare dată când Jack refuza să facă după cum voia ea. Iar Jack renunțase de mult la strădaniile de a nu o mai dezamăgi pe mama lui.

– Poftim! Tonul ei se înmuie când el nu veni cu un contraargument. Lasă-l pe Philip să se descurce în seara asta. Sunt sigură că nu poate intra în necazuri prea mari în câteva ore. Vino cu mine la teatru!

– La teatru, repetă el surprins.

Această rugăminte amabilă era ceva nou.

– Da. Bău din ceai. Le-am invitat deja pe Lady Stowe și pe Lucinda să împartă loja cu mine. Vor fi așa încântate să te vadă în sfârșit.

Dar el ar fi fost mai încântat să o vadă pe Sophie. Lady Stowe vorbea mult și râdea și mai mult, un chicot înalt care îi provoca dureri de cap. Jack nu se putea imagina petrecând trei ore captiv într-o lojă cu ea.

– Nu în seara asta, mamă.

Ducesa oftă.

– Stai! Făcu un semn valetului, care ieși tăcut din încăpere. Hai să fim sinceri unul cu celălalt, dragule. Ești incredibil de nepoliticos cu Lucinda și Lady Stowe.

– Nepoliticos! Jack începea să-și dorească să fi luat micul dejun în biroul lui. Cum am fost eu nepoliticos cu Lucinda?

Mama lui îl privi sever.

– Ai evitat-o tot sezonul, când ar fi trebuit să faci fix invers.

– Nu am evitat-o, zise el. Am avut alte treburi. Și, mai la subiect, de ce ar trebui eu să o caut? Că asta vrei, nu?

Știi foarte bine la ce mă refer. Toată lumea se așteaptă să o ceri de soție anul acesta.

Dacă tavanul ar fi căzut peste el, Jack nu ar fi putut fi mai uimit.

Să o cer? Căsătorie... cu Lucinda? Este doar un copil, protestă el, nevenindu i să creadă.

Are optsprezece ani, răspunse mama lui, neperturbată. Și ți-ai dat cuvântul tatălui tău, care zăcea pe patul de moarte, că te vei căsători cu ea. A crescut așteptând să o ceri, și acum gonești prin Londra ca un băiat care abia a terminat universitatea, fără vreo grijă pe lume, când ar trebui să o curtezi.

Jack era uluit. Era adevărat că îi promisese tatălui său să aibă grijă de Lucinda, dar... să se însoare cu ea? Nu, asta cu siguranță nu promisese. Privi spre mama lui, sperând să vadă vreo urmă de ezitare, dar era foarte serioasă. Doamne, Dumnezeule. Ea chiar credea că el se logodise cu un copil în urmă cu șapte ani...?

Se sprijini de scaun, dintr-odată suspicios.

Mamă, eu nu am jurat niciodată să mă căsătoresc cu ea. Era un copil când a murit tata.

– Și te-a implorat să ai grijă de ea, de fiica celui mai bun prieten al său.

– Corect. „Să am grijă de ea" – asta mi-a cerut; și asta am promis. Și am făcut.

Ducesa flutură dintr-o mână.

– Câteva facturi plătite! Nu la asta s-a referit tatăl tău, și știi foarte bine.

Fusese mai mult de atât. Jack știa că Percy fusese omul de afaceri al lui Lady Stowe în ultimii șapte ani, închiriindu-i casele, angajându-i servitorii, aranjând tot ce avea nevoie o casă în Londra. Cunoscând-o pe Lady Stowe, achitase probabil și multe note de plată de-ale ei. Jack era sigur că noul Lord Stowe, fratele mai tânăr al contelui decedat, aprecia foarte mult asta, căci cumnata lui nu era o femeie chibzuită.

Dar Jack o făcuse cu plăcere. Era ultimul lucru pe care tatăl lui i-l ceruse, și el ar fi mers prin foc pentru a-și ține promisiunea. Își amintea ziua în care tatăl lui și Stowe, prieteni de când erau la Eton, ieșiseră cu iahtul ducelui, *Circe*. Bătea un vânt puternic, ploua când și când, dar nu se simțea nimic de rău augur în aer. O zi bună

de navigat, declarase ducele. Navigatul era pasiunea lui, și râul din apropiere de Kirkwood era larg și liniștit.

Stowe nu voise să meargă. Lady Stowe nu se simțea bine, fiind gravidă, și voia ca Stowe să aibă grijă de ea. Încă nu avea un moștenitor, doar o fiică, Lucinda. La unsprezece ani, era o fată liniștită, studioasă, înaltă și slăbănoagă, cu părul roșu sârmos căzându-i mereu peste față – cel puțin așa și-o amintea Jack. El fusese acasă doar pentru că murgul său preferat avea o infecție la picior, și grajdurile de la Kirkwood erau cele mai bune din Anglia. Și, din cauza ghinionului calului său, Jack fusese acolo când tatăl său și Stowe se urcaseră pe *Circe* cu doi servitori și plecaseră.

Furtuna pornise din senin, umflând râul în câteva ore. Trecuse la fel de repede, dar, când soarele răsărise, *Circe* ajunsese la mal, cu vela principală rupă și plină de apă. O pală de vânt aproape răsturnase barca, și Stowe căzuse peste bord. Îngrozit, ducele sărise după prietenul lui, dar fără folos. Servitori și ducesa îl târâseră pe duce în pat. În ziua următoare avea febră mare, și corpul lui Lord Stowe venise la mal nu departe de casă.

Durase patru zile până când ducele cedase febrei. Doctorii veniseră și îi luaseră sânge de câteva ori, spunând că nu se putea face nimic altceva. Personal, Jack credea că strigătele de durere ale lui Lady Stowe și vestea pierderii copilului ei nenăscut îl făcuseră pe tatăl lui să vrea să moară. „Eu l-am omorât", repetase ducele, delirând. „Eu l-am omorât pe Stowe." În noaptea dinainte să moară, îl prinsese de mână pe Jack și-l pusese să jure că urma să aibă grijă de Lady Stowe și fiica ei. Agitat și speriat de sănătatea slăbită a tatălui său, Jack jurase.

Dar nu promisese să se însoare cu Lucinda. Mijii ochii la mama lui, ghicind ce punea la cale.

– Dacă mi-ar fi cerut să promit că mă căsătoresc cu Lucinda – care avea, după cum știi, abia unsprezece ani atunci –, aș fi refuzat, nu doar pentru mine, ci și de dragul ei. Merită să aibă un cuvânt de spus legat de soțul ei. Tu și Lady Stowe ați decis că ar trebui să mă căsătoresc cu ea, nu-i așa?

– Ar fi pentru propriul tău bine, răspunse ea fără să-i pară rău. În ultima vreme, ai înnebunit de tot. Tatăl tău ar fi îngrozit dacă ar auzi jumătate dintre lucrurile pe care le-ai făcut în ultima lună. Ai încredere în mine cu asta – căsătorește-te cu o domnișoară educată,

una care a crescut pregătindu-se să fie ducesa ta, și te va aduce pe calea cea bună.

– Pe calea cea bună, repetă el dezgustat.

– Exact! Încuviință o dată din cap. Ești duce, un Lindeville, și trebuie să trăiești ca unul, cu o ducesă respectabilă. A venit vremea să te ocupi de datoria ta de a avea un moștenitor.

Jack abia auzi ultima frază despre datorie. Mintea lui rămăsese blocată la un lucru spus de mama lui: Lucinda crescuse crezând că el avea să se însoare cu ea. Dumnezeule! Era adevărat asta? Dacă da, îl punea într-o poziție îngrozitoare. Chiar dacă nu-i vorbise niciodată despre căsătorie, chiar dacă ea nu făcuse nici o aluzie că se aștepta la asta, dacă ea credea că ei era logodiți oficial, de ani de zile chiar, ce putea să facă? Avusese grijă de ea și de mama ei de parcă erau familia lui. Dacă toată lumea din oraș credea că el și Lucinda erau logodiți... dacă propria mamă și Lady Stowe spuseseră oamenilor că urma să aibă loc o căsătorie... toată lumea ar crede.

Și, mai rău, Lucinda ar putea să creadă. Își făcuse debutul în acest sezon, singurul copil al defunctului conte, cu o zestre frumoasă. Toată Londra se aștepta ca ea să facă o partidă splendidă anul acesta.

Și însăși Lucinda... Mereu se înțeleseseră bine. Dacă Lucinda se aștepta să se mărite cu el, nu spusese niciodată un cuvânt, nici măcar în glumă. Dar poate nu se gândise la asta. Era o fată drăguță, care făcea o partidă bună. Chiar se pregătise să devină ducesa lui de când avea unsprezece ani? Refuzase oferte de căsătorie pentru că aștepta una de la el? Jack își frecă de genunchi palmele dintr-odată umede. „La dracu'."

Nu era doar faptul că nu avea încredere în mama lui că nu ar fi manipulat lucrurile după cum îi convenea ei. Nu era vorba nici măcar că nu voia să se însoare cu Lucinda, pe care o vedea mai mult ca pe o soră mai mică decât ca pe o femeie atrăgătoare. Era vorba că aproape se hotărâse că voia să se căsătorească cu Sophie, cu toate secretele și misterele ei. O voia pe ea. Voia să fie cu ea tot timpul. Se îndrăgostea de ea.

Ce avea să facă cu Sophie dacă descoperea că fusese logodit, fără știrea lui, cu Lucinda Afton?

Capitolul 21

Sophie știa că risca enorm continuând să se vadă cu Jack. În fiecare noapte în care el venea la ușa ei, exista riscul ca un vecin zgomotos să îl vadă și să pornească zvonuri care i-ar schimba dramatic viața. Deja fusese obligată să-i spună lui Colleen, după ce Jack își uitase mănușile în hol într-o noapte și Colleen le descoperise în dimineața următoare, și, deși servitoarea promisese să fie discretă, Sophie era conștientă că majoritatea servitorilor bârfeau. Își impuse de mai multe ori să o termine cu el, pentru binele ei și al lui.

Dar apoi, el bătea la ușă și ea o deschidea fără ezitare, cu inima zburând când el se strecura înăuntru și o prindea cu un sărut pasional. Era suficient cât să o facă să-și abandoneze propriile reguli, în ciuda riscurilor. Poate că dragostea o făcea să fie nechibzuită, dar o făcea să fie fericită cum nu mai fusese de ani de zile. Uneori, simțea că strălucea de bucurie doar gândindu-se la el și refuza să se gândească cum sau când s-ar putea termina.

De un test se temea însă, și acesta sosi în curând. Sophie își tot amânase prietenele. Știa că auziseră ceva despre pariul ei scandalos. La început, le ocolise întrebările, spunând că fusese o umilitoare lipsă de judecată de moment. Asta era adevărat și se potrivea cu povestea pe care o spusese tuturor. Dar când Jack începu să petreacă aproape fiecare noapte în patul ei, nu mai putea susține minciuna, nu față de dragile ei prietene – dar nici nu se hotăra ce să le spună. Amână întâlnirea lor obișnuită la ceai și răspunse la scrisorile lor fără să menționeze un cuvânt despre Vega, Jack sau orice altceva, de fapt; scrise despre vreme și noii pantofi pe care-i cumpărase.

Asta o obosea. Nu voia să le mintă pe Georgiana și pe Eliza, dar nici nu voia să le îndepărteze fiind distantă și secretoasă. Când Eliza îi scrise un bilet, întrebând dacă puteau să bea ceaiul împreună ca de obicei, ea răspunse afirmativ. Bârfa despre pariul ei părea să se fi estompat. Nimeni din Londra nu părea să știe despre aventura ei cu Jack. Putea doar să spere că prietenele ei își pierduseră interesul

în legătură cu acel subiect. Dacă nu şi dacă întrebau direct despre pariu sau despre Jack... avea să fie nevoită să-şi aducă aminte că era pentru propriul bine să nu le spună nimic. Contesa de Sidlow era foarte vigilentă la prieteniile Georgianei, şi chiar şi domnul Cross, care fusese prietenos cu ea, s-ar putea să-şi lase propria fiică să petreacă timp cu o femeie depravată.

Coborî în mica ei sufragerie când Colleen o anunţă de sosirea Elizei.

– Eliza! Ce mă bucur să te văd din nou.

Cealaltă fată zâmbi şi o îmbrăţişă la rândul ei.

– Şi eu pe tine! Muream de curiozitate să aud ce faci, şi ai purtat o corespondenţă teribilă în ultima vreme.

Aşa făcuse, în mod deliberat. Dar, dacă intenţiona să continue să se vadă cu Jack, ar fi bine să înveţe să-şi vadă de viaţă şi să şi păstreze secretul.

Sophie flutură cu nepăsare dintr-o mână şi se aşeză.

– Sunt la fel ca întotdeauna. Tu ce mai faci? Sper că tatăl tău este bine.

– Tata este foarte bine, spuse Eliza, strălucind acum. Şi eu. Oh, cerule; nu mai pot ţine secretă informaţia! Sophie, am cunoscut un domn!

Sophie exclamă.

– Da? Ce minunat, Eliza! Era clar după chipul roşu al Elizei că era ceva mai serios. Eliza cunoscuse mulţi domni... care ştiau cu toţii că era singura moştenitoare a averii considerabile a tatălui ei. Nici unul nu o făcuse pe Eliza să roşească şi să zâmbească aşa cum o făcea acum. Cine? Când l-ai cunoscut? Cum de nu ai spus un cuvânt despre el până acum?

Eliza râse.

– Este minunat! Chiar mă observă, Sophie. Este implicat în nişte afaceri cu tata, aşa că vine în vizită în mod regulat, şi este atent cu mine cum nu a fost nimeni niciodată. Îşi dădu ochii peste cap şi râse jenată. Desigur, este aşa fermecător şi ar putea trata orice tânără domnişoară aşa, de asta nu am zis nimic mai devreme...

Sophie o luă peste picior.

– Doar dacă sunt la fel de dulci şi de bune ca tine, dar puţine sunt aşa. Nu pricep cum de nu se îndrăgostesc de tine toţi domnii decenţi din Londra.

Prietena ei roși.

– Asta-i ridicol, și știi. Dar... Oh, Sophie, sunt îndrăgostită!

Deși simțea o bucurie autentică pentru Eliza, deși o mulțumea cu adevărat privirea înstelată a acesteia, Sophie simți un junghi ascuțit în piept. Nu putea să spună că și ea se îndrăgostise, pentru că iubirea ei nu era o iubire respectabilă care putea conduce la „și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe". Gâtul i se încordă și zâmbetul îi era gânditor când ceru:

– Spune-mi totul!

Eliza nu aștepta să o roage. Se mută la marginea locului ei, cu ochii strălucind.

– Totul! Nu sunt multe de spus, chiar nu. Eu am crezut că este un alt partener de afaceri al tatălui meu când a venit prima dată în vizită. Dar, la scurt timp, a început să țină să mă salute – doar politicos, știi – când venea să-l vadă pe tata. Într-o zi, a venit mai devreme, când tata era încă ieșit, și ne-am plimbat prin grădină o vreme, vorbind. Habar n-am avut cât de repede a trecut timpul până când tata a venit și a zis că era acasă și aștepta de jumătate de oră! Apoi, și-a cerut scuze așa frumos, că nici măcar tata nu s-a putut enerva – și știi cât urăște să aștepte.

Sophie râse.

– Așa este! Când petrecea vacanțele în casa Cross, învățase că nu trebuia să întârzie nici o secundă la cină. Tatăl tău știe că ai sentimente pentru el?

Obrajii prietenei ei se făcură și mai roz.

– Da, știe. Tata este de acord. Și... și mi-a dat de înțeles că Excelența Sa a vorbit cu el despre mine. Sophie... cred că mă va cere!

Sophie bătu din palme, fericită de bucuria Elizei.

– Oh, Eliza, ce emoționant! Dar, stai, nu mi-ai spus cum îl cheamă! Cine este aproape cumnatul meu? o tachină ea.

– Oh! Eliza râse, roșind de propria omisiune. Cum de am putut uita? Hugh Deveraux, conte de Hastings, recită ea fiecare cuvânt moale și drăgăstos.

Sophie clipi surprinsă.

– Da, contele de Hastings? zise ea după o clipă de pauză.

– Da.

Ochii verzi ai Elizei deveniră visători când îi menționă numele.

Colleen aduse atunci ceva de băut și de mâncat, oferindu-i lui Sophie un bine venit moment de gândire în timp ce turna ceai și-i oferea prietenei sale ceva dulce. Știa numele. Lord Hastings venea deseori la Vega. Era frumos și genial, dar Sophie nu jucase niciodată cu el la o masă, pentru că el juca pe mize mult mai mari decât îndrăznea ea să încerce. Altceva nu știa despre el, dar asta o puse în gardă.

Însă, cu siguranță, domnul Cross știa mai multe. Edward Cross dădea impresia că știa totul despre toată lumea, și nu avea cum să lase un jucător nesăbuit, darămite un nenorocit de vânător de avere, să petreacă un minut singur cu fiica lui. Domnul Cross nu voia decât tot ce era mai bun pentru Eliza, mergând până la a i ajuta prietenele. O acceptase pe Sophie cu brațele deschise când Eliza o invitase acasă la ei în vacanțe; garantase pentru ea când Sophie ceruse să fie primită la Vega. Sophie știa și că el se prefăcuse că nu vedea când Eliza o îndemnase să ia toți banii ei de buzunar, în primele zile când sosise în Londra. Domnului Cross nu i scăpa nimic.

Însemna că Lord Hastings era perfect acceptabil, în ciuda șoaptelor pe care Sophie le auzise despre mari pierderi. Contele nu părea un om la strâmtoare, și cu siguranță nu se purta ca unul. Domnul Dashwood i-ar fi revocat calitatea de membru dacă ar fi pierdut mai mult decât își permitea, ceea ce însemna că își permitea orice pierderi. Sau poate câștiga mult.

Slavă Cerului; nu o mai văzuse niciodată pe Eliza atât de entuziasmată și de fericită în legătură cu un pretendent. Asta era important, și ea era fericită pentru prietena ei.

– Bănuiesc că tatăl tău i-a dat binecuvântarea.

Eliza râse.

– Sigur că da. Lord Hastings m-a invitat să-l vizitez la casa Hastings și m-a prezentat mamei lui, contesa. A fost așa amabilă și elegantă. Nu i-am cunoscut încă surorile, dar... Clătină din cap, cu chipul strălucind de fericire. Eu nu mi-am cunoscut niciodată mama, adăugă ea moale. Să mă îndrăgostesc de un domn și să câștig nu doar un soț, ci și o mamă și surori... Chiar pot fi așa norocoasă?

Sophie își înăbuși îndoielile.

– Normal! Sigur că ar trebui să fii. Ești chiar cea mai bună persoană pe care o cunosc, Eliza, și Lord Hastings este norocos că te-ai îndrăgostit de el.

Eliza își încreți nasul și râse din nou.

– Pot doar să sper că și el e de acord! Oh, Sophie, mi-aș dori ca și tu să fii așa norocoasă, să găsești pe cineva să iubești.

– Hmm! Norocul este un mit, zise Sophie cu un râs un pic forțat.

Ceva în ea probabil o trădă, pentru că zâmbetul Elizei se diminuă.

– Ce s-a întâmplat?

Bău din ceai și privi spre ferestre.

– Nimic! Dar unde-i Georgiana? Întârzie foarte mult, chiar și pentru ea. I-ai spus despre Hastings?

– Oh! Eliza înlemni. Eu... am uitat. Georgiana nu va putea să ni se alăture astăzi, dar îți trimite cele mai calde salutări.

– Nu? Este bolnavă sau...? Vocea lui Sophie se întrerupse când văzu mâinile strânse ale Elizei și expresia ei impasibilă. Veselia ei se stinse când ghici ce o reținuse pe Georgiana să vină în vizită. Nu i s-a permis să vină, nu-i așa? Nu o lasă Lady Sidlow.

Eliza își dădu ochii peste cap.

– Lady Sidlow nu o lasă să participe la Astley de teamă că este prea provocator. Avea o programare la modistă sau ceva de genul. Mi-a trimis ieri un bilet și mi-a cerut să-ți spun când ajung...

– Eliza. Sophie așteptă. Nu trebuie să minți.

Cealaltă fată își schimonosi buzele și se uită pe fereastră pentru o clipă.

– Așa e, Lady Sidlow nu o lasă să vină, zise ea într-un final. Acum, că în sfârșit fac planuri pentru nuntă, Lady Sidlow spune că trebuie să fie mult mai vigilentă în legătură cu orice l-ar putea jigni pe Lord Sterling sau l-ar putea mânia pe Lord Wakefield. Dar Sterling o iubește. Știe că ești prietena ei și niciodată nu a obiectat. Și nu este ca și cum sufletul lui ar fi nobil și pur! Și el joacă și este obișnuit să meargă în case de toleranță din când în când... Roși când Sophie rămase cu gura căscată. Tata a zis așa. El o adoră pe Georgiana, știi asta, și a vrut să se asigure că Sterling era o partidă bună pentru ea. Așa că a pus pe cineva să facă niște cercetări despre viconte.

Sophie se foi inconfortabil aducându-și aminte că domnul Cross nu știa pur și simplu lucruri, el investiga oamenii. Ceea ce înseamnă că ar auzi și despre cel mai mic pas greșit făcut de ea cu Jack.

– Lady Sidlow este o vacă bătrână și strictă! exclamă Eliza, înțelegând greșit tăcerea lui Sophie. Georgiana s-a plâns așa mult de ea în scrisoarea pe care mi-a trimis-o. Ea crede că sunt multe tâmpenii, de parcă lui Wakefield i-ar păsa acum, când înainte nu dădea doi bani

pe ce făcea ea. Tu pariezi la Vega de ani de zile, și Wakefield nu a spus niciodată ceva din care Georgiana să înțeleagă că ar fi bine să nu te viziteze.

Sophie își plisă rochia pe genunchi.

– Acele pariuri erau pe bani.

– Ăsta nu a fost? întrebă prietena ei surprinsă.

„Vreau o săptămână în compania dumneavoastră", îi răsuna vocea lui Jack în cap. Pentru o clipă, simți ca și cum o menghină îi strângea pieptul, gândindu-se la acele zile petrecute în casa Alwyn, la privirea fascinată cu care el se uita la ea, la dorința din ochii lui când în sfârșit o sărutase.

– N-ai spus prea multe în scrisoarea ta, zise Eliza când Sophie tăcu. Știam că s-a întâmplat ceva, altfel ai fi respins totul ca pe cea mai incredibilă farsă.

Sophie privi spre prietena ei.

– Este mai puțin credibil decât o farsă.

– Nu vrei să vorbești despre asta? Poate am cum să te ajut.

Sophie studie cuta făcută pe fustă pentru a evita oferta loială a Elizei. Nu exista nici o șansă. Eliza nu o putea face să nu mai fie îndrăgostită de Jack, așa cum nu îl putea face pe Jack să se îndrăgostească nebunește de Sophie ca el să uite de întreaga istorie ducală și de așteptările tuturor și să se însoare cu ea.

– Ce ai auzit? întrebă ea în schimb, apoi reformulă întrebarea. Ce a auzit tatăl tău?

Obrajii Elizei căpătaseră o nuanță pală.

– A zis că ducele de Ware ți-a oferit un pariu scandalos pe o sumă mare de bani, și tu ai fost de acord. Tata zice că a înțeles de ce, adăugă ea repede, de parcă Sophie ar fi fost supărată de această caracterizare. Și tata este membru al clubului Vega, știi, și a zis că a fost unul dintre cele mai mari pariuri propuse anul acesta – care ar fi putut tenta pe oricine.

Un colț al gurii i se ridică.

– Așa este.

– Ducele a fost nepoliticos cu tine? insistă Eliza. Tata se teme că e posibil să fi fost, ca să te provoace să accepți. Știu că nu vrei să fii cunoscută, Sophie, și nu ești niciodată nesăbuită. Și Ware este cunoscut ca fiind, de obicei, rece și rezervat. A șocat pe toată lumea, chiar și pe tata, când s-a angajat într-un comportament așa neobișnuit.

„Jack nu este rece sau rezervat", se gândi ea, simțind un alt junghi.

– Nu, nu a fost nepoliticos.

– Teoria Georgianei este că ducele s-a îndrăgostit de tine la prima vedere și a făcut un pariu scandalos pentru că a înnebunit de pasiune pentru tine. Sophie înălță capul, și Eliza ridică ușor din umeri, zâmbindu-i în felul ei blând și tachinator. Ce poveste este mai aproape de adevăr, a Georgianei sau a tatălui meu?

Sophie puse lent ceașca jos. Ceaiul era probabil deja rece, din moment ce nu-l atinsese de câteva minute.

– Adevărul l-ar putea face pe tatăl tău să-ți interzică să mă mai vezi, așa cum Lady Sidlow a făcut cu Georgiana.

– Tata este un bun judecător al caracterelor. Nu se lasă influențat de bârfe și zvonuri. Vrea mereu să știe adevărul înainte de a emite o părere. Vocea Elizei era fermă. Nu a obiectat când i-am spus că vin să te văd astăzi.

Ea încuviință din cap, îndreptând cuta cu tenacitate. Domnul Cross auzise despre termenii pariului – cam aici se termina jurământul de tăcere de la Vega –, dar Eliza era totuși aici.

– Te face să te simți inconfortabil? Tristă? Temătoare? ghici Eliza. Pari destul de tensionată, ceea ce sugerează că nu e o chestie fericită. Știi că aș păstra secretul până aș muri.

Făcu o pauză, dar Sophie încă nu putea răspunde. Nu ar trebui să vorbească despre asta. Eliza era bună și cinstită, și cu siguranță nu făcuse niciodată ceva nici pe jumătate atât de scandalos. Oare domnul Cross avea să le interzică prietenia dacă afla ce viață păcătoasă ducea Sophie? Însoțitoarea Georgianei o făcuse deja. Nu voia să-și piardă ambele prietene.

Dar, pe de altă parte, Eliza o știa mai bine decât oricine – și Sophie avea nevoie disperată să discute cu cineva. Eliza ar asculta cu compasiune. De la vârsta de doisprezece ani, ținuse cont de sfaturile ei, dar de data asta era pierdută.

– Ai dreptate, ceva s-a întâmplat, recunoscu ea. Nu puteam să îți scriu despre asta. Și trebuie să juri că nu vei spune nimănui.

– Nici măcar Georgianei, dacă nu vrei ca ea să știe, jură Eliza.

– Nici măcar nu știu cum să o spun! Totul a început așa inocent... Sophie făcu o grimasă. Mă rog, poate nu chiar total inocent.

Eliza asculta cu empatie.

– Înțeleg că nu a rămas inocent, altfel nu ar fi zvonuri așa furioase încât Lady Sidlow să aibă o criză.

Sophie roși.

– Am greșit în legătură cu Philip Lindeville. Îți aduci aminte cum m-a tachinat Georgiana în legătură cu el? Eu credeam că era un flirt – amuzant, dar nepericulos.

– Ai spus că era fermecător.

– Era, dar devine tot mai puțin fermecător. Se gândi din nou la toate necazurile pe care le-ar fi putut evita dacă ar fi fost mai rece cu Philip. Dar apoi, nu s-ar fi întâmplat nimic între ea și Jack, și asta nu putea să regrete. Toată chestia îi provoca o durere de cap. Dar detestam să pierd un prieten, orice prieten, așa că i-am ignorat aluziile că am putea fi mai mult decât prieteni.

– Iartă-mă că te întreb, zise Eliza, dar asta ar fi așa groaznic?

Ea și Georgiana erau singurele persoane din lumea asta care știau despre Marele ei Plan, și, de la distanță, Philip părea soluția perfectă: frumos și fermecător, cu legături impecabile.

– Da, zise imediat Sophie. Mai rău decât groaznic. Este prea nechibzuit. Un prieten nechibzuit poate fi amuzant, dar un soț nechibzuit este un dezastru. Și comportamentul lui din ultima vreme nu face nimic să-l recomande. De la insistența lui de a juca cu mine au început problemele. Eu am sugerat hazard...

– Hazard! exclamă Eliza consternată. Tu nu joci niciodată hazard!

Sophie își acoperi chipul cu mâinile pentru o clipă.

– Am crezut că-i dau o lecție. Pariază neatent, ar fi pierdut sigur. Dacă pierdea, se ducea acasă și mă lăsa în pace mai repede.

– Casele de jocuri cred că scot ce e mai rău din oameni, zise ezitant prietena ei. Georgiana zice că este așa de fermecător și chipeș...

Ea oftă. Eliza era prea romantică pentru propriul bine, ocrotită și protejată de tatăl ei iubitor. Cu toate astea, Sophie vedea o cu totul altă parte a domnilor decât vedeau prietenele ei. Bărbați care ar trata-o foarte respectuos pe Lady Georgiana Lucas nu ezitau să se uite în corsajul lui Sophie la fiecare oportunitate. Bărbații care-l cunoșteau pe Edward Cross nu și-ar permite comportamente indecente față de Eliza, dar nu aveau nici o jenă să-i facă insinuări indecente lui Sophie când jucau.

– Știu. Dar a insistat să joc cu el în acea seară, și eu am cedat.

– Dar cum ai ajuns să pariezi cu ducele?

– Venise la Vega să achite o datorie de a lui Philip. Probabil era mare, pentru că Philip jurase să nu mai vină la club o lună, jurământ pe care l-a încălcat în aceeași zi în care l a făcut. Ducele era furios că l-a văzut la masa de hazard. I-a ordonat lui Philip să plece de la Vega.

Eliza făcu ochii mari.

– În fața tuturor?

– Da, zise ea cu tristețe. Nu a procedat bine. A recunoscut asta mult mai târziu. Pe chipul Elizei se citi un viu interes. Sophie se pregăti. Când Philip a refuzat, ducele a intrat forțat în joc. Și eu s-ar putea să-i fi vorbit impertinent, iar el a zis că ar trebui să nu-l mai jecmănesc pe Philip și să joc cu el în schimb. De ciudă, am fost de acord.

– Georgianei îi va părea așa rău că a pierdut povestea asta, murmură Eliza. Tata nu mi-a zis nici jumătate din ea.

Sophie spera că asta era adevărat, dar merse mai departe.

– Și a pierdut mult, ceea ce l-a înfuriat, și apoi a făcut acel pariul scandalos, și eu, ca o proastă, am fost de acord. Sophie clătină din cap. Era prea bine ca să fie adevărat – cinci mii de lire! Contra unei săptămâni în compania mea. Ar fi trebuit să știu că aveam să pierd.

Eliza rămase cu gura căscată. Pentru o clipă, încăperea se cufundă în liniște, până când ceasul de pe șemineu ajunse la ora fixă, speriindu-le pe amândouă.

– Ce a fost în capul tău, Sophie?

– Mă gândeam la cele cinci mii de lire, recunoscu ea. Credeam că voi câștiga. A avut cele mai proaste mâini la hazard din toți jucătorii pe care i-am întâlnit vreodată.

– Deci ai pierdut? Și a trebuit să petreci săptămâna cu el? Eliza chicoti. Nu pot să cred! Mi-ai scris că ești bolnavă la pat.

Privirea lui Sophie se încețoșă. Pieptul o durea. Se gândi la Jack încruntat și concentrat peste cărți când ea încerca să-l învețe douăzeci și unu. La râsul lui când călăriseră prin ceață și când absurda ei pălărie de împrumut zburase. La zâmbetul lui când ea se trezise și-l găsise lungit în pat lângă ea, dorindu-și ca ploaia să înceapă din nou. Suspină și i se puse un nod în gât.

– A început așa scandalos cum ai auzit, dar Eliza... Eliza, este mult mai rău. M-am îndrăgostit de el și nu știu ce să fac.

Eliza zâmbi și veni lângă ea, luându-o în brațe.

– Oh, draga mea! Dar de ce este așa greoaie? Dacă te-ai îndrăgostit de el, înseamnă că nu este un om așa rău și calculat cum spun zvonurile. De ce nu-mi spui totul? Nu ai fi prima care se îndrăgostește de cineva lipsit de minte.

Nu este rău sau calculat, este decent, amabil și minunat, mi-o zise ea, cu vocea tremurând. Era bătută de la Eliza. Dar este o legătură sortită eșecului. El este duce, și eu sunt o femeie care minte în legătură cu numele ei, joacă în fiecare noapte și nu are legături.

Bănuiesc că deplânde de cât de mult te vrea, mi-o Eliza. Tatei îi place să spună că nobilii pot face orice vor dacă sunt suficient de disperați.

Își șterse ochii. Și ea se gândise la asta, dar ori nu era adevărat, ori Jack nu o voia suficient.

– Asta nu este încurajator.

– Păi, și cum stau lucrurile acum? întrebă Eliza cu sensibilitatea ei obișnuită.

– O aventură, mărturisi Sophie cu voce slabă. Este complet nepotrivit. Știu că ar trebui să mă opresc, dar nu pot. Într-o noapte, a fost la Vega, și, deși știu că ar însemna ruina mea dacă numele noastre ar fi din nou asociate, l-am invitat să împărțim bârja și apoi l-am chemat în casă și i-am cerut să facă dragoste cu mine.

– Oh, Doamne! Eliza îi dădu drumul. Sophie își dădu seama prea târziu că spusese prea multe. Al... ai mai făcut așa?

– Nu! exclamă ea. Nu mi stă deloc în fire. Știu că este periculos și ar putea strica tot ce am muncit. Atunci, de ce nu mă pot opri din a mă gândi la el?

Eliza o strânse de mână.

– Pentru că ești îndrăgostită de el. Când ești îndrăgostit, îți pierzi un pic mințile, cred eu, și faci lucruri pe care altfel nu le ai face. Nu te poți gândi decât la el și la când îl vei vedea și ai da orice să se întâmple mai repede decât te aștepți. Dragostea face omul optimist – trebuie să fie – bine, poate fi negată o asemenea fericire?

Pe măsură ce vorbise, vocea ei devenise moale și visătoare din nou, suficient cât să facă inima lui Sophie să se strângă de suferință. Eliza vorbea despre Lord Hastings, nu despre Jack; cunoscuse un domn în maniera potrivită și el îi făcuse curte în felul potrivit. Sophie era

fericită pentru prietena ei, dar în același timp asta făcea situația ei mult mai dezolantă.

– Ce vrei să se întâmple? o îmboldi Eliza, scoțându-și-l pe Lord Hastings din minte. Poate că el este soluția Marelui tău Plan.

Sophie oftă.

– Mă îndoiesc.

Jack resimțea greutatea moștenirii lui și a datoriei, și ducii de Ware nu se căsătoreau din dragoste, după cum îi spusese el. Philip spusese cândva că fratele lui avea, cel mai probabil, să se însoare cu cea mai plictisitor de potrivită femeie din Londra. Își imagina el, oare, o căsătorie cu cineva ca ea? I se părea puțin probabil, mai ales că el nu menționase asta niciodată.

O singură dată, în ultima dimineață însorită din casa Alwyn, se gândise ea pentru o clipă că el ar putea lua în considerație asta: spusese că asocierea lor nu trebuia să ducă la ruină. O făcuse să spere că s-ar putea ca el să vrea mai mult, la fel ca ea. Dar, când îl întrebase cu grijă la ce se referise, el îi întorsese spatele și plecase. Singurul lucru pe care-l făcuse fusese să o întrebe dacă chiar voia să se termine totul între ei, și, cum existau prea puține alte opțiuni, ea îl asigurase că da.

Era clar că mințise. Voia mai mult, dar la Jack era hotărârea. Când fusese de acord să nu o mai vadă niciodată și să se comporte ca și cum ei nu fuseseră niciodată iubiți, îi spusese tot ce avea nevoie să știe. Încă îl dorea suficient cât să treacă dincolo de rațiune și să continue o aventură care se putea termina doar cu inima ei frântă, dar dorea ca el să fi făcut chiar și cel mai mic gest să o convingă că ținea la ea mai mult de atât.

– Vrei ca el să fie? Eliza îi strânse mâna. Dacă te-ar cere, ai accepta?

– Da, șopti ea fără să se gândească.

Dorința din acel cuvânt o surprinse, dar nu și pe Eliza, care încuviință din cap.

– Ți-ai făcut un plan de a găsi un soț. De ce nu poate fi el?

– Este duce, sublinie ea din nou.

– Și tu ești nepoata unui viconte.

– Nepoata renegată a unui viconte ursuz, o corectă ea. Cu părinți scandaloși și doar cu o avere câștigată la mesele de joc. Chiar dacă s-ar afla despre legătura mea cu Makepeace, nu mi-ar face nici un bine, pentru că sunt la fel de moartă pentru el cum a fost tata.

– Dacă ducele te iubește, nu-i va păsa, insistă Eliza.

– Și joc în fiecare seară, continuă Sophie. Lui îi displac jocurile.

– Dacă te-ai căsători cu el, nu ai mai fi nevoită să joci. Ai renunța?

Ea râse fără pic de amuzament. Uneori, simțea că se ducea la Vega doar ca să-i treacă timpul până îi ciocănea la ușă Jack. Nu-și mai controlase contul acolo de două săptămâni, lucru pe care nu-l trecuse niciodată cu vederea.

– Da, dar...

– Sophie. Eliza îi strânse iar mâna. Dacă-l iubești, trebuie să-i spui adevărul.

– Că-l iubesc?

– Nu, despre tine. Nici o iubire nu poate înflori și crește fără onestitate.

Dacă Sophie avea un secret pe care-l ținea mai ascuns decât aventura ei cu Jack, acela era istoria ei. Se retrase din strânsoarea Elizei.

– Onestitatea poate fi și fatală. Sări de pe scaun și se îndreptă spre fereastră. Mă tem că nu vrea mai mult decât avem acum. Dacă-i spun adevărul doar i-ar confirma lui că nu sunt potrivită ca ducesă.

Asta l-ar putea determina și să reconsidere întreaga lor aventură, și în adâncul ei Sophie de asta se temea cel mai mult. Acceptase deja că nu avea să fie niciodată ducesă, dar acum, că pornise în această aventură sortită eșecului, minunată, secretă și pasională, voia ca aceasta să dureze cât mai mult posibil.

– Păi... Eliza o privi cu empatie. Știi care-i singura metodă să afli. Trebuie să-l întrebi – după ce-i spui adevărul despre tine.

Sophie își încrucișă brațele și privi pe fereastră. Mintea ei începu să se întrebe aproape inconștient care erau șansele. Jack nu o întrebase niciodată despre familia ei, dar îi ascultase poveștile din copilărie cu un zâmbet plin de afecțiune. Asta era de bine. Nu spusese niciodată nimic împotriva faptului că ea mergea la Vega, probabil pentru că și el era acolo în fiecare seară. Și asta ajuta. Și, oricât de cludat părea, simțea că în aventură erau egali. „Orice îmi vei oferi, eu voi lua", zisese el. Dacă-i oferea inima ei, împreună cu tot ce însemna ea ca ființă? Poate că șansele nu erau neglijabile până la urmă...

Se auzi un foșnet de material când Eliza veni lângă ea.

– Când ți-am spus despre Hastings, m-ai asigurat că nu are cum să nu mă iubească. Asta-i destul de ridicol venind din partea ta, pentru

că nu l-aș iubi dacă? De ce te-ai întreba așa repede, Diana mea, cum că dacă n-ai putea îndrăgosti de tine?

Pentru că nu sunt la fel de drăguță ca tine.

Prințul declară prietenia și: Mult mai inteligentă și mai frumoasă. Sunt sigură că Exuperia Sa poate vedea tot ce am spus eu acum. Trebuie doar să i dai o șansă.

Sophie se străduia, dar mintea și inima îi erau captivate de argumentul adus de Eliza. Jack știa ce era nu bun sau detalii, dar dacă Dar îi voia o șansă la fericire reală cu el, trebuia să i spună totul. Dar dacă el se retrăgea dezgustat și nu mai venea la ea, atunci trebuia să accepte faptul că sentimentele lui nu erau la fel de profunde ca ale ei. Poate că era impulsul de care avea nevoie pentru a termina lucrurile.

Dar dacă el nu se retrăgea...

- Da, zise ea moale. Ai dreptate. Trase adânc aer în piept și își vîntă din cap. Îi voi spune.

Capitolul 22

Jack își petrecu ziua încercând să-și dea seama dacă Lucinda se credea sau nu logodită cu el.

Trebuia să investigheze cu cea mai mare discreție. Deși era sigur că totul era o intrigă pusă la cale de mama lui cu Lady Stowe, dacă se afla că el discuta despre asta, toată lumea avea să creadă că era adevărat sau că era pe cale să o ceară și să devină adevărat. Dacă toată Londra îi credea logodiți, avea să se afle într-o situație imposibilă. Când ieșeau zvonuri despre logodne, dar acestea nu se concretizau, de cele mai multe ori se presupunea că ori domnișoara în chestiune refuzase oferta de căsătorie, ori ceva îl făcuse pe domn să se răzgândească în legătură cu oferta. Ultima variantă ar răspândi un val de bârfe nedrepte despre Lucinda, lucru pe care Jack nu-l dorea; dar prima punea decizia cu totul în mâinile Lucindei. Și dacă ea chiar crescuse așteptându-se – dorindu-și – să devină ducesă, se putea trezi prins, fără vreo cale onorabilă de ieșire.

Făcu foarte puțin progres în vreuna din direcții. Avocatul lui îl asigurase că legal nu avea nici o obligație față de o femeie până când nu se negociau condițiile. Dar Percy găsise evidențe care-i arătau cât de mult însemnase acel „avut grijă" de Lady Stowe și fiica ei, lucru care-l surprinse chiar și pe Jack. Aprobase totul la vremea respectivă, dar abia acum, când vedea suma totală de-a lungul a șapte ani, își dădu seama cât de devotat părea.

În disperare de cauză, vizită un om pe care îl știa puțin. Cu mult timp în urmă, înainte ca tatăl lui să moară, Jack se înhăitase cu niște derbedei care făceau numai probleme. Cel mai nebun dintre ei fusese Lord David Reece. Se îndoia că Reece avea ceva de adăugat care să-l ajute – Reece încă avea o înclinație spre nebunii și nu se putea spune despre el că era discret –, dar fratele lui mai mare era dintr-o cu totul altă poveste. Ducele de Exeter, își amintea vag Jack, fusese, chipurile, logodit cu o domnișoară de societate când prezentase în aristocrație drept soția sa o cu totul altă femeie. Noua ducesă

stârnise multe bârfe; era o femeie comună, văduva unui preot de țară, și Londra fierbea de curiozitate să afle cum naiba cunoscuse Exeter o astfel de femeie, darămite să se mai și însoare cu ea.

Din moment ce Jack lua în considerație să facă aproape același lucru, simțise diabolica dorință de a afla cum reușise Exeter. Din fericire, ducele era acasă când el veni în vizită.

– Am o întrebare destul de indiscretă, începu el după ce fu condus în biroul personal al lui Exeter. O întrebare care aș vrea să rămână doar între noi.

Exeter ridică din sprâncenele lui negre.

– Ce interesant!

– Cândva, se zvonea că erai logodit cu Lady Willoughby.

Interesul politicos de pe chipul lui Exeter dispăru, și expresia lui deveni amenințătoare.

– Nu a existat nici o logodnă, zise el rece.

Jack încuviință din cap.

– Nu am vrut niciodată să sugerez altceva. Mă preocupă zvonurile – mai ales cum au afectat-o pe Lady Willoughby când s-au dovedit neadevărate.

Celălalt bărbat se uită îndelung la el. Jack și-l amintea pe David Reece spunând că privirea fratelui său putea spinteca un om și se gândi că asta putea fi adevărat. Însă Jack era mult prea disperat să afle răspunsul la întrebarea lui, așa că pur și simplu aștepta. Într-un final, Exeter vorbi:

– Dacă te iei după zvonuri, ajungi de tânăr în mormânt.

– Corect. Își dorea să existe altcineva pe care să poată întreba. Dar pierduse legătura cu majoritatea colegilor lui și abia acum își dădea seama că nu avea aproape pe nimeni pe care să-l abordeze despre acest subiect. Nu aș întreba dacă nu m-aș găsi personal într-o situație similar de încâlcită, fără ca eu să fi făcut ceva în acest sens.

Chipul lui Exeter se relaxă într-un final. Pe buzele lui apăru ceva similar cu un zâmbet.

– Ah! Știu un lucru – căsătoria cu altcineva pune punct acestei situații.

Inima îi sări la acest gând.

– Dar domnișoara care se presupunea că vă este logodnică... Cum i-ați spus?

Nu o putea lăsa pe Lady Lucinda să înfrunte furtuna de bârfe despre motivul pentru care el nu se căsătorise cu ea. Dacă într-adevăr toată lumea credea că el fusese cel care refuzase.

Exeter se întoarse și privi spre ferestre. Cercevelele erau un pic deschise, și în biroul liniștit se auzi vag vocea unui copil, entuziasmat.

– Cred că a citit în ziare, murmură el. A fost... regretabil, dar, după cum am spus, nu a existat niciodată o logodnă.

Jack oftă dezamăgit. Sub nici o formă nu-i putea face asta Lucindei.

– Mereu mi s-a părut că este ridicol faptul că societatea este așa interesată de soția mea, remarcă absent Exeter. De parcă pot avea încredere în decizia mea din Camera Lorzilor când vine vorba despre a decide soarta Angliei, dar alegerea soției trebuie aprobată de toată Londra. Privi spre Jack. Printre aristocrați există unii care cred că un bărbat cu titlu și avere le aparține de drept și consideră căsătoria acestuia cu cineva din afara propriei lor clase ca pe un afront personal.

– Dar tu ai făcut-o, zise Jack cu voce joasă.

Pe chipul celuilalt bărbat înflori un zâmbet onest. Se ridică de pe scaunul său din spatele biroului.

– Așa e. Vrei să vii în grădini cu mine?

Uimit, Jack încuviință totuși din cap. Exeter fusese remarcabil de deschis pe o temă foarte intimă. Nu-l ajutase cu întrebarea lui referitoare la Lucinda, dar îi întări credința că era dispus că treacă printr-un scandal pentru a o avea pe Sophie.

Această credință doar crescu când intrară în grădina luminată de soare. Casa Exeter, una dintre cele mai vechi case din oraș, era o proprietate mică în mijlocul Londrei, fără alte case vecine în jur, cum era reședința Ware. O grădină obișnuită se afla în spatele casei, și, ocolind un rând de trandafiri, o fetiță cu bucle blonde lungi veni în fugă spre ei.

– Tată!

Schimbarea la Exeter fu uimitoare. Distanța lui rezervată dispăru, și un zâmbet cald îi cuprinse chipul când luă copila în brațe.

– Molly, draga mea, trebuie să-l cunoști pe oaspetele nostru. Excelența Sa, ducele de Ware. O puse înapoi pe propriile picioare. Ware, ți-o prezint pe fiica mea vitregă, domnișoara Molly Preston.

Ea se clătină într-o reverență dezechilibrată și recită:

- Este o plăcere să vă cunosc, domnule

Jack îi zâmbi, gândul fugindu-i la o altă fetiță exersându-și reverențele în fața unei oglinzi. Se înclină

- Plăcerea este de partea mea, domnișoară Preston

Ea îi zâmbi larg, apoi se întoarse spre Exeter

- Mama a prins un fluture. Vino să-l vezi!

Exeter îi zâmbi.

- Într-o clipă. Sunt mulți fluturi astăzi?

- Foarte mulți! strigă ea, apoi se întoarse și fugi pe alee către o femeie cu părul închis la culoare.

Purta o rochie foarte la modă, dar mânuia o plasă de fluturi.

- Mulțumesc, Exeter. A fost cu adevărat de ajutor.

Jack își înclină capul luându-și rămas bun și se întoarse ca să plece.

- Ware. Vocea lui Exeter îl opri. Merită scandalul dacă te căsătorești cu femeia potrivită, murmură ducele, cu ochii la femeia care prindea fluturi. Merită *orice* scandal. Nu-ți pot da un sfat mai bun ca ăsta. O zi bună!

Se întoarse și se îndreptă spre ducesa lui și spre fiica lui vitregă, care se cățăra pe o bancă și se întindea după fluturii care zburau peste abundența de trandafiri.

Un servitor făcu un pas în față pentru a-l conduce afară. Jack plecă, neputând să își șteargă din minte imaginea cu chipul lui Exeter. Omul acela fusese mulțumit când văzuse copilul, dar, când își văzuse soția... Era clar ca lumina zilei că o iubea cu înflăcărare.

Într-adevăr, merita orice scandal.

Philip îl aștepta în holul de la intrarea în Vega în acea seară.

- Dragă frate, zise el cu o bucurie falsă. Putem discuta în privat?

Jack își reprimă un oftat. Sperase să o intercepteze pe Sophie înainte ca ea să ajungă la Vega, dar fără folos. Deși nu era mai aproape de a găsi o soluție în legătură cu Lucinda, era disperat să o vadă. Dacă te căsătorești cu femeia potrivită, se termină orice zvonuri despre alte logodne, zisese Exeter, ceea ce lui Jack începea să i se pară o soluție bună. Dacă o lua pe Sophie și o ducea la cea mai apropiată biserică și se căsătorea cu ea cu o aprobare specială, rezolva rapid problema, naiba să-l ia de scandal. Trebuia doar să afle dacă ea îl voia.

Cu toate astea, se aștepta la confruntarea cu Philip. Nu făcuse altceva decât să-și supravegheze fratele, dar bănuia că asta-l enerva pe Philip mai mult decât dacă-l certa și îi ținea morală să se oprească din jucat.

– Desigur. Ia-o înainte!

Traversară salonul principal, apoi merse pe un coridor cu câteva uși. Philip deschise una dintre ele și apoi el o închise în urma lor. Erau într-o încăpere mică, cu o masă și două scaune de piele, cu o masă laterală care aștepta să găzduiască decantoare, iar în încăpere se simțea miros de fum. Probabil că aici se jucau partidele private pe mize mari.

– Ce dracu' vrei de la mine? întrebă Philip.

Jack își încrucișă brațele.

– Ți-am cerut un singur lucru.

– Și am făcut întocmai!

– Întocmai, fu el de acord.

– Atunci, de ce mai ești aici? întrebă fratele lui. De ce mă urmărești ca o doică?

– Pentru că nu ți-ai ținut mereu promisiunile.

Philip ridică mâinile.

– O singură dată!

Jack îi aruncă o privire grăitoare, și Philip roși.

– O dată când ți-a păsat.

– Confunzi problema, îl corectă Jack. Mi-a păsat de fiecare dată când ți-ai încălcat cuvântul. Acea dată pur și simplu a umplut paharul.

– Nu, mârâi Philip. Ți-a păsat mai mult decât de obicei atunci. Din cauza ei.

Simți cum i se încordează tot corpul.

– Nu fi ridicol.

– Ridicol! Fratele lui pufni. Asta te-ar descrie pe *tine*, jucând hazard. La început, am crezut că ai făcut-o doar ca să mă umilești, dar nu ți-a păsat niciodată de chestia asta înainte, nu atât cât să-ți riști reputația și fondurile. Și tu detești să joci! Mi-ai ținut prea multe teorii despre asta ca să existe vreo îndoială. Nu, o voiai pe Sophie – doamna Campbell –, și ai făcut manevre ca să mi-o iei.

Jack voia să-i dea peste nas spunându-i că Sophie nu fusese niciodată a lui și că nu voise niciodată să fie. Crescu din nou în el nevoia de a declara că era a lui și din nou o înăbuși. Promisese.

– Nu era a ta.

Philip se încruntă.

– Era...

– Nu era a ta, repetă Jack. Am întrebat o, Philip, și a negat. Cum îndrăznești să sugerezi că aș pune la cale un plan pentru a fura sentimentele față de tine ale unei femei? Ce fel de frate crezi că sunt?

– Ai vrut-o! atacă Philip.

– Să presupunem că este așa. Jack știa că juca periculos, dar fierbea deja de frustrare și cumva trebuia să-l facă pe Philip să judece rațional. Ar fi contat, dacă ea chiar te voia pe tine? Nu ea ar fi cea care ar decide?

Fratele lui se uita fix la el.

– Normal.

– Și ce ți-a spus? Ridică mâinile. Este liberă să-și dăruiască favorurile cui vrea.

Știa foarte bine ce-i spusese Sophie lui Philip. Și, după cum sperase, o parte din furia lui Philip se stinse. Privi încruntat la podea.

– Ai luat-o ca să mă pedepsești!

– Așa este, recunoscu Jack. Nimic altceva din ce am făcut nu te-a atins. Philip, flirtezi cu ruina. Nu mă refer la doamna Campbell, ci la jocuri. O scenă publică și pierderea companiei ei sunt un preț mic de plătit dacă renunți la pariuri acum.

– Să renunț!

– Măcar joacă mai moderat, continuă Jack. De dragul tău, dar gândește-te și la mama. Îți face pe plac, dar până și răbdarea ei se va termina la un moment dat.

– Moderat! Philip se aruncă morocănos pe un scaun. Ce înseamnă asta? Dacă mă opresc când pierd, asta nu mă va face să recâștig ce am pierdut.

– Mă uimește că sunt pe cale să spun asta, zise Jack, gândindu-se la ce zisese Sophie despre cum juca Philip, dar ai putea încerca să înveți să joci mai bine. Joci prost și apoi devii nesăbuit, și de asta pierderile tale sunt așa mari.

Fratele său rămase cu gura căscată.

– Sugerezi să iau lecții? Pentru hazard și douăzeci și unu?

– Gândește-te că astfel îți vei îmbunătăți șansele.

Philip încă se holba la el de parcă tocmai îi crescuseră o coadă și coarne.

– Ești nebun? Un tutore pentru jocuri de noroc?

– Tu ești nebun să continui să joci fără să îți pese de cum ai făcut-o până acum? replică Jack. Ce te aștepți să se întâmple? Dacă joci prost mână după mână, nu ai șansa să recâștigi ce ai mizat, ci doar ajungi să pierzi și mai mult. Dacă nu renunți complet sau nu-ți moderezi pariurile, măcar învață dracului probabilitățile!

Urmă un moment de uluială tăcută. Apoi, când Jack începu să creadă că stratagema eșuase complet, Philip bâigui:

– Păi, bănuiesc că un pic de exercițiu nu ar face rău.

Jack ignoră faptul că tocmai își încurajase fratele să devină un jucător mai bun, ceea ce avea să-l facă să parieze mai des, nu mai rar.

– Sigur că nu. Înveselește-te, omule, zise el vioi. Nu este ca și cum ai învăța latina din nou.

Asta-i provocă fratelui său un acces de râs.

– Slavă Cerului pentru asta! Privi spre Jack fără animozitate, pentru prima dată după săptămâni întregi. Cum găsesc un tutore pentru jocuri?

Jack se gândi la Sophie, care înșirase cu răbdare probabilitățile la jocul de hazard și și-o aminti privind intens cărțile de douăzeci și unu. Ridică din umeri și se întoarse spre ușă.

– Cere-i unui jucător inteligent.

Philip râse.

– Știu și cui! Doamna Campbell joacă mai bine decât orice bărbat pe care-l cunosc. Îi voi cere ei.

Numele îl surprinse cu garda jos.

– Nu, zise el instantaneu. Nu Sophie.

– Știam eu! Philip sări în picioare. Asta-i despre ea.

La naiba! Se dăduse de gol spunându-i pe nume. Jack se întoarse încet, ca să-și înfrunte fratele din nou.

– Nu, repetă el. Nu vorbești cu ea.

Philip scoase un râset plin de neîncredere.

– Nu am cum să vorbesc cu ea, nici măcar despre ceva precum cărțile de joc – stai în spatele meu în fiecare seară, să fii sigur că rămân la distanță –, dar nu pentru că ești tu interesat de ea! Nu, tu ai făcut-o să joace hazard cu tine după ce m-ai umilit în fața tuturor,

apoi ai scos-o din club și ai făcut lumea să bârfească despre moralitatea ei. Clătină din cap dezgustat. Minte-te dacă vrei, dar nu-mi spune că nu o vrei.

– Asta nu este treaba ta, răspunse Jack.

– Nu? Philip se încruntă. Era prietena mea cu mult înainte să pui tu ochii pe ea. Cum de ai tu mai multe drepturi decât mine?

– Nu mai rosti un cuvânt despre ea.

Își stăpânea cu greu furia. Făcu stânga împrejur și se duse spre ușă.

– Merită mai mult, Ware.

Se opri. Vocea fratele lui său era amenințătoare. Philip stătea ca un boxer gata să lupte, cu picioarele depărtate și cu mâinile relaxate pe lângă corp.

– Nu tu decizi ce merită.

– Nici tu!

Jack se retrase. Philip îl privi urât.

– I-ai făcut destule, nu crezi?

– Ce vrea să însemne asta? mârâi el.

– Că ai târât-o la casa Alwyn precum un roman cu o femeie sabină? Jack tresări abia perceptibil. Nu sunt singurul care are îndoieli în legătură cu povestea pe care a spus-o ea, deși s-ar putea să fiu singurul care știe că îți place să te duci la Alwyn pentru câteva zile din când în când. Convenabil de aproape pentru o seducție izolată.

Jack se apropie de fratele lui. Trecuseră ani de zile de când se luptaseră fizic, dar mâinile îi erau strânse în pumni și mușchii încordați.

– Închide gura aia blestemată!

– Am un sfat pentru tine, continuă fratele lui, din moment ce tu ai fost așa generos cu alte tale astăzi. Sophie Campbell nu va fi amanta ta, așa că poți renunța la această speranță.

– Încetează! mârâi el.

– Nu, nu o voi face, răspunse fratele său. Renunță la ea! Și fă-o înainte să se anunțe logodna ta, pentru numele lui Dumnezeu.

Jack înlemni.

– Poftim?

Fratele lui clătină din cap, cu un dispreț evident.

– Mama mi-a spus despre asta. Sophie nu va mai vrea să știe nimic de tine după ce află. Refuză toți bărbații căsătoriți care se apropie de ea.

– Nu sunt logodit, zise Jack, cu inima începând să-i bată cu putere.

Philip ridică din sprâncene cu un scepticism vizibil.

– Pentru aristocrație, aproape logodit este la fel cu căsătorit. Știi asta.

La dracu'! La naiba cu tot! Jack se concentră să respire adânc în vreme ce gândurile lui treceau de la Lucinda la Sophie – Sophie, care avea să se simtă trădată cu cruzime dacă auzea acest zvon. Trebuia să oprească această prostie înainte să scape de sub control și să strice orice șansă avea să o convingă că nu o păcălise și că o voia pe ea, nu pe Lucinda sau pe orice altă femeie.

– Ar trebui să eviți zvonurile nerealiste, zise el rece.

Fratele lui întinse mâinile.

– Nerealiste? Mama spune că se va întâmpla, și amândoi știm că tu îi permiți să facă după cum vrea ea, până la urmă. Va împrăștia vestea în toată Londra în câteva zile, dacă nu a făcut-o deja, și te cunosc – ești prea onorabil să o lași baltă pe Lucinda. Philip se aplecă spre el, cu ochii lui întunecați plini de seriozitate. Îți ofer un sfat oarecum bine intenționat – uită de Sophie. Las-o în pace. Mi-ai distrus șansele cu ea – fie –, dar merită pe cineva mai bun decât tine.

Capitolul 23

Cuvintele Elizei îi jucau lui Sophie în cap iar și iar.

Își formulase Marele Plan la vârsta de optsprezece sau nouăsprezece ani, în timp ce cârpea cele mai bune mănuși de dantelă ale lui Lady Fox pentru douăzeci de lire pe an cât primea ca însoțitoare. Stând liniștită în spatele lui Lady Fox, privind-o cum flirta și avea aventuri cu bărbați cu vârsta jumătate decât a ei, Sophie își concentrase propriile obiective într-o listă scurtă și simplă: siguranță, prietenie și o familie. Detesta să se îngrijoreze despre cum avea să își asigure un acoperiș deasupra capului dacă angajatoarea ei în vârstă murea. Ura să se uite la alte tinere domnișoare zâmbind și dansând cu domni înainte de a deveni soții și mame, știind că era puțin probabil să aibă și ea aceeași soartă. Ura să fie singură. Prietenele ei erau minunate și loiale, dar Sophie știa foarte bine că nu avea să treacă mult până când Eliza și Georgiana urmau să aibă amândouă propriii soți și copii. Pentru că-și pierduse familia la doisprezece ani, Sophie nu credea că își dorea ceva mai mult decât o casă confortabilă cu un soț care să țină la ea și un copil sau doi să-i lumineze viața.

Ca să aibă o familie, avea nevoie de un soț. Ca să obțină un soț, avea nevoie de o avere. Ca să câștige averea, se îndreptase spre mesele de joc. Și, până acum, totul mersese conform planului – până la Jack.

Eliza sugerase că el ar putea fi soluția Marelui ei Plan. Chiar dacă Sophie negase, ideea nu avusese nevoie de mai multă încurajare pentru a prinde rădăcini și a înflori în mintea ei. De ce nu ar fi putut fi? Șansele nu erau mari, dar nu erau nici nule. Uneori, trebuia să riști, când răsplata era destul de tentantă.

Când ceasul bătu ora unu, se ridică de la masa de vist de la Vega, își adună câștigurile, respingând cu un zâmbet protestele legate de plecarea ei. Fără prea mult tam-tam, se duse și-și luă mantia, cerându-i domnului Forbes o birjă, și plecă, la fel ca în fiecare seară. Intră în casă și așteptă, făcând ture în jurul salonului.

Începea cu partea cea mai rea – jocurile de noroc – și continua de acolo. Eliza avea dreptate și trebuia ori să aibă suficientă încredere în el și să-i spună adevărul, ori să se despartă de el pentru că nu putea avea încredere în el.

În câteva minute, se auzi un ciocănit ușor la ușă. Inima îi sări din piept, și Sophie se grăbi să deschidă. El intră și o luă în brațe.

– Am stat cu ochii pe ceas ore întregi, șopti el, cu mâinile în părul ei. Credeam că nu o să se mai facă odată ora unu.

Pulsul ei bătea nebunește. Îi cuprinse maxilarul cu mâinile și-l sărută, zăbovind cu buzele peste ale lui. La naiba cu probabilitățile! Îl iubea – avea încredere în el. Eliza avea dreptate. Dacă voia mai mult de la el, trebuia să fie onestă. Roșie, nervoasă și plină de speranță, își puse mâinile pe pieptul lui.

– Și eu la fel. Am așteptat toată ziua să vorbesc cu tine.

El se încordă, cu o tresărire vizibilă.

– Oh?

Precauția din acel cuvânt o opri, dar Sophie izgoni teama și merse mai departe.

– Trebuie să îți spun ceva, înainte ca lucrurile să se complice și mai mult între noi.

În loc să răspundă, el închise ochii și o trase aproape, ținând-o de parcă erau pe cale să se despartă.

– Trebuie? șopti el, cu buzele pe fruntea ei.

Mintea ei alerga și inima i se prăbuși. Ce însemna asta? Era clar că el se temea.

– Nu vrei să știi?

Pieptul lui se ridică de la un oftat silențios, apoi îi dădu drumul

– Vreau să știu orice vrei să-mi spui.

Sophie nu se mișcă.

– Jack, ce s-a întâmplat?

El îi luă o mână și o studie, mângâindu-i degetele cu degetul lui mare.

– A fost o zi grea. Îi zâmbi crispat, arătând pentru o clipă cum arătase în casa Alwyn. Din cauza mamei mele și a lui Philip, nu a ta.

– Oh! Ea oftă și râse de ușurare. Îmi pare foarte rău să aud că ți-au făcut viața dificilă.

– Acum, că sunt aici cu tine, puțin îmi pasă de ei.

O luă în brațe și o sărută pe tâmplă, apoi merseră în salon și se așezară pe canapea, fără să-și dea drumul unul altuia.

– Cred că de ceva vreme bănuiești că am niște secrete, și ai dreptate – deși poate motivele nu sunt cele corecte, începu ea. Nu am fost complet onestă cu tine.

Jack tuși.

– Secrete.

– Da. Ezită. Primul este că nu mă numesc Campbell. Domnul Campbell este un mit, de asemenea. Îl privi cu atenție, dar nu văzu nici un semn de groază sau de dezgust pe chipul lui. L-am inventat pentru că voiam un nou început când am venit în Londra, și o văduvă are mai multă libertate.

– Un nou început, repetă el. De la ce, dacă te pot întreba?

Chipul ei se încălzi.

– Am fost însoțitoare pentru o doamnă în vârstă, în Bath. Mi-a lăsat trei sute de lire prin testament, și eu mi-am încercat norocul și am venit la Londra cu banii ăștia.

– Ah!

Pe fruntea lui apăru o cută.

– Voiam să fiu independentă, explică ea. Familia mea... Știi că tatăl meu a fost renegat când s-a căsătorit cu mama. Tatăl lui era... viconte. Tata nu era cel mai mare fiu, însă tot ar fi avut o moștenire generoasă. Dar s-a îndrăgostit de mama, și bunicul meu nu a fost de acord, pentru că ea era cântăreață de operă. Tatăl meu a renunțat la tot pentru a se căsători cu ea. Pe chipul ei apăru un zâmbet, gândindu-se din nou la părinții ei. Mama a cântat la toate curțile Europei. Eram doar noi trei, călătorind din oraș în oraș, după cum era angajată. A devenit mai greu când războiul s-a extins, și apoi mama s-a îmbolnăvit. A trebuit să venim acasă, în Anglia, zise ea. Mama și-a pierdut vocea, și tata a trebuit să aibă grijă de noi. El... Ezită. A făcut-o jucând la mesele de jocuri. Eu l-am ajutat să exerseze.

– Și așa ai învățat să joci, murmură el.

Sophie încuviință din cap.

– Mă pricep la cărțile de joc – dintre toate talentele pe care le poți avea. De asta Vega era o parte crucială a planului meu. Nu aș fi fost niciodată acceptată ca membru dacă aș fi fost o simplă fată bătrână – încă un bun motiv să devin văduvă.

Pentru o clipă, el nu spuse nimic.

– Ai câștigat ceva bani la Vega, nu-i așa?

Sophie încuviință din cap.

– Mă apropii de patru mii de lire, după cheltuieli, în trei ani. Vreau să fiu independentă.

Jack ridică din sprâncene. Până aici, povestea ei se potrivea destul de bine cu ce bănuise el. Nimic din ce îi spusese nu-l făcuse să se răzgândească – dimpotrivă, o admira pentru curaj. Era un plan adevărat, și ea îl executase bine. Era imposibil de ignorat contrastul dintre chefuitul fără griji al fratelui său și preocuparea metodică a lui Sophie.

Ea roși sub privirea lui.

– Joc pentru a câștiga fiindcă nu am alte mijloace de supraviețuire. M-ai acuzat că sunt o jucătoare profesionistă. Bănuiesc că sunt, deși chiar nu încerc să sărăcesc pe nimeni. Este adevărat că am câștigat de la Philip, dar niciodată foarte mult. Nu vreau să-mi sărăcesc prietenii, și chiar aveam o părere foarte bună despre Philip până...

Până când Philip devenise posesiv și scandalagiu. Jack se hotărî să discute din nou cu fratele său, până când Philip avea să priceapă cât de detestabil fusese comportamentul său. Incredibil, se simți extrem de ușurat. Când ea începuse așa serios, se temuse că era ceva mult mai rău. Dar asta... nu se apropia de ce ascunsese Portia de el. Sophie era așa cum i se păruse: independentă, hotărâtă și autentică. Inima i se ușură când își dădu seama că avusese dreptate în ceea ce o privea, ceea ce însemna că nu mai avea nici o îndoială în legătură cu pasul următor...

– Cât de rațional, zise el ca să schimbe subiectul.

Ea tresări.

– Rațional! Ți se pare rațional?

El ridică din umeri.

– Câți domni cu buzunarele goale au același plan? Excepție, soția fictivă, desigur.

– Da, păi, domnii par să aibă reguli diferite, zise ea crispată. Eu nu aș îndrăzni să fac unele din lucrurile pe care le-au făcut bărbații la Vega.

El fu de acord cu ea.

– Alt sprijin ai? Cu siguranță, bunicul tău ar interveni dacă ar ști

Își dădu seama că spera ca ea să-i spună numele bătrânului căpcăun. Jack își dorea să-i spună acestuia câteva cuvinte despre faptul că-și abandonase nepoata orfană.

În ochii ei luci disprețul.

– Nu, bunicul meu nu ar ridica un deget ca să mă ajute. M-a renegat, la fel cum l-a renegat pe tata. Mai curând aș muri de foame decât să-i cer ajutorul – nu că i-ar păsa dacă aș muri.

– Poate un văr sau o mătușă – familia mamei tale...

Ea clătină scurt din cap.

– Nu. Tata a avut un frate, dar spunea că era la fel de ursuz ca bunicul. Nu vreau să-l cunosc nici pe el. Și nu am păstrat legătura cu familia mamei mele după ce am reveni în Anglia. Nici măcar nu aș ști unde să dau de cineva. Am preferat să fiu pe cont propriu.

Jack renunță.

– Nu contează. Ești majoră, până la urmă.

– Mai este ceva. Trase adânc aer în piept. Mărturisesc că... am sperat să găsesc un soț, zise ea, evitându-i privirea. Pe cineva respectabil, care mi-ar putea oferi o casă bună și șansa de a avea o familie. Vocea ei deveni visătoare, și el simți un ghem în stomac. Ardea de dorința de a îndepărta pentru totdeauna acea notă de singurătate din vocea ei. Nu am avut pe nimeni de când aveam doisprezece ani. Bunicul meu – Căpcăunul – este mai rău decât a nu avea pe nimeni. Este greu de crezut că o femeie fără bani și fără legături va atrage un bărbat respectabil, dar m-am gândit că dacă am niște bani strânși...

Jack avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu riposta. Sophie habar nu avea cât de atrăgătoare era. Se gândi din nou la Giles Carter, care fusese cu ea la Vega, bărbatul care o făcuse să râdă și o luase de braț. Știa că acel bărbat era atras de ea, și Jack se îndoia că acele patru mii de lire ale ei aveau ceva de-a face cu asta.

– Am vrut să știi, ca să poți pleca, adăugă ea întrerupându-i gândurile.

– Crezi că vreau să plec?

Chipul i se îmbujoră.

– Sper că nu, șopti ea.

El îi ridică mâna la buze și îi sărută palma.

– Astea sunt cele mai ascunse secrete ale tale?

– Nu, șopti ea, privindu-l cu ochii mari în timp ce el îi dezmierda mâna. Mai este unul...

– Spune-mi-l, draga mea!

Nu credea că ar mai fi putut spune ceva să-l facă să se răzgândească. Buzele ei se deschiseră și ridică ochii spre ai lui.

– Te iubesc.

Inima lui sări din piept, și, pentru o clipă, uită să respire.

– Sophie...

Ea își apăsă degetele peste buzele lui.

– Nu am spus-o sperând că simți și tu la fel.

– Nu? Atunci, speri ca eu să nu simt la fel?

Îi dezlipi mâna de pe chipul lui și o împinse în spate, pe mica ei canapea.

– Poftim? Păi... nu...

Începu să respire neregulat în timp ce el băgă un deget în decolteul rochiei ei și trase materialul în jos, pentru a-i descoperi un umăr.

– Bun. Își ajustă greutatea până când ea ajunse sub el. Norocul lui... o zi așa proastă tocmai se schimbase total. Îl iubea. Se simți curajos și invincibil, și următoarea lui mișcare i se părea așa potrivită că se întrebă de ce nu o făcuse deja. Am început să mă îndrăgostesc de tine de când ai intrat valvârtej în bibliotecă și mi-ai zis că sunt nebun. Aveai perfectă dreptate și voiam să spun că tu erai de vină – tu, cea care a sărutat zarurile la hazard, care a declarat că va merge pe jos până la Alwyn prin noroi și ploaie, care m-a chinuit cu picioarele ei goale în timp ce-mi purta halatul. Își lipi buzele de pielea fină de pe umărul ei. Mă înnebunești, Sophie, și nu vreau să se termine niciodată.

Degetele ei se strecurară în părul lui în timp ce el o săruta pe gât.

– Nebunia nu este ceva după care să tânjești...

Jack își înălță capul.

– Pentru mine, este – felul ăsta de nebunie. Tatăl meu, la fel ca tatăl și bunicului lui și fără dubiu alte câteva generații înaintea lor, s-a căsătorit pentru motive sănătoase și calculate. Unele dintre uniunile lor au fost civilizate și armonioase, altele nu, dar nu-mi pot imagina că vreunul dintre ei a simțit ce simt eu când sunt cu tine. Căsătorește-te cu mine, Sophie!

Ea făcu ochii mari.

– Te vreau, draga mea, spuse el în timp ce-i mângâia talia cu palma.

Exeter îi arătase cum să taie nodul: căsătoria cu altcineva avea să pună capăt zvonurilor despre o logodnă. A doua zi avea să o viziteze pe Lucinda și avea să clarifice că nu existaseră nici o înțelegere, nici o promisiune, nici o logodnă. Era pregătit să facă aproape orice altceva putea pentru a-i asigura confortul și siguranța, de dragul promisiunii făcute tatălui său, dar nu avea să se însoare cu ea. „Merită orice scandal", îi răsunară cuvintele lui Exeter în minte.

Apoi, avea să se ducă direct la Colegiul Avocaților Civili pentru a cere o licență specială. Sophie nu era femeia cu care se așteptau să se căsătorească și aveau să se arate cu toții uimiți, dacă nu chiar scandalizați. Dar era singura femeie cu care se vedea petrecându-și tot restul vieții, și, pe Dumnezeu, avea toate intențiile să o aibă – în viața lui, în patul lui, în inima lui.

Ea își puse mâinile pe chipul lui și-i căută ochii.

– Jack... Nu, doar nu vorbești serios. Nu am nimic de oferit demn de o ducesă...

Jack scoase un sunet gâjâit.

– Doar un duce poate hotărî asta, și eu am decis că tu ai tot ce vreau de la ducesa mea. Mă vrei?

Ea se ridică și îl sărută, cu gura ei moale și fierbinte. Jack o sărută profund, cutremurându-se când ea îi supse limba.

– Da, șopti ea. Din toată inima și cu sufletul.

– Și cu corpul, sper. Începu să-i ridice fusta. Intenționez să te am acum și aici.

Ochii ei sclipiră, întunecați de dorință.

– Da.

– Știi, de când ne-am întors în Londra, mă tot gândesc să fac dragoste cu tine pe canapea.

– Da?

Ea închise ochii și își arcui spatele, lipindu-se de el.

– În fiecare noapte.

Mâna lui ajunse la jartiera de deasupra genunchiului. Trase de ea, desfăcând-o, și-și băgă degetele sub genunchiul ei, îndemnând-o să-și pună picioarele în jurul șoldurilor lui.

– Atunci, sper să o faci... în fiecare noapte.

El zâmbi larg la răspunsul ei șoptit.

– Nimic nu-mi va oferi mai multă plăcere.

Inima lui Jack bătea aşa tare, că era sigur că şi ea simţea. Voia ca ea să simtă. Nu bătuse niciodată aşa înainte de ea, şi credea că avea să se oprească din bătut dacă o pierdea vreodată.

Făcu dragoste cu ea pe canapea şi apoi o duse sus şi făcu din nou dragoste cu ea, de data asta lent, în patul ei. Când Sophie adormi epuizată, deasupra lui, şi el îşi simţi muşchii slăbiţi, Jack învârti o şuviţă din părul ei pe deget şi alungă orice gând de a se strecura acasă înainte de răsărit.

Era acasă. Şi voia ca lumea să ştie asta.

Capitolul 24

Lady Stowe închiriase o casă elegantă în Berkley Square, cu fațada spre sud, în fața grădinii din mijlocul pieței. Jack se întrebă în treacăt cât plătea el chirie pentru asta, apoi înlătură gândul. După noaptea trecută, când Sophie îi tot șoptise că-l iubea în timp ce el se mișca deasupra ei, unindu-și corpul, inima și sufletul cu ea, ar fi plătit chiria pentru fiecare casă de pe strada asta și i-ar fi mulțumit lui Lady Stowe. Își legă calul și bătu la ușă.

Sosirea lui stârni ceva agitație în casă. Majordomul îl conduse într-o cameră de dimineață luminoasă, în timp ce pe scări se auzeau pași în fugă. Se îndreptă spre fereastră și privi traficul de afară, în timp ce mintea îi alunecă spre Sophie – iubirea lui. Voia să o răsfețe cu tot luxul care-i stătea în putință. Poate avea să o ia la Alwyn pentru o lună, după nunta lor.

Ușa se deschise în spatele lui.

– Excelență! strigă Lady Stowe. Ce încântător că ați venit în vizită.

Jack se întoarse. Contesa făcu o reverență, o mișcare destul de rigidă prin comparație cu reverența fluidă a lui Sophie.

– Bună ziua, Lady Stowe. Am venit în vizită în speranța că voi putea sta de vorbă cu Lady Lucinda.

Chipul ei se lumină. Lady Stowe era o femeie minionă; fusese o frumusețe în tinerețe, cu părul de un blond-deschis și ochii mari albaștri. Acum, părul ei căpăta o nuanță argintie și în jurul ochilor avea riduri, dar Jack nu se lăsă prostit. Contesa arăta ca o păpușă de porțelan, dar era din același aluat ca mama lui.

– Fiica mea va coborî în curând pentru a vă primi. Va fi foarte încântată că ați venit în vizită. Intră în încăpere, cu un zâmbet mândru pe chip. Nu luați loc, domnule? Ea se duse la canapea, și Jack se așeză ascultător pe un scaun. Sper că mama dumneavoastră, ducesa, este bine.

– Este.

Jack se gândi că ea știa, probabil, cum era mama lui chiar mai bine decât el, mai ales fiindcă el își evitase mama după conversația despre Lucinda.

– Mă bucur să aud, zise Lady Stowe călduros. Familia este așa importantă.

Sophie își dorea o familie. Nu avea pe nimeni de la doisprezece ani, nici măcar o mamă care să o țină din scurt sau un frate irresponsabil. Jack, care nu dusese niciodată lipsa obligațiilor și a datoriei de familie, se gândi că și el și-ar dori o familie – una întemeiată de el. Buzele i se curbară la acel gând. Fiii lui aveau să joace cărți mai bine decât Philip, de asta nu se îndoia. Fiicele lui, la fel. Sophie avea să se asigure de asta.

– Fratele soțului meu, Lord Stowe, este și el prezent în oraș. Îl cunoașteți ?

Jack simți expresia politicoasă ca pe o mască rigidă. Dacă ar fi fost pe cale să o ceară pe Lucinda, ar fi trebuit să aibă și binecuvântarea tutorelui ei. Dar nu avea de gând să o ceară, așa că nu avea nici un interes să vorbească cu Lord Stowe.

– Nu.

– Stowe ține foarte mult la Lucinda, continuă contesa. O tratează aproape ca pe copilul lui! Sunt sigură că nu aș putea cere un tutore mai bun pentru ea, din moment ce propriul tată nu mai este.

– Mă bucur să aud asta, răspunse el. Privi prin cameră, hotărât să schimbe subiectul. Omul meu, Percy, mi-a spus că nu ați avut plângeri legate de casă în acest sezon.

– Oh, nu, zise ea imediat. Casa ni se potrivește foarte bine. Este prea mică pentru a organiza un bal, desigur, dar mama dumneavoastră – o doamnă așa amabilă! – s-a oferit să găzduiască unul în onoarea Lucindei. Râse ușor. Dar probabil știți totul despre asta, din moment ce se va ține în propria dumneavoastră casă!

Jack nu avea nici o îndoială că mama lui complotase cu Lady Stowe să facă din asta un bal de logodnă pentru el și Lucinda.

– Mă tem că nu, zise el. Mama nu mă ține mereu la curent cu planurile ei, și eu rareori particip la baluri.

Ea făcu o pauză și expresia i se schimbă, reflectând frustrarea pentru o scurtă clipă. Apoi, zâmbi din nou.

- Sper că veți face o excepție și veți participa la acesta. Ar însemna așa mult pentru Lucinda și pentru mama dumneavoastră, îmi imaginez.

El își înclină capul.

- Poate.

Ar participa la bal doar cu Sophie la brațul lui, în calitate de ducesă a lui. Altfel, un regiment de soldați nu l-ar putea face să intre pe ușile acelea.

Lady Stowe își strânse buzele.

- Unde este Lucinda? În mod normal, este așa punctuală, Excelență. Se duse la șnurul pentru clopoțel și trase tare. Sunt sigură că va fi tare mâhnită că v-a făcut să așteptați.

În acel moment, ușa se deschise și apăru Lucinda, cu obrajii roz și neliniștită. Se grăbi să intre și aproape se împiedică atunci când făcu reverența.

- Excelență, mamă, murmură ea fără aer.

- Iată-te în sfârșit, dragă! Haide, sună după o gustare pentru Excelența Sa, zise mama ei, lovind cu mâna în locul de lângă ea.

- De fapt, zise Jack când Lucinda roși la critica mamei ei, mă întreb dacă Lady Lucinda ar vrea să iasă la o plimbare cu mine. Este o zi foarte frumoasă, și mărturisesc că tânjesc să simt soarele.

Lady Stowe clipi, apoi mai râse un pic.

- Vai, dar e o idee splendidă! În ultima vreme, a fost așa ploios... O gură de aer proaspăt ar fi încântătoare. Aș avea și eu chef de o tură în jurul pieței...

Jack tuși, și ea se opri imediat din vorbit.

- Dacă-mi permiteți, Lady Stowe, am ceva de discutat cu Lucinda și mă întrebam dacă am putea vorbi singuri.

Contesa îi aruncă fetei o privire triumfătoare.

- Desigur, Excelență.

Dar Jack o privea pe Lucinda, să vadă dacă împărtășea încântarea mamei ei. Dacă da, el nu-și putu da seama; expresia Lucindei nu se schimbă nici în bine, nici în rău. Pentru că văzuse doamne cărora li se lumina pur și simplu chipul doar când îl vedeau apropiindu-se, luă asta drept un semn bun. Dacă Lucinda aștepta dornică propunerea lui, cum susținea mama lui, ar fi fost de așteptat ca ea să arate vreun semn de satisfacție. Lucinda însă continua să pară un pic nervoasă, jucându se cu panglicile rochiei ei.

Când îl surprinse privind-o, lăsă panglicile și roși.

– Da, Excelență. Ar fi minunat.

Făcu din nou o reverență. Lady Stowe ieși în hol, unde aștepta majordomul.

– Lady Lucinda va ieși la o plimbare, Wilkes, îi zise ea înainte de a se întoarce spre Jack. Gustarea vă va aștepta când vă întoarceți.

El spera sincer să nu aibă motiv să revină în acea casă. Dacă Lucinda se punea pe plâns și el trebuia să o însoțească înapoi la mama ei, ar fi fost groaznic. Se întoarse spre Lucinda, care își lega panglicile pălăriei, și-i oferi brațul.

– Mergem, Lady Lucinda?

Traversară strada, spre marea grădină centrală, intrând pe o poartă cu grilaj de fier. Fix în fața lor se afla Gunter's Tea Shop, cu o grămadă de trăsuri stând la umbra copacilor din apropiere și și mai mulți oameni stând pe băncile din parc. Jack o conduse pe Lucinda spre o parte mai liniștită a pieței, dorindu-și un pic de intimitate.

– V-ați bucurat de acest sezon? întrebă el politicos.

– Da, Excelență.

Lucinda era o fată înaltă, slabă precum o trestie, cu niște bucle roșcate sălbatice. Sau, mai degrabă, avea buclele roșcate sălbatice ale unui copil; astăzi, părul îi era dat la o parte de pe chip, prins într-o coadă împletită, ascunsă acum sub pălăria ei.

– Foarte bine. Se plimbară în liniște câteva momente. V-am rugat să mergeți cu mine pentru că avem ceva delicat de discutat, zise Jack.

– Nu, izbucni ea.

Jack se opri surprins.

– Poftim?

Lucinda se înroși puternic.

– Mama mi-a spus ce urmează să mă întrebați, și, oricât de onorată aș fi, trebuie să refuz.

– Trebuie? murmură el, cu mintea gonindu-i.

Ea îi dădu drumul la braț și făcu un pas să se îndepărteze, frământându-și mâinile.

– Trebuie. Știu că ați făcut o promisiune și ați fost așa generos și bun cu mine și cu mama de când tata s-a înecat, dar mă tem că nu mă pot căsători cu dumneavoastră.

– Ah! Era atât de ușurat, că simți cum îl ia amețeala. Nu puteți?

Ea deschise gura de spaimă.

– Oh, am vrut să spun că nu vreau!

Jack începu să zâmbească. Arăta îngrozită și apoi jenată când începu să-și dea seama de ceea ce spusese. Cu toate astea, era peste orice sperase el să audă din partea ei, și, deși nu voia, îl bușiî râsul.

– Oh, vă rog. Lady Lucinda se albi ca laptele, ducându-și mâinile la burtă de parcă îi era rău. Vă rog să mă iertați – nu ar fi trebuit să fiu așa nepoliticoasă. Vă rog, Excelență, dați-mi voie să vă explic...

El își reveni suficient cât să vorbească:

– Stați liniștită. Nu mă simt ofensat. Dimpotrivă, de fapt. Despre asta voiam și eu să discutăm – ea scoase un geamăt de neliniște –, dar răspunsul dumneavoastră nu mă surprinde.

Ochii ei se mișcau dintr-o parte în alta.

– Nu?

El clătină din cap.

– Îmi dau seama că mamele noastre au complotat să ne căsătorească, fără ca eu să știu. Bănuiesc că mama dumneavoastră v-a vorbit despre asta.

– Păi... Își mușcă buza. Da...

Jack ghici că Lady Stowe numai despre asta vorbise tot sezonul.

– Nu v-a cerut niciodată părerea despre acest subiect?

Lucinda se coloră roz în obraji.

– Nu, șopti ea.

– Atunci, nu mai este nimic de explicat. Îi oferi brațul din nou. Să ne bucurăm de restul plimbării noastre? Chiar este o zi frumoasă.

Ea chicoti un moment, apoi își așeză lent mâna pe brațul lui.

– Nu sunteți supărat?

– Bănuiesc că este oarecum umilitor să-ți spună o femeie că nu vrea sub nici o formă să se mărite cu tine, dar nu sunt supărat.

De fapt, era ușurat.

Lucinda se încruntă și pentru o clipă păru că se gândește intens.

– Bănuiesc că nu voiați să vă căsătoriți cu mine. Mama spunea că v-ați dat cuvântul, dar asta a fost cu ani în urmă, și nu-mi pot imagina că știați ce promiteați.

– Mi-am dat cuvântul să am grijă de dumneavoastră și de mama dumneavoastră, răspunse el. Nu voi încălca acea promisiune. Cât despre căsătorie... Nu ar fi rațional pentru nici un bărbat să jure

că se căsătorește cu o fată care era prea tânără să aibă un cuvânt de spus despre asta. Aveați doar unsprezece ani.

Degetele ei zvâcniră pe brațul lui.

– Când a murit tata.

– Da.

Rămase tăcută preț de un moment.

– Atunci, nu ați promis niciodată să vă căsătoriți cu mine.

– Nu, recunoscu el.

Lucina oftă zgomotos.

– Slavă Cerului! Oh, Excelență, este așa o ușurare să aud asta. Mama mi-a spus că este datoria mea să accept, ca să vă puteți ține jurământul – pentru că jurămintele sunt extrem de importante pentru domni –, și eu m-am temut de vizita dumneavoastră așa tare! Când ați plecat din oraș acum câteva săptămâni, începusem să sper că nu veți reveni în acest sezon și că nu va trebui să fac nimic în legătură cu asta.

În urmă cu câteva săptămâni, plecase din oraș cu Sophie. Un mic zâmbet îi traversă chipul.

– Chiar mă gândeam să nu revin.

– Nu m-aș fi supărat, zise Lucinda franc. Mama mi-a reamintit în fiecare zi că destinul meu este să fiu ducesă, dar nu puteam să mă gândesc decât la cât de groaznic suna asta.

– De ce?

Era mult mai distractiv decât se așteptase el.

Ea își încreți nasul.

– Întâi de toate, o ducesă este așa... corespunzătoare! Mi s-ar părea groaznic să știu că toată lumea se uită să vadă cu ce mă îmbrac și cum mă pot. Este suficient de rău când o face mama. Și apoi, sunteți așa bătrân... Înlemni, făcând ochii mari. Oh, vai... oh, nu...

Jack pierdea lupta cu râsul. Ei i se părea că era un bărbat bătrân, deși între ei erau un pic mai mult de doisprezece ani.

– Nu, nu, chiar înțeleg. Continuați!

– Am vrut să spun mult mai în vârstă decât mine, zise ea cu chipul roșu ca o cireașă. Foarte amabil, desigur, și atât de bun cu mama și cu mine, dar... Își mușcă buza înainte de a continua în grabă: Dar cel mai important motiv este acela că, dacă devin ducesă, nu voi putea să merg în Egipt, și aceasta este cea mai mare dorință a mea.

El se întrebă de ce credea ea că o ducesă nu putea călători, dar nu întrebă.

– Lady Lucinda, m-ați uimit și m ați încântat. Mergem să luăm niște înghețată și-mi puteți povesti de ce dorește mama dumnea voastră în Egipt?

Încă roșie, ea fu de acord, și el o însoți la o bancă din apropiere de Gunter's și chemă un chelner care tocmai servise câteva doamne dintr-o trăsură din apropiere. Comandă niște înghețată cu lavandă, la cererea Lucindei, și mulțumi în gând că Gunter's era unul dintre puținele locuri unde putea fi văzut cu o doamnă fără a se presupune că o curta.

Descoperi că Lucinda pusese mâna pe niște volume din *Description de l'Egypte*, observații și picturi create de armata lui Napoleon în Egipt. Își convinsese mama că folosea asta ca să-și îmbunătățească franceza și citise fiecare rând cu încântare. Lucinda era fermecată, mai ales de scrierea egipteană, pe care o descrise ca fiind niște mici desene artistice.

– Și ce reprezintă? întrebă Jack în timp ce mâncau.

– Nu știe nimeni! Aș fi vrut să fi putut studia greaca sau latina și să am o șansă de a le descifra. Lucinda abia stătea locului, așa animată era deodată. Dar țara pare exotică, atât de străină și de frumoasă. Visul meu este să călătoresc acolo, să văd monumentele și marea întindere de nisip, fără copaci sau orice verde. Vă puteți imagina ceva așa magnific aici în Anglia, unde plouă des?

De la săptămâna petrecută în casa Alwyn cu Sophie, Jack începuse să aprecieze mai mult ploaia.

– Nu pot.

Luă ultima linguriță de înghețată și puse cupa jos.

– Nu cred că voi putea să merg până nu fac douăzeci și unu de ani. Mama nu m-ar lăsa niciodată să plec înainte să fiu majoră. Ea nu se gândește decât la coafuri și modă și cât de bine brodez, și nimănui nu-i pasă de asta. Dar Egiptul este ca o lume nouă, doar că foarte veche, și așa plină de mistere și de comori. În Anglia, nu este nimic așa.

– Fără îndoială, asta-i adevărat. Jack chemă un chelner care se învârtea pe acolo, care se grăbi să ia cupele goale. Ce-i veți spune mamei dumneavoastră?

Lucinda atinse iarba cu degetul mare de la picior.

– Nu va fi niciodată de acord cu călătoria mea în Egipt.

– Sunteți sigură? Chiar este la modă, acum, că s-a terminat războiul. Călătoriile sunt mult mai sigure, de asemenea. Eu îndrăznesc să spun că, dacă vă puneți în cap, chiar veți putea să mergeți.

– Chiar credeți asta?

El zâmbi.

– Nu aș subestima niciodată o femeie cu un plan.

Lucind strălucea.

– Așa este! Ea mi-a spus că nu trebuie să știu decât să țin contabilitatea casei și să planific meniuri, dar eu vreau să știu cât mai multe. Este așa frustrant să te simți ignorant. Poate aș putea călători cu un om de știință și l-aș ajuta sponsorizând explorările sale în schimbul lecțiilor. Credeți că ar fi cineva de acord cu asta?

– Oamenii de știință pe care-i știu eu sunt mereu dornici să găsească pe cineva care să le sponsorizeze expedițiile.

Jack știa că Lucinda era moștenitoarea unei averi considerabile. Cu siguranță, urma să aibă fondurile necesare când avea să fie majoră.

– Atunci, asta este! Strălucea spre el în timp ce se îndreptau spre casa ei. Mulțumesc, Excelență, adăugă ea timid. Nu vă pot spune cât de ușurată mă simt. Aveam de săptămâni întregi o mare apăsare, dar acum mă simt mult mai plină de speranță.

Jack se simți foarte mulțumit. Lucinda nu voia să se căsătorească cu el și-l salvase din a-i spune că nici el nu dorea să se însoare cu ea.

– Sunt chiar de acord. Mama dumneavoastră nu o să vă certe, nu-i așa?

Lucinda se strâmbă. Nervozitatea i se domolise.

– Ba sigur că da. Mă ceartă pentru orice. Dar sunt hotărâtă și, din moment ce v-am dat deja răspunsul meu ferm, nu are ce să mai spună. Plănuiesc să studiez tot ce găsesc despre Egipt și să o las să se agite despre modă și bârfe. Vreau să fac ceva cu viața mea.

– Sper că veți reuși, îi zise el cu sinceritate. Îmi veți scrie când veți fi un explorator faimos în Egipt?

Ea râse.

– Desigur! Vă voi trimite și un artefact, dacă descopăr vreunul.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră. Îi făcu cu ochiul și îi ridică mâna pentru a o săruta. Chiar era o fată încântătoare, acum că scăpase de teama că trebuia să se mărite cu el. Pe mai târziu, Lady Lucinda!

Ea făcu o reverență politicoasă, dar zâmbetul ei era molipsitor.

– Pe mai târziu, Excelență!

El așteptă până când ea urcă în fugă treptele și intră înapoi în casă, salutând-o atingându-și borul pălăriei când ea își luă rămas-bun fluturând mâna. Mama ei nu avea să fie fericită – nici a lui –, dar fericirea Lucindei era mai importantă. Își puse în minte să-i trimită niște litografii și jurnale de călătorie din Egipt și urcă pe cal.

Fericirea lui era și ea mai importantă decât dezamăgirea mamei. Sosise momentul să aleagă un inel pentru Sophie.

Capitolul 25

Sophie dormise până târziu și se trezise cu chipul luminat de un zâmbet.

Jack stătuse până mai târziu decât de obicei. Răsărea soarele când ea își luase rămas-bun de la el pe treapta de la intrare, de data asta fără să-i pese dacă o vedea cineva cu el sau dacă observa zâmbetul prostesc de pe chipul ei când el plecase pe micuța stradă liniștită. Aproape că era prea bine ca să fie adevărat, se gândi ea când urcă înapoi și se strecură în patul cald încă de la corpul lui. Își asumase un mare risc, și abia îi venea să creadă că reușise dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale ei. Voia să se însoare cu ea și putea să treacă cu vederea trecutul ei trist. Pentru prima dată în doisprezece ani, cineva ținea la ea mai mult decât la alții.

Zăbovi la micul dejun, și le scria prietenelor ei pentru a le da vestea cea fericită, privind pe geam, cu chipul luminat de un zâmbet când intră Colleen.

– A venit cineva să vă vadă, doamnă.

Servitoarea îi dădu cartea de vizită. Sophie trase aer în piept când văzu numele; vicontele de Makepeace. Aruncă spre Colleen cartea de vizită.

– Dă-l afară!

Fata clipi.

– Doamnă?

– Dă-l afară din casa mea pe bătrânul ăla urâcios, repetă ea pe un ton mai jos.

Nu mai voia să-l vadă niciodată pe Makepeace. Ce putea să vrea? Își schimbase numele ca să taie orice legătură cu el.

– Dar nu este bătrân, protestă Colleen. A fost chiar politicos. Sunteți sigură?

Făcu o pauză.

– Nu e bătrân?

Bunicul ei trebuia să aibă în jur de optzeci de ani. Colleen clătină din cap, cu ochii mari.

– Și politicos?

Servitoarea ei încuviință din cap. Sophie nu credea că bunicul ei putea fi politicos – și cu atât mai puțin cu servitorii.

Își duse o mână la gât. Nu putea fi decât fratele mai mare al tatălui său, George – unchiul ei. Tatăl ei nu vorbise prea afectuos despre el, spunând că era la fel de rece ca tatăl lor. Sophie nu-l cunoscuse niciodată, pentru că el fusese plecat în îngrozitoarea primăvară când avocatul tatălui ei o adusese la conacul Makepeace, după ce părinții ei muriseră. Dacă unchiul ei se prezenta drept Lord Makepeace, asta însemna că căpcăunul lipsit de inima din amintirea lui Sophie murise.

Dar... ce putea să vrea?

Merse îngrijorată în salon. Ar putea să fie la fel de crud și de dușmănos ca tatăl lui, să vină să-i spună că era o rușine și chiar mai rău. Nu arătase niciodată vreun interes față de ea. Când tatăl ei fusese izgonit de la conacul Makepeace, lăsase în urmă aproape totul din trecutul lui. Rareori vorbea despre familia lui, care nu fusese o familie caldă sau iubitoare. De fapt, cel mai important lucru pe care își amintea că i-l spusese tatăl ei era că el îl numise pe tatăl lui tutorele ei în testamentul său. Fusese rău bolnav, tușind sânge până când ea se temuse că nu avea să-i mai rămână nimic în vene, dar voise să-i explice de ce o făcuse. Makepeace avea bani; Makepeace știa care-i era datoria față de familie și putea să aibă grijă de ea când tatăl ei avea să fie mort.

Cu o săptămână înainte, îi murise și mama, și Sophie plânsese spunând că, dacă tatăl ei murea, voia și ea să moară, ca să fie cu el și cu mama. Nu avea să uite niciodată cum el îi strânsese mâna și-i spusese să nu mai zică niciodată așa ceva.

„Trebuie să trăiești pentru ea acum", șoptise el, cu vocea lui frumoasă de tenor distrusă de tuberculoză. „Și pentru mine. Makepeace nu este un om bun, dar tu ești mai puternică decât el. Să nu-l lași să te sperie. Tu ești o Graham, și Makepeace va avea grijă să fii tratată ca atare."

Bine. Gura i se strânse într-o linie subțire cu gândul la bunicul ei, încruntat și mârâind că nu avea chef să crească o nepoată. Singurul lucru indiscutabil bun pe care-l făcuse pentru ea fusese

să o abandoneze la academia doamnei Upton. Dacă unchiul ei semăna cu el, avea să-l dea pe ușă afară, oricât de politicos fusese cu Colleen. Pregătindu-se pentru confruntare, deschise ușa salonului și intră.

Bărbatul care aștepta înăuntru ridică privirea când ea intră. Se ridică, înalt ca tatăl ei, dar corpolent, deși arăta mult mai tânăr ca să fie unchiul ei. Părul lui era de un blond nisipiu, nu deschis cum fusese al tatălui ei, dar ochii erau ca ai tatălui ei – și erau blânzi. Se opri imediat, dintr-odată nesigură.

– Doamnă Campbell. Făcu o plecăciune și încercă să-i zâmbească. Eu sunt Lord Makepeace. Cred... că sunt unchiul dumneavoastră.

Ea își umezi buzele.

– Ce vă face să credeți asta, domnule?

– Părinții dumneavoastră au fost Thomas Graham, din Yorkshire, și soția lui, Cecile? întrebă el. Cecile era franțuzoaică, dar eu i-am uitat numele de familie.

Lui Sophie i se păru pentru o clipă că aerul se rarefiază. Îi cunoștea părinții.

– Da, reuși ea să spună.

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

– Atunci, cu siguranță sunt unchiul dumneavoastră. Bine, mi-am dat seama de cum v-am văzut! Aveți privirea lui Tom. Pe Cecile am văzut-o o singur dată, dar semănați cu ea.

– De ce sunteți aici? întrebă ea neliniștită. Nu am avut nici o legătură cu familia dumneavoastră de când vicontele nu mi-a mai plătit taxa de școlarizare, acum câțiva ani.

În ochii lui pâlpâi jena.

– Da, asta. Tatăl meu a fost un om încăpățânat. Când a murit, am descoperit printre hârtiile lui un teanc mare de scrisori de la Tom. Toate împachetate frumos – și nu cred că a răspuns la vreuna dintre ele.

Inima ei era pe cale să îi explodeze în piept. Ce-i scrisese tatăl ei bunicului? Când îi scrisese? Mereu jurase că nu avea să mai vorbească niciodată cu Makepeace decât dacă vicontele îi primea și îi accepta soția și fiica. Sophie presupusese că asta nu se întâmplase niciodată.

– Nu din câte știu eu, murmură ea.

Noul Lord Makepeace încuviință din cap.

– El și Tom s-au certat de mai multe ori. Tom a fost însă un frate bun cu mine. Știam că avea un copil, dar tata nu zicea niciodată nimic de tine. Ultima dată când l-am întrebat, a zis că erai la școală, dar că ai fugit. El o privi cu ochii mijiți. Am venit să văd dacă sunteți bine, doamnă. Sunteți singura familie pe care o mai am.

Ea intră lent în cameră. Genunchii erau gata să-i cedeze; nu era deloc cum se așteptase ea. Îi făcu un semn către canapea și ea se prăbuși pe un scaun în timp ce unchiul ei se așeză la locul lui.

– Iertați-mă, domnule, eu nu știu prea multe despre familia tatălui meu. Lord Makepeace a fost singura persoană pe care am cunoscut-o – și nu am avut o interacțiune caldă și tandră. Tatăl meu rareori vorbea despre familia lui.

El chicoti.

– Și pot înțelege de ce! Tata a fost de piatră. George era la fel, dar eu și Tom... El clătină din cap. Sper să mă port mai bine.

Se uită la el, apoi se cutremură. George? George era fratele mai mare al tatălui ei, care îl provoca și îl chinuia pe tatăl ei în legătură cu studiile lui muzicale, care râdea de el că refuza să meargă să vadă câinii mușcând ursul în sat. Căută frenetic printre amintiri. Trecuse așa mult timp și tatăl ei nu spusese prea multe, dar piese micuțe se uneau acum...

– Sunteți Henry, spuse ea.

El zâmbi mândru.

– Da! Cred că Tom v-a zis ceva despre mine.

– Mi-a zis. Se încruntă, frecându-și fruntea. Henry era fratele vitreg al tatălui ei, mai tânăr cu câțiva ani. Tata vorbise despre el ca fiind un copil. A fost cu mulți ani în urmă... Aveați un arici ca animal de companie.

– Humbert, zise el cu afecțiune.

– Ați căzut de pe ponei când aveați opt ani, adăugă ea tot mai entuziasmată pe măsură ce frânturi de amintiri îi reveneau în memorie. Și v-ați rupt piciorul! Tata v-a ajutat cu lecțiile timp de o lună cât ați stat la pat.

– A încercat, zise Lord Makepeace râzând.

Sophie râse și ea, apoi își duse mâna la gură, pentru a se opri.

– Ce s-a întâmplat cu...?

– Tatăl meu? Cu George? Unchiul ei încuviință imperturbabil din cap. George a murit în urmă cu câțiva ani. Doctorul a zis că de cancer

Tata și-a dat ultima suflare imediat după Crăciun. Mi-a luat ceva timp să pun lucrurile în ordine, și apoi am pierdut timp căutând o domnișoară Graham. Nu știam că v-ați măritat, adăugă el scuzându-se.

– M-ați căutat? repetă ea uimită.

– Normal. Se uită la podea. Am găsit facturile pentru școală și i-am scris directoarei. Doamnei Upton. Ținea la dumneavoastră, și mi-a dat o adresă din Bath. Ei bine, nu mai erați acolo. Lord Fox mi-a spus că mătușa lui v-a lăsat niște bani și că ați plecat la Londra. A trebuit să angajez pe cineva să întrebe de dumneavoastră prin oraș.

Sophie abia putea să respire.

– De ce?

El își strânse buzele.

– Voiam să știu cum sunteți, răspunse el după un moment. Eu nu am copii – nu mi-am găsit soție; sunt un fiu mai mic fără mari așteptări. Știu că tata nu a primit bine căsătoria dintre Tom și Cecile, dar nici eu nu m-am purtat mai bine. I-am scris doar de câteva ori, că eram tânăr și idiot, și nu am reușit niciodată să merg să-l vizitez după ce a revenit în Anglia. Așa că m-am gândit că îi sunt dator fiicei lui Tom, în caz că are nevoie de ceva.

Sophie clătină din cap amorțită. Dacă ar fi știut că avea un unchi – un unchi bun, care ar putea fi interesat de ea, ar fi avut unde să se ducă după ce plecase de la academia doamnei Upton.

– Păi... Mă bucur că vă merge bine. Își frecă palmele de genunchi. Nu am experiență la chestiile astea, dar, dacă mă primiți, mă gândeam să vă vizitez din când în când. Să mă asigur că tot nu aveți nevoie de nimic. Ridică din umeri. Să vă spun povești despre Tom, dacă vreți să le auziți. Era cu doisprezece ani mai mare, dar mi-l amintesc bine. Eu aveam doisprezece ani când el și mama dumneavoastră au plecat.

– Da, șopti ea. Mi-ar face mare plăcere, milord.

– Unchiule Henry, dacă vrei, zise el, aproape timid.

Ea radia.

– Da.

I se păru că unchiul ei roșește. Îi spuse unde-l putea găsi în Londra, apoi se ridică și făcu o plecăciune de rămas-bun și-și puse pălăria Ieși singur și merse până unde îl aștepta un murg frumos. Sophie îl urmă, încă uimită de acea vizită. El tocmai lua frâiele când ea își aduse aminte de ceva.

– Unchiule Henry, strigă ea.

El ridică privirea, așteptând.

– În casa Makepeace există pod? întrebă ea. Plin cu mobilă veche și poate cu unele dintre lucrurile tatei de când era copil?

– Pod există, zise el surprins, dar nu știu dacă sunt lucruri de-ale tatălui tău acolo. Ești... ești bine-venită să vii și să vezi, dacă vrei.

Se gândi la după-amiază ploioasă petrecută cu Jack în podul casei Alwyn. Poate că avea să meargă cu ea, ca să scotocească prin istoria propriei familii.

– Mulțumesc. Cred că o voi face.

Unchiul Henry zâmbi larg, o salută atingând borul pălăriei și plecă.

Închise ușa și se sprijini de ea. Avea o familie. Doar un unchi, dar unul blând, care nu o disprețuia – și nici pe părinții ei. Care-i ceruse permisiunea de a o vizita și își oferise tacit sprijinul.

I se tăie răsuflarea. Avea o familie. Relații. Cu cele patru mii de lire ale ei și cu un unchi viconte, nu mai era un nimeni; era aproape... acceptabilă.

Poate lui Jack nu-i păsa, dar altora da. Societatea londoneză avea să se uite de sus, din vârfurile nasurilor lor aristocrate, la femeia îndoielnic respectabilă care pusese mâna pe ducele de Ware. Îi era groază că ar putea fi umilită și acuzată că-l păcălise pe Jack să se însoare cu ea. Era foarte ușor să spui că nu-ți păsa de ceea ce credeau sau spuneau alți oameni, dar să își petreacă următoarele decade din viața ei plătind pentru că făcuse ce trebuise să facă pentru a supraviețui...

Dar acum nu mai era cazul. Ca nepoată a lui Lord Makepeace și cu mica ei avere, putea să pretindă că făcea parte din aristocrație. Era suficient de bună să fie ducesă. Se simți ușurată la gândul că avea să-i spună lui Jack în seara aceea.

Bucuria ei dură două ore și treizeci de minute. Termină scrisorile către Eliza și Georgiana, mult mai lungi acum, pentru că inclusese vestea vizitei unchiului ei, și o trimise pe Colleen la poștă cu ele. Scrisoarea pentru Georgiana era inclusă în cea pentru Eliza, din moment ce Lady Sidlow intercepta mesajele Georgianei și confisca orice de la persoanele neaprobate – adică de la Sophie. Se simți răzbunată de faptul că în curând obiecțiile lui Lady Sidlow aveau să se topească

precum gheața sub soarele verii. Nu doar că era nepoata unui viconte, dar era și viitoare ducesă. Abia aștepta să o revadă pe Georgiana.

Așa că fu foarte surprinsă când auzi un ciocănit grăbit la ușă și, când deschise, o văzu pe Georgiana însăși, roșie și agitată.

– Ce...? începu ea uimită.

– Sophie, ascultă-mă, zise prietena ei în grabă. Nu ar trebui să fiu aici – i-am promis lui Nadine toți banii mei de buzunar pe luna următoare ca să nu-i spună lui Lady Sidlow că am venit aici, în loc să mergem la bibliotecă. Eliza mi-a scris despre tine și duce. Încă ești îndrăgostită de el?

Ea clipi auzindu-i înverșunarea.

– Da, dar Georgiana...

Cealaltă fată închise ochii.

– Nemernicul acela! Trebuie să refuzi să-l mai vezi, Sophie, pentru binele tău. Ai încredere în mine cu asta!

– De ce? Sophie o luă de mână. Tocmai ți-am scris – despre el. Georgiana, mi-a cerut să ne căsătorim. Îți vine să crezi?

Ochii Georgianei scoaseră scântei.

– Nu, zise ea încruntată. Nu pot. Oh, dacă Lady Sidlow nu ar fi refuzat să mă lase să vin la ceai! Aș fi putut să te salvez...

– Poftim? întrebă Sophie când ea își strânse buzele într-o expresie fioroasă. Să mă salvezi de ce?

– De la a te îndrăgosti de el. Servitoarea care aștepta la câțiva pași tuși și Georgiana flutură dintr-o mână. Încă un minut, Nadine! Se întoarse spre Sophie. Am auzit frânturi de zvonuri despre Ware, zise ea cu voce joasă. Bârfe că se va căsători cu Lady Lucinda Afton, a cărei mamă este foarte bună prietenă cu ducesa – toată lumea știe că ambele mame sunt pentru acest mariaj. Dar el rareori participă la baluri, și nu l-a văzut nimeni dansând cu ea, darămite să arate vreun semn de interes, așa că le-am respins. Dar astăzi eram la Gunter's, bucurându-ne de niște înghețată la umbră, și acolo era!

– Jack? întrebă Sophie confuză, când Georgiana făcu o pauză să respire.

– Ware! Georgiana o privi dezaprobator. Nu te gândi la el ca Jack. Chiar astăzi a fost în Berkley Square, cu Lucinda Afton la brațul lui.

Sophie clătină din cap chiar când un fior de teamă i se furișa pe șira spinării.

– Nu înseamnă că se va căsători cu ea.

– Nu l-am văzut punându-se într-un genunchi și cerând-o, răspunse Georgiana, dar erau braț la braț. S-au așezat pe o bancă nu departe de trăsura lui Lady Sidlow și au vorbit ceva, destul de cordial și de intim. I-a comandat înghețată de la Gunter's. Lady Capet, una dintre prietenele cu care bârfește Lady Sidlow, a observat. A zis că Ware este foarte serios, dar era acolo zâmbind și râzând cu Lady Lucinda. Lady Sidlow a spus că un anunț despre logodnă este iminent, iar eu am fost așa revoltată, că am întrebat-o de ce crede asta.

Sophie nu spuse nimic. Fiorul se transformase în înfrigurare. Își încrucișă brațele în jurul ei și ascultă, chiar dacă prin minte îi treceau diverse proteste. Îl cunoștea pe Jack. Nu ar face niciodată ceva așa egoist și crud cum ar fi să o ceară de soție când el intenționa să se însoare cu altcineva – o domnișoară educată, din propria clasă, pe care societatea și familia lui ar aproba-o cu încântare...

– Lady Sidlow a spus că se va căsători pentru că tatăl lui a provocat moartea tatălui lui Lady Lucinda. Georgiana continuă: Și că doamnele Afton au fost dintotdeauna sub protecția ducelui. A zis că este o înțelegere foarte veche că Ware se va căsători cu Lucinda. A auzit chiar de la Lady Stowe, care a descurajat orice alți pețitori pentru fiica ei. Lucinda are o moștenire destul de consistentă și este destul de încântătoare – și în mod normal ar avea mulți domni concurând pentru atenția ei.

– Atunci, de ce nu s-a însurat deja cu ea? ripostă Sophie. Nu-l oprește nimic dacă o vrea.

Georgiana o privi cu milă.

– Lucinda este mult mai tânără decât el. Are doar optsprezece ani. Îndrăznesc să spun că a vrut să aștepte până crește și își face debutul.

Servitoarea Nadine tuși din nou, de data asta mai viguros. Georgiana își flutură un braț nervoasă.

– Un minut! Se întoarse spre Sophie. Nu mai pot sta... și așa va trebui să fugim, ca să ajungem înapoi la bibliotecă înainte ca trăsura lui Lady Sidlow să vină după noi. Vei asculta de ce am spus? Sophie, nu pot suporta să te văd umilită și cu inima frântă.

– Mereu îți ascult sfaturile, zise ea cu blândețe. Mulțumesc, Georgiana.

Prietena ei o îmbrățișă în grabă.

– La revedere! Urăsc că a trebuit să fiu eu cea care îți spune, dar nu puteam aștepta. Îți voi scrie când voi afla mai multe și o rog pe Eliza să îți trimită scrisoarea. La revedere!

Își puse șalul pe umeri și să grăbi spre servitoarea nerăbdătoare.

Sophie le privi plecând în tăcere. Georgiana era un martor de încredere, și nu ar fi riscat furia lui Lady Sidlow pentru nimic altceva decât o urgență groaznică. Problema era că lui Sophie nu-i venea să creadă. Era imposibil. Jack nu ar fi mințit-o așa. Ar fi trebuit să-l audă recunoscând înainte să creadă că el o trădase.

Nu. Se scutură. Era ridicol. Georgiana se înșela. Jack o ceruse și apoi făcuse dragoste cu ea toată noaptea, până când ea adormise în brațele lui. Rămăsese până dimineața, când oricine l-ar fi putut vedea plecând din casa ei. Nu ar fi făcut asta dacă intenționa să o dea la o parte pentru o altă femeie, dacă – se clătină când își dădu seama de ceva și mai îngrozitor – ar fi fost logodit cu Lady Lucinda în tot acest timp.

Respirând cu dificultate, se rezemă de ușă. Avea încredere în el. Era nebună dacă lăsa un zvon și o apariție ocazională la Gunter's să șteargă tot ce credea despre el.

Cu toate astea... Sophie cunoscuse mulți mincinoși la viața ei. Pe unii îi văzuse din prima și alții o păcăliseră, dar învățase câte ceva din fiecare întâlnire. Când cineva era prins cu o minciună destul de mare, de obicei mințea din nou ca să se acopere. Dacă Jack o dusese de nas, spunând că voia să se căsătorească cu ea, când de fapt plănuia să se însoare cu o altă femeie, nu avea nici un motiv să creadă că fusese onest cu ea acum. Georgiana spusese că Lady Sidlow credea că era o logodnă veche, ceea ce însemna că putea găsi o confirmare...

Inima i se prăbuși când îi veni răspunsul. Philip. Trebuia să-l întrebe pe Philip în seara asta, la Vega.

Capitolul 26

Urcă treptele clubului mai devreme decât de obicei în acea seară. De regulă, Jack sosea mai târziu, pentru că Philip se ținuse de cuvânt și păstra distanța față de ea. La început, Sophie fusese recunoscătoare pentru asta, dar în seara asta merse prin tot clubul căutându-l.

Când în sfârșit îl zări, relaxat într-un fotoliu cu un pahar în mână, merse direct la el.

– Bună seara, Lord Philip.

Făcu o reverență. El se ridică imediat, apoi sări în picioare și făcu o plecăciune.

– Doamnă Campbell. Ce plăcere absolută! Unul dintre tovarășii lui chicoti, și Philip făcu un gest urât către el. Să vorbim altundeva. Un colț al gurii i se ridică. Presupun că nu ați venit să mă invitați să jucăm iarăși hazard.

– Niciodată hazard, zise ea în timp ce-i accepta brațul. Vreau doar să discutăm despre ceva în privat, dacă se poate.

– Mereu, zise el. Merseră prin clubul încă liniștit până găsiră o canapea neocupată. Sophie luă loc, și Philip se așeză la un braț distanță de ea. Ce vă supără?

– Aș vrea să fie pace între noi, zise ea.

Sprâncenele lui coborâră.

– Am fost în război?

– Nu cred, zise ea, deși lucrurile s-au tensionat un pic.

El oftă și se uită prin încăpere.

– Chiar am fost așa insuportabil?

– Păi... da. Ea încuviință din cap când el se uită uimit la ea. Mă urmăreați peste tot ca un nor de furtună furios, supărat și boscorodind. Asta ar întinde nervii oricui.

– Îmi pare rău pentru asta. Își plecă ușor capul și își duse o palmă la frunte. Am fost așa îngrijorat când fratele meu v-a luat – ideea este că eu îl cunosc, iar dumneavoastră nu. Ați spus că v-am făcut de râs, când el a fost cel care v-a luat pe sus ca pe o pradă de război.

Despre asta voia să discute, dar gura i se uscă. Își umezi buzele.

– Ce vreți să spuneți cu eu nu-l cunosc și dumneavoastră da?

El scoase un râset plin de amărăciune.

– Îl cunosc! Îl știu de o viață. Cândva, a fost un tip de treabă, deschis către aventură și îndrăzneț. Uneori, cred că tipul ăla este adânc închis în el, dar nu apare niciodată.

Se gândi la schița în creion din casa Alwyn, cu tânărul Philip râzând în copac. Îi era greu să se lupte cu dorința de a-l apăra pe Jack, de a spune că încă avea partea aceea aventuroasă și grijulie și că el ar prefera să fie apropiat de fratele lui decât să fie mereu în dispute.

– De ce credeți că nu?

– Pentru că el este ducele, evident. Ochii lui Philip scânteiară. Prea important ca să vină la teatru sau la un meci de box. Prea nobil ca să joace cărți sau să facă ceva amuzant. Devine incredibil de plictisitor – mă rog, până în acea seară, clar, când a părut suficient de mulțumit să dea la o parte toată demnitatea și decența cu care se laudă.

– Nu suntem toți lipsiți de griji, cu un venit stabil și libertatea de a face ce vrem.

Philip o privi tăios. Sophie zâmbi ingenuu.

– Vreau să spun că sunteți foarte norocos că nu aveți responsabilitatea unui ducat. Cred că este... extenuant. Eu știu doar ce înseamnă să te ocupi de o gospodărie mică. Probabil este mult mai greu când vine vorba despre un domeniu.

– Așa este. Philip oftă zgomotos și se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de genunchi. Știu că așa este. Și aveți dreptate, sunt norocos că nu sunt duce, pentru că eu nu știu să fiu responsabil. Un zâmbet jucăuș îi flutură pe buze. Eu mă pricep însă foarte bine la a fi aventuros.

Ea râse.

– O știu prea bine! Deși aș sugera să fiți mai puțin îndrăzneț la mesele de joc.

– Și dumneavoastră? Se trase mai aproape de ea pe canapea, întinzându-și picioarele. Cineva mi-a zis ieri că ar trebui să-mi îmbunătățesc jocul de cărți. Aveți vreun sfat? Mi se pare că vă descurcați destul de bine.

– Hmm. Ea își înclină capul de parcă se gândea. Vă sugerez să evitați hazardul. Este jocul diavolului.

El râse.

– Restul ține de exercițiu. Studiați regulile, învățați probabilitățile fiecărui joc și fiți atent la cărți sau la zaruri – nu la a flirta cu adversarul, termină ea adresându-i o privire grăitoare.

El râse din nou.

– Păi, asta nu m-a ajutat. Se uită la ea din lateral. Nu m-ar fi ajutat niciodată, nu-i așa?

Ea ezită. Nu se referea la hazard.

– Nu. Nu cu mine.

– Asta s-a întâmplat înainte sau după ce v-a luat fratele meu pe sus?

Întrebase simplu, direct, fără suspiciune.

– Înainte, zise ea ușor. Cu mult înainte. Sunteți mult prea aventuros și îndrăzneț pentru mine, știți. Mă tem că și eu sunt o fire plictisitoare în adâncul meu.

Philip o privi. Dintr-odată, ea își dădu seama că el știa de ea și Jack.

– Nu ești deloc ca el, Sophie.

Chipul ei ardea.

– Ca el? încercă ea să întrebe, dar expresia lui Philip se schimbase.

Se sprijini de canapea și o privi obosit.

– Știu că este ceva între tine și Ware. S-a dat de gol ieri-seară, când i-am spus că ar trebui să te lase în pace.

Sophie nu spuse nimic. Nu putea vorbi.

– Înțeleg de ce nu ai vrut să se afle, continuă Philip. Și nu îți port pică fiindcă l-ai preferat pe el. Cu siguranță, nu ești prima care să observe o șansă și să încerce. Dar ai o inimă bună și o minte ascuțită și... ei bine, eu țin la tine, chiar dacă nu mai flirtezi cu mine și nu-mi mai câștigi banii. Este un joc nebunesc să încerci să prinzi inima lui Ware.

Voia să-l plesnească pentru cum vorbea despre Jack. „Dar ce știi tu?" își reaminti ea. De asta îl căutase.

– Doamne, Philip, parcă aș fi un vânător și fratele tău – prada mea.

El pufni.

– Mai mult de o femeie a simțit asta față de el. Este așa distant, și femeile îl găsesc enervant de atrăgător... Dar Ware nu mai are inimă. Cu ani în urmă, s-a îndrăgostit – nebunește, exuberant, nici n-ai fi zis că este același om –, și fata l-a părăsit. A fugit cu un erou de război sau un tip de genul acesta, și el nu și-a revenit niciodată.

Cu ani în urmă, vru ea să sublinieze. Dacă Jack încă avea inima frântă, ei nu-i arătase acest lucru.

– Cu siguranță, un duce trebuie să se căsătorească, pentru a avea un moștenitor.

Nu ar fi trebuit să pornească această conversație. Philip avea chef să stea la discuții, dar nu o ajuta, ci doar înrăutățea lucrurile. Jack nu menționase niciodată o altă iubire.

– Oh, se va căsători, răspunse Philip pufnind. Dar din datorie, nu din motive frivole.

Motive frivole ca dragostea. Mâinile îi tremurau, și fu nevoită să le strângă în poală.

– Am auzit un zvon, zise ea cu vocea cât mai nepăsătoare posibil. Despre el și Lady Lucinda Afton. Că sunt logodiți de ceva vreme.

Simți cuvintele precum cenușa în gură, dar trebuia să știe... Philip se uită la ea, cu sprâncenele ridicate în semn de surpriză.

– Ai auzit asta? Măi, măi. I-a promis tatălui nostru pe patul de moarte că va avea grijă de ea pentru totdeauna. După cum spuneam, datoria. Îmi e chiar un pic milă de Lucinda, dar va reuși să fie ducesă. E o fată deșteaptă, și când era copil mereu știa ce voia.

Și așa o lăsă fără aer. Sophie se legănă pe locul ei și fu nevoită să se prindă de pernă pentru a-și păstra echilibrul. Ridică privirea rănită spre Philip, care se uita la ea cu o privire sugestivă.

– Ești sigur?

– Mama zice că se vor căsători până la sfârșitul anului. Mama Lucindei a vrut ca ea să se bucure de primul ei sezon.

„Are doar optsprezece ani", răsună vocea Georgianei în capul ei.

– O iubește? întrebă ea, agățându-se de orice.

– Pe Lucinda? Philip păru surprins. Mă îndoiesc. Bărbații din familia mea – ducii, cel puțin – încheie căsătorii prudente, Sophie. Mereu au făcut-o și vor continua probabil așa. O privi cu compasiune. Asta nu i-a oprit din a avea o grămadă de amante pe lângă, dar, când se căsătoresc, o fac pentru putere și bani. Te-aș fi avertizat mai devreme dacă mi s-ar fi permis să vorbesc cu tine. Bănuiesc că acum înțeleg de ce mi-a interzis să fac asta.

Inima îi bătea agitată și își simțea capul amețit. Poate era bolnavă. Și Jack îi spusese asta – că ducii de Ware nu se căsătoresc din dragoste –, dar apoi îi zisese că ea avea tot ce-și dorea de la soția lui. O ceruse de soție. Cine greșea? Georgiana, care-l văzuse pe Jack

râzând la braț cu Lady Lucinda? Philip, care știa lucruri despre fratele lui și familia lui pe care ea nu avea de unde să le știe? Sau Sophie, care-și încălcase regulă după regulă – făcând dragoste cu Jack, continuând aventura lor după ce reveniseră în Londra, îndrăgostindu-se de el, chiar luând de bună șocanta cerere în căsătorie?

– Mulțumesc, Philip, zise ea neliniștită. A fost clarificator.

– Sophie. O prinse de mână când se ridică. Știu că m-am purtat ca un idiot – gelos pe Ware că te are, chiar dacă nu a fost alegerea ta. Încercă să zâmbească, dar se opri când ea se uită la el, arătând probabil ca o Ofelia înnebunită. Îmi cer scuze și jur că nu se va mai întâmpla. Putem fi prieteni din nou.

Ea se eliberă din strânsoarea lui.

– Poate. Voia să strige că nu – nu când chipul lui avea să-i amintească mereu de al lui Jack. Mă scuzi...

Se întoarse și plecă în grabă, abia reușind să nu plângă. Intră în prima încăpere goală pe care o găsi, închizând ușa în urma ei și rezemându-se de ea.

Aerul îi ardea plămânii. Oh, Doamne! Chiar fusese așa proastă? Chiar crezuse că norocul i se schimbase așa dramatic? De la număratul cărților și jucat pe guinee la a fi ducesa de Ware?

– Idioato! își șopti sieși.

Ar fi trebuit să știe de când Jack – Ware – se tot uitase la picioarele ei, în prima noapte în casa Alwyn. În mintea lui nu fusese vorba despre iubire sau căsătorie. Lady Fox o avertizase despre asta: „Când un bărbat vrea o femeie pe care nu o poate avea, devine o creatură periculoasă", spusese ea.

Dar Sophie, în nebunia ei, crezuse totul, pentru că îl voia. Și, în acele câteva zile minunate, crezuse că el era al ei.

Își șterse cu dosul palmelor ochii care o ardeau. Fără lacrimi. Mai greșise și înainte și trebuise să se ridice și să-și calce pe mândrie; avea să își revină și după asta. Avea să doară, mult mai rău decât atunci când greșise la calculul probabilităților și pierduse patru sute de lire într-o noapte. Mult, mult mai rău decât când fostul ei iubit se despărțise de ea. Cel puțin, el nu o ceruse de soție, doar îi dăruise o brățară frumoasă cu diamante drept cadou de despărțire. Ea o vânduse pentru două sute cincizeci de lire, o sumă frumușică adăugată la economiile ei.

Deci avea să doară, și inima ei s-ar putea să nu-și revină niciodată, dar avea să meargă înainte. Nu avea de ales. Poate că avea să își ia o vacanță, să viziteze conacul Makepeace, cum îi propusese unchiul ei. Puținele ei amintiri despre el erau întunecat și groaznice, dar, de data asta, poate avea să recupereze un pic din tatăl ei și din copilăria lui, înainte ca el să fi renunțat la tot pentru iubire...

Când era fetiță, povestea părinților ei i se păruse frumoasă și romantică. Acum, își dădu seama de cât de norocoși fuseseră. Tatăl ei o iubise pe mama ei la fel de mult în momentul când își pierduse vocea din cauza unei tuse persistente și nu mai putea cânta. Mama îl iubise chiar când nu putea câștiga la mesele de joc suficient cât să le întrețină. Iubirea lor supraviețuise greutăților și mâhnirilor și dăinuise până la moartea lor, iar Sophie crezuse că orice iubire putea face la el.

„Tată", se gândi ea deznădăjduită, „aș fi vrut să îmi fi spus cât de îngrozitoare este iubirea".

Jack sosi la Vega mai târziu decât de obicei, dar într-o stare optimistă.

Avea licența specială în buzunar. Avusese nevoie de câteva ore să facă rost de ea, dar simulase cea mai ducală conduită și trimisese funcționarii pe drumuri până o obținuse.

În buzunar avea și un inel, un rubin perfect pe un inel de aur; îi plăcea cum îi stătea lui Sophie în roșu.

Principalul motiv pentru întârzierea sa fusese mama lui, care pe rând îl certase, plânsese și-l implorase să se răzgândească. Lady Stowe o informase mai devreme, cu siguranță printr-o scrisoare isterică, dar Jack tot trebuia să domolească furtuna ei de dezamăgire. Când atacul principal trecuse, îi spusese că nu se putea căsători cu Lady Lucinda din două motive: primul, că Lucinda nu-l voia și, al doilea, că el voia pe altcineva.

– Lucinda va asculta de rațiune, strigase ea, urmărindu-l în timp ce urca scările.

– Vrea să se ducă în Egipt.

Zâmbi larg la amintirea entuziasmului ei. Ducesa rămăsese șocată.

– Egipt? Nu fi ridicol! Normal că nu vrea. Ce fel de idee este asta pentru o tânără domnișoară? Va sta chiar aici în Anglia și-și va face datoria.

Jack, care era gata să plece la Vega, trăgea pe el haina pe care i-o ținea Browne.

– Datoria ei nu include să se mărite cu mine.

– Dar datoria ta este să te căsătorești cu ea!

– Nu, zise el ferm. Nu este.

Ea deschise gura să riposteze, și Jack ridică o mână.

– I-am jurat tatei că mă voi asigura să nu ducă lipsă de nimic. Am făcut asta – ea și mama ei au avut mereu o casă confortabilă, o cămară bine aprovizionată, haine după ultima modă. Dar acum este mare, cu propriile idei și gânduri, și nu vrea să se mărite cu cineva așa bătrân și plictisitor ca mine.

– Este încă o copilă și va face cum o îndrumă mama ei!

– Nu, este o femeie tânără care merită șansa să-și aleagă propriul soț. Îi aruncă mamei o privire care nu lăsa loc de discuții. Cu asta, am terminat.

Contesa strâmbă din gură și închise ochii pentru o clipă.

– Ești pripit și irațional, și asta nu-ți stă în fire, Ware. Să o dai pe Lucinda la o parte pentru jucătoarea profesionistă de cărți care nu are nimic special! Ea încuviință din cap chiar când el o străpunse cu privirea. Normal că am auzit despre pariul acela nebunesc – normal că știu că te-ai dus cu ea la Alwyn și normal că știu că încă te vezi cu ea. În ultima vreme, nu ai fost tu însuți, și nu-mi fac iluzii că e din alt motiv. Bărbații sunt cele mai previzibile creaturi de pe pământ când vine vorba despre nevoile lor primare. Dar să o aduci pe femeia aia în casa asta i-ar face de rușine pe tatăl tău, pe bunicul tău și pe fiecare strămoș care și-a știut datoria și a tratat căsătoria cu seriozitatea cuvenită.

Jack își luă pălăria și mănușile de la Browne.

– Seară bună, mamă!

– Nu-mi poți cere să o primesc pe femeia aia, insistă ea. O femeie fără nume, fără relații, fără caracter!

– Femeia aia are un nume. Nu-mi pasă de relații și are mai mult curaj și caracter decât jumătate din lumea bună la un loc. Își puse pălăria pe cap în vreme ce valetul deschidea ușa. Și, dacă nu vrei

să o primești, cere-i lui Percy să-ți cumpere o casă nouă. Îmi voi aduce mireasa acasă în două săptămâni.

Ignoră exclamația ei de șoc și ieși, coborî treptele și urcă în trăsura care-l aștepta. Privi în colțul opus și și-o aminti pe Sophie, indignată și furioasă, cicălindu-l de pe acel loc. Pulsul îi crescu și un zâmbet lent îi traversă chipul când se gândi ce avea să facă data viitoare când urma să fie în trăsură cu ea.

Dădu o raită rapidă prin club, dar nu o găsi pe Sophie. Se încruntă când ajunse înapoi în salonul principal, întrebându-se dacă în seara asta rămăsese acasă. Își trimisese trăsura acasă, dar putea să cheme o birjă, cum făcea de obicei când se ducea acasă la Sophie...

– Iată-mă!

Fratele lui păși în fața sa cu brațele larg deschise.

– Nu pe tine te căutam.

– Nu? Philip se prefăcu surprins. Nu a fost ăsta singurul motiv pentru care ai intrat în clubul Vega?

Jack începea să o invidieze pe Sophie pentru lipsa familiei.

– Philip, nu am chef de asta.

– Oh. Fratele lui se învioră. Ai chef de niște cărți, atunci? Fraser și Whitley ar face, cu siguranță, o mână cu noi.

– Fără îndoială, zise el sec. Fergus Fraser nu avea niciodată doi șilingi legați, și Angus Whitley era cel mai inutil prieten al lui Philip. Poate altă dată. Caut pe cineva.

– Pe cine? Philip veni lângă el când începuse să se îndepărteze. Te pot ajuta să-l găsești.

Jack îl privi cu ochii mijiți.

– De ce ești așa binevoitor în seara asta?

– O dragoste frățească reînnoită.

– Nu, serios, de ce?

Jack trecu de masa de hazard. Nici o strălucire de păr de culoarea mahonului nu-i atrase atenția.

– Poate în seara asta te supraveghez eu.

– Poftim?

Abia putea fi atent la ce spunea Philip. Ea chiar nu era aici? Cu siguranță, i-ar fi spus seara trecută dacă plănuia să stea acasă.

– Ca să te păzesc de vreo situație ciudată cu oameni care nu-ți doresc compania.

Se uită perplex la fratele lui și în sfârșit descifră expresia lui Philip.

Despre ce vorbești?

Privirea lui Philip alunecă spre stânga și își coborî vocea:

- Sophie știe despre Lucinda.

- Poftim? Cei aflați la o masă din apropiere se uitară la el din cauza exclamației sonore. Jack își coborî vocea. Nu este nimic de știut!

Philip ridică mâinile în semn de protest.

- Ea m-a întrebat. Oricine i-a spus că te însori cu Lucinda, n-am fost eu.

- Și tu ai negat? șopti el dur. Nu sunt logodit cu Lucinda, nu am fost niciodată și, dacă tu i-ai spus că sunt, Dumnezeu să te ajute, Philip...

Fratele lui își coborî mâinile.

- O negi? Când propria mamă a zis că este adevărat? Ware, toată lumea crede că ești logodit cu Lucinda de ani întregi...

Înjurând, Jack se întoarse și plecă. Philip se răsuci pe călcâie, părând să înțeleagă că discuția lor era prea publică. Cum ajunseră într-un loc mai liniștit, Jack se întoarse spre fratele lui.

- Ți-am spus că este un zvon nefondat, indiferent de ce își dorea mama, zise el printre dinți. Logodna asta a fost pusă la cale de ea și de Lady Stowe. Nimeni nu i-a cerut Lucindei părerea, și se pare că fata preferă să plece spre Egipt decât să se mărite cu un boșorog plictisitor ca mine.

Philip zâmbi încântat.

- A zis ea asta? Mereu mi-a plăcut de Lucinda.

- Și fericit te trimit și pe tine în Egipt, ca să nu te mai întorci niciodată, dacă i-ai spus lui Sophie că mă însor cu altă femeie. Jack se uită urât la el. Sunt îndrăgostit de ea, dracu' să te ia! Și ea mi-a spus că mă iubește. Dacă ai stricat asta, Philip, dacă i-ai frânt inima spunându-i prostii... Dumnezeu îmi e martor, nu vei mai primi o monedă de la Ware, nici nu vei mai fi bine-venit pe vreuna dintre proprietățile mele.

- Îndrăgostit? Fratele lui chicoti spre el. Tu... îndrăgostit?

Se uită la fratele lui, care cândva îl admira și avea încredere în el, chiar și când erau băieți și Jack îi spunea povești cusute cu ață albă și povești de groază. Parcă avea un om diferit în fața lui, cineva care-l credea capabil să seducă o femeie cu promisiuni false, în timp

ce era logodit cu altă femeie. Cineva care nu-l credea în stare de sentimente mai profunde decât dezgustul față de jocurile de noroc. Propriul frate.

Înjură printre dinți. Era o pierdere de timp să-l certe pe Philip, când ar fi trebuit să o caute pe Sophie și să o asigure că totul era fals, că singurul adevăr dintre ei era ce îi spusese el în seara precedentă: că o iubea și că voia să se însoare cu ea. Sophie era tot ce conta pentru el, nu dezaprobarea mamei lui și nu aversiunea fratelui său.

– Las-o baltă!

Trecu de fratele lui, dar Philip îl prinse de braț.

– Ware. *Jack.*

Se opri, privind rece spre mâna de pe mâneca lui. Philip îi dădu drumul și făcu un pas în spate.

– Nu știam.

– Cum ai fi putut, când nu-ți păsa decât că ți-am stricat planul de a o face amanta ta?

Fratele lui se îmbujoră la replica lui sarcastică.

– Dacă are vreo importanță, chiar țin la ea. Când ai luat-o de aici, nu știam ce intenționai și mi-am făcut griji pentru ea.

Jack îl privi plin de dispreț.

– Ai o manieră ciudată de a-ți demonstra afecțiunea și preocuparea.

– Aș putea să spun același lucru despre tine, replică Philip. Jack se smuci, și fratele lui mai făcu un pas în spate. Chiar o iubești?

– Cu disperare. Ezită. I-am cerut să se mărite cu mine.

Philip oftă.

– Bănuiesc că a acceptat.

Jack încuviință o dată din cap, neputând să vorbească. Fratele lui păru să pălească pentru o clipă, apoi inspiră adânc și își îndreptă umerii.

– Din moment ce nu ne pricepem nici unul la asta, bănuiesc că ar fi bine să cooperăm. Măcar unul din noi să fie fericit. Haide, te ajut să o găsești!

Capitolul 27

Sophie nu voia să fie singură.

După ce Philip îi confirmase ceea ce văzuse Georgiana, primul gând fu să se ducă acasă, să se bage în pat, să-şi tragă păturile peste cap şi să stea tot restul anului acolo. Cum de se putuse înşela aşa în privinţa lui Jack – atât de incredibil de prostească? Cum reuşise el să o mintă şi să o păcălească atât de strălucit? Tot ce făcuse el fusese făcut special pentru a lucra la slăbiciunile ei, demontându-i regulile una câte una, până când îi făcuse lumea bucăţele. Cât ar fi continuat să o farmece ca să aibă acces în patul ei? Îşi apăsă o mână peste abdomen şi îşi zise că adevărata întrebare era cât ar fi continuat ea să-l creadă.

Dar să se târască în patul ei nu ar fi făcut decât să-i reamintească şi mai mult de Jack şi de cum o ţinuse acolo şi-i şoptise că o iubea. S-ar gândi doar la cum se simţise corpul lui mare lângă al ei, mişcându-se deasupra ei, şi asta i-ar face suferinţa şi mai profundă.

Soluţia era să facă ceva să-şi ţină mintea ocupată. Când Sophie ieşi din mica încăpere privată, inima îi era bucăţele, dar era din nou hotărâtă. Luă un pahar de vin de la un chelner şi inspectă încăperea, apoi dădu cu ochii de Anthony Hamilton, care stătea singur cu un pahar în mână.

Domnul Hamilton era unul dintre cei mai cunoscuţi domni de societate. Era moştenitorul unui conte, dar refuza să se folosească de titulatură. Zvonurile spuneau că avea legături cu jumătate dintre doamnele din aristocraţie, şi era un mister pentru toată lumea cum de nu fusese provocat pentru nici una dintre acele aventuri. Era enigmatic şi rezervat, genul de bărbat despre care toată lumea părea să vorbească, dar cu care nu vorbea nimeni.

Dar, cel mai important pentru scopurile lui Sophie, juca nemilos, şi nici o sumă nu era prea descurajant de mare pentru el. Stomacul ei fremăta în timp traversa încăperea spre el. Auzise că o dată pariase tot ce avea, inclusiv hainele de pe el, la masa de hazard – şi câştigase.

În mod normal, evita să joace cu oameni care tolerau genul ăsta de risc, dar în seara asta avea nevoie de ceva care să o distragă. Ori avea să câștige mult, salvându-și rana deschisă de pe suflet, ori avea să piardă mult, și așa urma să aibă un lucru mai important despre care să-și facă griji decât duci frumoși și mincinoși.

- Bună seara, domnule!

Făcu o reverență adâncă în timp ce domnul Hamilton ridică privirea, cu sprâncenele lui întunecate ridicate de surprindere. Urmărea jocul la o masă de hazard din apropiere, cu o privire calculată.

Acum, se ridică.

- Bună seara, doamnă Campbell.

Nu fuseseră niciodată prezentați, și stomacul ei zvâcni din nou când ea își dădu seama că el știa cine era ea.

- Sper să-mi iertați îndrăzneala, zise ea cu un zâmbet strălucitor, dar mi s-a spus că sunteți de departe cel mai bun jucător de pichet din Londra.

El zâmbi.

- Compliment, doamnă? Sau condamnare?

Ea râse.

- Admirație! Este adevărat?

- Eu nu vă pot răspunde la întrebare. Nu am jucat cu toată lumea din Londra. Își înclină un pic capul. Nu am jucat *cu dumneavoastră*.

Era deschiderea pe care ea o voia. Inima îi bătu puternic, avertizând-o. Sophie își lărgi zâmbetul și ignoră avertismentul.

- Poate doriți să remediați asta?

Păru amuzat. Gura i se curbă într-un zâmbet reticent, care nu se oglindea niciodată și în ochii lui.

- Ce mizăm?

- Zece guinee un punct.

Punctarea la pichet putea să varieze enorm. Sophie știa că risca o mie de lire, dacă nu chiar mai mult.

Dar pichetul fusese jocul preferat al tatălui ei. Când pierdea, pierdea la alte mese. Sophie învățase să joace pichet pe când era doar o copilă. Era un complicat joc de strategie și abilitate, nu doar de noroc la cărți, și avea să-i solicite întreaga atenție – fix ce dorea. Avea și potențialul de a-i oferi o răsplată frumoasă.

Domnul Hamilton întinse o mână.

- După dumneavoastră, doamnă.

Localiză o masă mică în partea din spate a încăperii, protejată de priviri de câțiva dintre faimoșii palmieri de la Vega. Un servitor le aduse un pachet nou de cărți, și Sophie puse vinul deoparte.

Câștigă tăierea și alese să împartă ea mână. Amestecă de câteva ori cărțile, amintindu-și de ce zicea tatăl ei, cum că acestea nu erau complet amestecate până nu le amestecai de câteva ori. Domnul Hamilton o privea cu un mic zâmbet de amuzament. Împărți prima mână, și începură să joace.

Într-o partidă de pichet se jucau șase mâini. După un început prost, ajunse aproape la egalitate la capătul celei de a cincea mâini. Avusese dreptate în legătură cu el; avea nevoie de toată concentrarea ca să joace contra domnului Hamilton. Juca cu cea mai rece detașare pe care ea o văzuse vreodată, în ciuda faptului că stătea în scaun de parcă abia se sinchisea.

Se pregătea să împartă ultima mână, când un valet veni la domnul Hamilton, se aplecă și-i murmură ceva. El păru uimit, apoi se ridică de pe locul său.

– Scuzele mele, doamnă Campbell. Trebuie să plec un moment.

– Desigur. Puse cărțile jos. Vă veți întoarce să terminăm partida?

El ezită.

– Cred că da. Zâmbi scurt. *Sper* că da.

Sophie se întinse după vinul ei. Ori juca mai bine ultima mână, ori mult mai rău. Scorul ei nu ajunsese încă la o sută de puncte, ceea ce însemna că pierderea ei – dacă pierdea – avea să fie mai mică decât dacă juca suficient de bine cât să ducă scorul la o sută, dar tot pierdea. Sophie juca rareori pentru a pierde, dar uneori asta era tactica corectă. Își analiza probabilitățile când domnul Hamilton trase scaunul.

– Bună seara, zise vocea greșită.

Ea tresări în scaunul ei. Nu era domnul Hamilton, ci bărbatul pe care încercase toată seara să-l uite. Îmbrăcat impecabil în haine de seară, era orbitor de frumos – ca întotdeauna. Gâtul i se strânse când el îi zâmbi, așa al naibii și fermecător de îndurerat, când ea știa că era cel mai rău soi de mincinos.

– Te-am căutat, adăugă Jack.

Ea flutură o mână, salutându-l batjocoritor.

– Aici sunt. Ce vrei?

– Să vorbesc cu tine, Sophie...

– Nu! izbucni ea. Nu vreau să te văd în seara asta, darămite să mai și vorbesc cu tine.

Jack se opri.

– Ai dreptate să fii supărată.

Orice tresărire de speranță că fusese cumva o incredibilă neînțelegere muri în explozia unei flăcări.

– Mă scuzați, domnule. Momentan, sunt angajată într-o partidă, zise ea acid, sperând să-i dea peste nas cu dublul sens al cuvântului. Tovarășul meu se va întoarce în curând, și eu doresc să continui jocul de pichet cu el.

– Te referi la Hamilton? Jack se aplecă, sprijinindu-și un cot pe masă. Ochii lui erau de un albastru așa moale, că fu nevoită să se uite în altă direcție. Nu se va întoarce.

– Poftim? Se uită dincolo de el, alarmată și supărată. De ce nu? Ce i-ai făcut?

– Nimic. Philip discută cu el. Luă pachetul de cărți din mijlocul mesei. Joacă o mână cu mine, în schimb. Privi spre ea. Mi s-a spus că asta fac oamenii aici.

Sophie simți cum chipul îi ia foc.

– Nu cu mine.

– De ce nu? Tăie cărțile și le amestecă. Am exersat. Nu voi pierde fiecare mână – de data asta.

Ea forță un zâmbet.

– Știi foarte bine de ce nu.

– Oh? Amestecă din nou cărțile, cu privirea lui enigmatică ațintită asupra ei. Explică!

Lui Sophie îi era dificil să-și păstreze calmul. Era suficient de rău că trebuia să-l vadă aici, unde ea trebuia să fie, dar unde el venise fără vreun scop anume. Era suficient de îngrozitor că trebuia să și-l închipuie cu soția lui, o făptură minunată, elegantă, cu rang și familie, potrivită să fie ducesă. Nu putea să stea în fața lui și să se poarte de parcă nimic din toate astea nu contau, de parcă el nu îi străpunsese inima cu o țepușă.

Nu mai putea să suporte – nu acum.

– Domnul Dashwood m-a avertizat în mod special să nu mă asociez cu dumneavoastră, Excelență!

I se adresase oficial pentru a-i reaminti care era poziția lui. Și a ei.

– A, da? El încuviință din cap înțelept. Dashwood m-a avertizat și pe mine în privința ta. Dar de data asta nu va interveni. Nu-ți face griji, nu-ți vei pierde calitatea de membru dacă joci o mână cu mine.

Ea era la un pas de a face un lucru de neiertat – să facă o criză de nervi, să-i smulgă cărțile și să i le arunce în față, ba chiar să izbucnească în lacrimi.

– Pleacă, zise ea. Te rog.

– De ce?

– Pentru că nu este un loc decent pentru un om de statutul tău, zise ea pe același ton jos și dur.

El privi peste umăr.

– În momentul acesta, un conte joacă hazard, dacă asta contează așa mult pentru tine.

Ea apăsă cu degetele peste podul nasului.

– Te rog.

– Sophie. Vorbi moale. Dă-mi voie să explic. Știu ce ai auzit...

– Jack, zise ea istovită, s-a terminat. Este mai bine așa.

El oftă.

– Atunci, joacă!

Împărți cărțile pentru o rundă pe pichet, cu o dexteritate surprinzătoare.

– Nu în seara asta.

Împinse scaunul în spate și se ridică. Unde se dusese domnul Hamilton? Trebuia să apară un cunoscut care să o salveze. Poate că asta era noaptea în care putea să îl cucerească pe Giles Carter; nu-l iubea, dar era un om bun. Poate că de asta avea nevoie – o despărțire clară și tăioasă de această iubire blestemată și sortită eșecului pe care o avea pentru ducele de Ware. Dacă juca cu domnul Carter, avea să-și umple gândurile și timpul. Trebuia să se întâmple asta. Nimic altceva nu o ajutase, dar, dacă se mărita cu Giles, avea să se forțeze se gândească doar la el, să țină la el. Avea să blocheze ferm orice gând legat de ducele de Ware și de felul cum o sărutase cândva, și râsese cu ea, și o făcuse să se topească de plăcere.

Jack așeză o serie de jetoane pe masă.

– Mizez cinci mii de lire pe mâna asta.

Ea simți un nod în stomac auzind suma. Mai mizase suma asta uriașă o dată, și ea pierduse – nu doar pariul, ci și inima ei.

Sophie știa că trebuia să se îndepărteze, dar, cumva, când deschise gura să spună asta, întrebă în schimb:

– Contra ce?

El se aplecă. Părul lui era de un auriu poleit în lumina candelabrului.

– Dacă câștig... te măriți cu mine, așa cum ai promis.

Rămase cu gura deschisă. Cum îndrăznea? Urma să se însoare cu Lady Lucinda Afton. Georgiana și Philip îi spuseseră asta.

– Ești de acord cu pariul? insistă el.

Se uită la cărți, apoi la el. O rănise și o mințise și acum trata totul ca pe un joc. Prea bine – putea și ea să facă la fel. Pichetul era un joc greu, și știa că el nu juca des. După o noapte de intensă bucurie, urmată de o zi de teribilă tristețe, merita să câștige cinci mii de lire de la el. Se așeză și se întinse după cărți.

– Numai un nebun ar paria o căsătorie, dar, dacă ești suficient de nebun să riști cinci mii de lire, voi fi mulțumită să-i câștig de la tine. Își verifică cărțile. Am *carte blanche* și schimb cinci cărți.

Jack încuviință din cap.

– Chiar sunt nebun. Ar fi trebuit să îți spun despre Lucinda mai devreme...

Sophie nici măcar nu voia să audă numele celeilalte femei.

– Câte cărți schimbi?

El expiră zgomotos.

– Trei.

– Bănuiesc că nu ai menționat-o mai devreme de teamă că aș refuza să am o aventură cu un bărbat logodit. Și ai dreptate.

Sophie întoarse repede cărțile pe masă, suficient ca el să vadă că ea chiar avea *carte blanche*. Conducea deja cu zece puncte doar prin simplul fapt că nu avea deloc valet, damă sau popă.

– Nu am menționat pentru că *nu* eram logodit cu ea, zise el.

– Oh? Alese cinci cărți din mână, le puse deoparte și mai trase cinci din cărțile care se aflau încă în pachet. Era o mână bună, după cum se așteptase, cu multe cărți mari. E un pic ciudat faptul că propria familie crede că ești logodit.

Jack aruncă trei cărți din mână.

– Mama spera să mă căsătoresc cu Lucinda, dar doar asta a fost – speranța ei.

– Da? De asta ai mers cu ea astăzi la Gunter's la înghețată? Sophie făcu ochii mari în timp ce era atentă la cărțile ei. Nu avea să-l creadă așa ușor. Am un punct de șase.

Buzele lui Jack se strânseră într-o linie.

– Bine, zise el tăios, recunoscând că nu avea șase sau mai multe cărți de aceeași culoare.

Sophie adăugă un șase la scorul ei.

– A trebuit să discut cu ea și să mă asigur că Lucinda știa că nu exista nici o logodnă între noi, răspunse el. Mama ei îi spune de ani de zile că datoria ei este să se mărite cu mine...

Pe Sophie o ardeau ochii.

– Șase, zise ea rece.

Avea de la șapte la regină de treflă.

– Bun, zise Jack din nou, după o scurtă pauză.

Nu avea un șir mai lung de șase. Ea zâmbi fără să se uite în ochii lui.

– Asta-i repichet pentru mine.

Și încă treizeci de puncte, peste cele șaisprezece pentru șirul de șase. Era la șaizeci și două de puncte, înainte chiar ca meciul să înceapă.

– Lucinda abia aștepta să-mi spună că nu voia să se mărite cu mine, zise Jack pe un ton jos și insistent. Chiar spera, când am plecat din oraș acum câteva săptămâni, că nu mă voi întoarce niciodată și că ea nu va trebui să mă mai vadă. Fără voie, Sophie privi spre el. Arăta palid, dar ochii îi erau neclintiți. Și eu îmi doresc să nu ne fi întors niciodată de la casa Alwyn.

Răsuflarea ei se poticni. Și ea își dorise să fi putut rămâne în casa Alwyn, doar ei doi pentru totdeauna. Se forță să se uite înapoi la cărți.

– Dar ne-am întors, sublinie ea. Din cauza datoriei.

– Naiba să o ia de datorie! exclamă el cu îndârjire. Chiar crezi te-aș fi cerut de soție dacă aș fi fost logodit cu Lucinda?

Bărbia ei tremura, fără ca ea să poată opri tremurul.

– Philip a zis că ești logodit cu ea de ani de zile...

– Philip este un idiot, zise Jack.

Privirea i se încețoșă, și fu nevoită să clipească de câteva ori.

– A zis că ți-a fost frântă inima cu ani în urmă și că nu ți-ai revenit niciodată. A spus că te vei căsători din motive practice.

– Avea dreptate cu un lucru. Jack lăsă cărțile. Cred că este foarte practic să mă însor cu femeia pe care îmi doresc să o văd în fiecare dimineață când deschid ochii. Femeia cu suficient curaj și minte încât să vină la Londra și să se aștepte să trăiască din jucat cărți, dintre toate blestematele de lucruri pe care le poți face pentru a trăi. Femeia care ar coborî dintr-o trăsură și ar merge un kilometru și jumătate prin ploaie și noroi și apoi ar întreba unde se află temnița. Femeia pe care vreau să o am în brațele mele la baluri și la serate, pentru că mă va face să râd și să fac față plictiselii nesfârșite. Cred că a mă căsători cu tine este cea mai bună idee pe care am avut-o, pentru că se potrivește tuturor dorințelor mele. Te iubesc, Sophie – doar pe tine.

Sophie rămase tăcută, ceea ce era un lucru bun; mintea începea să îi lucreze frenetic. Prima dată când el o sărutase, ea fusese cea care-l invitase să facă dragoste cu ea. În Londra, ea încălcase promisiunea de a nu se revedea și-l căutase. Când ea îi ceruse ajutorul cu Philip, el făcuse mari eforturi pentru a rezolva situația. Nu îi ceruse el să-și reia aventura, ci ea îl invitase să împartă o trăsură și apoi să petreacă noaptea cu ea. În tot, el o urmase, și acum ea îl răsplătise crezând ce era mai rău despre el.

Se uită la el, la chipul lui perfect, la hainele lui elegante și la privirea lui intensă, neliniștită, care o urmărea. Puse lent cărțile jos.

Se gândi la unchiul ei, care admisese că nu reușise să-și găsească o soție pentru că nu avea așteptări. La Giles Carter, care părea așa eligibil și bun, dar încă era neînsurat, pierzându-și nopțile la mesele de joc. Și la tatăl ei, care renunțase la familie, poziție și avere pentru că o cunoscuse pe mama ei, rămânându-i alături la sărăcie și la boală, fără să spună vreodată un cuvânt de regret.

Era un mare noroc să găsească un bărbat pe care să îl iubească așa mult cum îl iubea pe Jack. Dacă Sophie știa ceva despre noroc, știa că nu trebuia irosit.

– Câștigi, zise ea, lovind cărțile și jetoanele de pe masă.

Jack se ridică și înconjură masa înainte ca acestea să ajungă pe podea. O săltă și o luă în brațe, capturându-i gura într-un sărut arzător.

Sophie crezu că avea să ia foc pe loc. Se arcui spre el, petrecându-și mâinile în jurul gâtul lui, ca să-l poată săruta și ea cu aceeași pasiune. El mârâi gutural și îi linse buza de jos până când ea deschise

gura. Degetele lui i se afundară în păr în timp ce sărutul se adâncea, până când ea nu mai știa nici măcar unde se aflau. În lumea ei, era doar Jack, și el o iubea – doar pe ea.

Își ridică în sfârșit capul și o strânse la piept. Sophie îi simți bătă ile rapide ale inimii lângă tâmpla ei.

– Bun, bolborosi Jack, respirând cu dificultate. Destul cu locul acesta!

Cu brațul încă în jurul taliei lui, se îndreptă spre hol, luând-o după el, cum mai făcuse. De data asta, Sophie îl urma de bunăvoie, aproape fugind ca să țină pasul cu el, agățându-se de haina lui pentru a se echilibra. Își dădu seama vag că oamenii se uitau la ei – de fapt, se holbau uimiți –, dar, de data asta, nu-i păsa deloc. N aveau decât să se holbeze. Îi văzu pe Philip și pe domnul Hamilton stând la o masă, cu o sticlă de vin între ei; domnul Hamilton își ridică paharul în semn de salut, dar Philip nici nu se uită la ea.

– La naiba! zise Jack printre dinți.

Cu chipul negru de dezaprobare, domnul Dashwood venea spre el, urmat de Forbes. Sophie roși amintindu-și avertismentul pe care i-l dăduse domnul Dashwood.

– Vom fi certați.

– Nu mult, răspunse Jack, fără a încetini. Ajunseră în hol, și se uită cu o privire ducală la Frank, care făcuse ochii mari. Adu mantia doamnei Campbell și lucrurile mele.

Servitorul fugi să facă întocmai.

– Jack, domnul Dashwood m-a pus să promit că nu voi paria cu tine, șopti Sophie.

Jack încă o ținea lipită de el, de parcă îi era teamă să-i dea drumul. Inima i se umflă; nu avea de ce să-și facă griji. Nu avea să mai plece niciodată de lângă el, chiar dacă domnul Dashwood o dădea pe ușă afară și îi interzicea să mai vină.

– Așa a făcut? Slavă Cerului că l-ai ignorat! Jack ridică vocea când proprietarul clubului ajunse lângă ei. Dashwood.

– Excelență. Celălalt bărbat făcu o scurtă plecăciune. Putem vorbi?

– Nu, zise Jack. Plec.

Domnul Dashwood nu părea mulțumit, dar tonul rece și aristocratic al lui Jack tăia orice ripostă. Privirea proprietarului trecu la Sophie, care știa că fața ei avea vreo patru nuanțe de roz.

– Doamnă Campbell. Sper că nu ați uitat de înțelegerea noastră.

– Nu, domnule. Dar trebuie să vă asigur că nu am pierdut nici un pariu cu Excelența Sa în seara asta...

– Dimpotrivă, a câștigat tot ce am. Jack îi dădu în sfârșit drumul, ca ea să-și ia mantia de la Frank și să o pună pe umeri. Îmi puteți șterge numele din registre. Îl puteți șterge și pe al doamnei Campbell. Dacă dorește să rămână membru, va trebui să o treceți cu noul ei titlu, ducesa de Ware.

Asta opri replica lui Dashwood, oricare ar fi fost aceasta. Chipul lui îngheță undeva între dezaprobare sumbră și uimire. Jack se uită peste el.

– Forbes, vreau o trăsură. Acum!

– Da, Excelență.

Fără să se uite la angajatorul său, Forbes trecu rapid pe lângă ei și ieși.

Sophie încropi un zâmbet.

– Vă mulțumesc, domnule Dashwood. Am fost foarte mulțumită să fiu membru al clubului dumneavoastră. Dar cred... Privi spre Jack, a cărui expresie se înmuie când se uită la ea. Cred că am terminat cu pariurile, adăugă ea. Îmi cer scuze pentru orice agitație creată.

Domnul Dashwood își recăpătase aplombul.

– Mi se pare că v-ați jucat cărțile excepțional, doamnă. Vă urez să fiți fericită!

Cu o privire ironică, se întoarse și plecă, exact când Forbes se grăbea înapoi, spunându-le că trăsura îi aștepta. Frank îi dădu lui Jack pălăria și haina sa, și el și Sophie ieșiră pe ușa clubului Vega – poate pentru ultima dată, se gândi Sophie tresărind. Ca ducesă, ar fi fost de neînchipuit să joace – și nu avea nevoie de bani. Urma să aibă multe de învățat despre noua ei viață.

Jack o ajută să urce în birjă, apoi urcă lângă ea, dar, în momentul în care birja porni, el o trase în poala lui și își petrecu brațele în jurul ei.

– Mult mai bine, mârâi el, lipindu-și buzele de gâtul ei.

– Vom fi scandaloși, zise ea suspinând, înclinându-și capul ca el să o poată săruta din nou.

– Vom fi fericiți, ceea ce va omorî repede bârfele.

El îi desfăcu mantia și o dădu la o parte, ca să-și poată strecura brațul în jurul taliei ei.

– Jack. Se întoarse cu fața spre el. Unchiul meu a venit să mă viziteze. Căpcăunul a murit, și unchiul meu vrea să fim în relații cordiale. Este... este lord... vicontele de Makepeace.

El nici măcar nu clipi auzind că ea avea legături aristocratice.

– Va fi bine-venit atâta timp cât se poartă cordial.

– Dar... nu înțelegi? Nu mai sunt o nimeni, fără familie. Nu aș fi pronunțat niciodată numele Makepeace cu voce tare cât trăia bunicul meu, dar unchiul Henry... ei bine, el pare bun, ca tatăl meu.

Jack îi atinse buzele cu un degete.

– Sophie. M-ai înțeles greșit. Nu-mi pasă dacă familia ta este de rang regal sau dacă te tragi din jucători de cărți itineranți. Te vreau. Te iubesc. Unchiul tău, orice alt membru al familiei și orice prieten sunt bine-veniți în casa mea atâta timp cât tu vrei să-i inviți.

– Jucători de cărți itineranți? Își dădu ochii peste cap și zâmbi. Societatea nu ar accepta niciodată o asemenea ducesă.

– Să îi ia naiba pe toți! zise el. Ai o rochie în care să te măriți?

– Păi... da, dar ar trebui să iau una mai bună...

– Am licența specială în buzunar. Încuviință din cap când o auzi icnind de uimire. Am mituit fiecare funcționar din Colegiul Avocaților Civili până l-au eliberat. Avem nevoie doar de un preot și de o biserică. Mâine e bine?

– Cu siguranță, un duce nu se căsătorește în așa mare grabă! Se îndepărtă de el, suficient cât să-i vadă chipul. Și nu mai de mult de azi-dimineață se zice că erai logodit cu altcineva.

– Se zice, sublinie el. Doar de către mama mea, care nu avea dreptate.

– Cu toate astea, ai fi putut să mă avertizezi, zise ea ca reproș. Urma să te bat la pichet și să-ți câștig banii, doar ca să plătești pentru suferința pe care am simțit-o când Philip mi-a spus despre ea. De ce nu mi-ai zis...?

– Știam că am să câștig doar dacă mă voiai. Îi opri întrebarea cu un sărut. Și n-ar trebui să mai asculți vreodată de ce spune Philip. Am promis că voi avea grijă de Lucinda după ce a murit tatăl ei, când ea era doar o copilă. Mama mea a hotărât că ar trebui să mă însor cu ea, nu eu.

– Philip a zis că este o fată isteață, drăguță...

Jack zâmbi, lipindu-și fruntea de a ei.

– Este. Suficient de isteață cât să vrea să meargă în Egipt și să descopere antichități, în loc să se mărite cu un duce bătrân și bățos.

Sophie ridică din sprâncene, neputându-se împiedica să zâmbească.

– Tu?

El îi adresă zâmbetul acela păcătos al lui, cel despre care ea era din ce în ce mai sigură că îi era rezervat doar ei.

– Mă tem că da.

Ea râse, și el zâmbi, apoi o trase spre el până când ea era în poala lui, lipită de pieptul lui.

– Știi la ce m-am gândit pe drumul ăla lung, lung spre casa Alwyn? murmură el pe ceafa ei.

– Ai zis... Vocea ei se întrerupse când mâinile lui alunecară pe coapsele ei, peste abdomenul ei, ca să se oprească pe sâni. Ai zis că voiai doar să-i dai o lecție lui Philip...

– Hmm? Oh, da. Lecția a fost că nu trebuie să intervină când te seduc. Îi dădu la o parte de pe umăr rochia cu o mână și îi sărută cu gura pielea dezgolită.

Sophie se cutremură.

– Ăsta a fost planul tău?

– Plan? El râse ușor. Nu aveam nici un plan. Oricât de mult am încercat, nu am reușit să-mi scot acea dorință din minte. Absolut deloc. Nici măcar când purtai rochia unei servitoare și aveai pânze de păianjen în păr.

Ea se gândi la acel moment, când el trecuse așa aproape de ea, și corpul ei luase foc.

– Ai știut atunci că te voiam? șopti ea, lăsându-și capul pe spate, în vreme ce mâinile lui păcătoase o răvășeau.

Mâinile lui se opriră.

– Cred că vom locui în casa Alwyn, zise el după o clipă. O umplem cu copii, râsete și fericire, ca într-o zi strănepoții noștri să exploreze podul și să se minuneze de cât de mult și-a iubit soția al nouălea duce. O sărută pe ceafă, zăbovind cu buzele acolo. Viitoarea mea ducesă.

– Jack. Ea scoase un mic suspin. Viitorul meu duce.

– Până la final, fu el de acord.

Epilog

Șase săptămâni mai târziu

– Stai nemișcată, Sophie.

– Stau nemișcată.

– Nu, zise el, cu o cută de exasperare pe frunte, nu stai. Mâinile tale mângâie corsajul, și asta mă înnebunește.

Sophie râse.

– Așa?

Trecu cu degetele peste sâni, arcuindu-și spatele în timp ce făcea asta.

Ochii soțului ei rămaseră pironiți la mâna ei. Pentru o clipă, ea crezu că el avea să acționeze după dorința pe care i-o putea citi pe chip, dar, după un moment, el clătină din cap și reveni la schița lui.

– Tu mi-ai cerut să te desenez.

Ea zâmbi. Așa era, dar el era cel care-i ceruse să se sprijine pe canapeaua din bibliotecă într-o poziție seducătoare. Fustele erau ridicate, expunându-i picioarele goale, și părul era desfăcut și îi cădea peste brațul canapelei. Faptul că stătea întinsă aici o făcea să se gândească la prima ocazie când el făcuse dragoste cu ea și la cât de ușor o putea face din nou, acum că erau căsătoriți.

Dar era adevărat că ea îl încurajase să deseneze.

– Am sugerat să mă desenezi doar pentru că am fost singuri în Alwyn în ultima lună, sublinie ea. Dacă nu cumva vrei să-l desenezi pe Wilson în timp ce lustruiește argintăria, eu sunt singura persoană care poate poza pentru tine.

– Nu mă interesează să-l desenez pe Wilson sau pe oricine altcineva lustruind argintăria.

Părul lui auriu îi căzu peste ochi în vreme ce ștergea ceva. Atât de mult îi luase să-l convingă că nu ar fi ridicol să încerce din nou să deseneze. Dar, odată ce luase creionul și hârtia, reticența lui

dispăruse, și expresia de pe chipul lui deveni hotărâtă și absorbită. Iar ea își simțise inima așa plină, că ar fi putut să explodeze.

– Nu? Zâmbi larg. Asta îmi strică planurile de a lustrui fructiera de argint a mamei tale fără haine pe mine.

Creionul lui se opri. Jack trase aer în piept și privi spre ea.

– Ești pe cale să fii sedusă, doamnă. Și sortită să nu fii niciodată desenată, ca nimeni altcineva să te poată vedea.

Sophie râse din nou. Își încrucișă picioarele, îndepărtându-și fustele ca el să îi poată vedea degetele de la picioare cum se mișcă jucăuș. Jack scăpă pe podea caietul de schițe și creionul și traversă camera dintr-un pas, lăsându-se în genunchi lângă ea.

– Fetișcană fără inima, murmură el. Să-ți provoci bietul soț așa...

Ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

– Îmi cer umil scuze. Cum să-l consolez?

– Oh, nu, eu te voi răsplăti. Ai grijă ce-ți dorești, draga mea... Mâna lui îi cuprinse glezna și alunecă în sus pe picior. Te desenam goală, și acum aș vrea să te văd așa.

Sophie suspină, apoi râse, și iar i se tăie răsuflarea când el își coborî capul și o sărută la baza gâtului. Îi strânse fără cuvinte capul la pieptul ei, îmbrățișând valul de căldură care îi parcurgea corpul. Ambele lui mâini erau sub fusta ei acum, urcând, și ea fu străbătută de un fior. Cinci săptămâni de căsătorie nu-i diminuaseră dorul după atingerea lui. Toate celelalte lucruri din noua ei viață i se păreau încă ciudate – de la privirea rece a soacrei la noua ei garderobă splendidă, la felul cum se înclinau servitorii în fața ei –, dar, când erau doar ei doi, ea și Jack, totul era fix așa cum trebuia.

Se auzi un ciocănit la ușă. Wilson intrase într-o dimineață peste ei, chiar când Jack o săruta pasional în camera pentru micul dejun, așa că acum nu mai intra niciodată într-o încăpere fără să bată la ușă. Sophie aprecia asta, chiar dacă lui Jack, care avusese servitori toată viața lui, nu i se părea necesar așa ceva.

De data asta, amândoi ignorară ciocănitul, dar, o clipă mai târziu, se auzi din nou. Când se repetă și a treia oară, Jack înălță capul, cu ochii fulgerând de iritare, și zise:

– Da?

Sophie, cu rochia deranjată, stătea întinsă și tăcută pe canapea, ascunsă vederii, când majordomul deschise ușa.

– Excelență, o tânără femeie insistă să o vadă pe ducesă. Numele ei este Lady Georgiana Lucas.

Sophie sări, și Jack o mângâie pentru a o liniști.

– Este destul de agitată, Excelență, adăugă Wilson. Spune că este urgent.

Sophie îl prinse de încheietură, cuprinsă de o neliniște lipsită de cuvinte. Mușchii maxilarului lui Jack se încordară.

– Condu-o în salonul albastru și spune-i că ducesa va sosi în curând.

– Prea bine, domnule.

Ușa se închise cu un clic, și Sophie se ridică de pe perne.

– Ce o căuta Georgiana aici?

– Chiar, ce o căuta?

Jack se uită cu tristețe cum ea își rearanjă corsajul. Sophie clătină din cap.

– Nu ar veni niciodată fără să mă anunțe – cu atât mai puțin aici. Doar dacă nu este ceva cu adevărat urgent. Ce poate fi?

– Necazuri cu logodnicul, ghici el, ajutând-o, fără tragere de inimă, cu nasturii.

– Poate.

Sophie se îndoia. Lord Sterling ar trebui să facă ceva realmente îngrozitor pentru a distruge respectul pe care Georgiana i-l purta, și nu părea așa prost. Sophie îl cunoscuse în sfârșit pe evazivul viconte după căsătoria ei cu Jack; după cum se așteptase, obiecțiile lui Lady Sidlow legate de compania lui Sophie se topiseră în clipa în care Sophie o depășise ca titlu. Lord Sterling venise în vizită în casa Ware cu Georgiana, și era imaginea perfectă a unui seducător suav. Își exprimase invidia că Jack reușise să o ducă pe Sophie la altar în câteva zile, în timp ce fratele Georgianei, contele de Wakefield, tărăgănase o eternitate negocierile pentru aranjamentele nunții lor. Sterling o ținuse pe Georgiana de mână și arătase ca un bărbat îndrăgostit.

– Familia, fu ideea următoare a lui Jack.

Sophie clătină din cap. Georgiana știa că familia ei era excentrică și uneori rigidă – și râdea de ea cu afecțiune.

– Nu-mi pot imagina ce a adus-o în fugă la Chiswick.

– Deci presupun că nu vă pot ține despărțite. Jack o trase mai aproape și o sărută cu putere. Du-te, draga mea! Voi sta aici și voi lucra la schița mea.

– Fără ca eu să-ți pozez?

Se arătă dezamăgită în timp ce-și strângea părul într-o coadă. Soțul ei îi făcu cu ochiul și îi dădu drumul.

– Am imaginea fixată în minte.

– Am ceva pe mine în schița asta pe care o vezi în capul tău? întrebă ea râzând.

– Nimic. Își luă creionul și caietul. Vino repede înapoi și dă-mi voie să-mi împrospătez memoria.

Clătinând din cap și zâmbind, Sophie se grăbi spre Salonul Albastru. Spre deosebire de prima dată când o văzuse, astăzi, încăperea strălucea ca un safir în lumina soarelui care intra prin ferestrele înalte. În grădină, era o avalanșă de culori, și doar faptul că intră în cameră o făcu să zâmbească. Dar zâmbetul i se stinse repede când Georgiana se întoarse spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

Georgiana traversă repede încăperea. Arăta sălbatic, cu ochii roșii, părul atârnând într-o coadă împletită și mantaua îmblănită închisă greșit.

– Trebuie să te întorci în oraș cu mine, Sophie. Este vorba despre Eliza.

Inima i se opri. Eliza ar trebui să fie acasă, cu noul ei soț. La două săptămâni după ce Sophie se căsătorise cu Jack, Eliza devenise contesa de Hastings, radiantă și îmbujorată de fericire. Cele trei prietene avuseseră un moment minunat de fericire, reflectând la cât de magnific se aranjaseră lucrurile pentru fiecare dintre ele. În urmă cu doisprezece ani, jucând ilegal cărți la doamna Upton, Sophie nu ar fi ghicit niciodată că aveau să găsească asemenea fericire, în același timp.

– Ce s-a întâmplat cu Eliza?

– Nu știu, strigă Georgiana, frângându-și mâinile. Nu a spus, și Lady Sidlow nu-mi dă voie să plec de una singură. Îmi pare așa rău că dau buzna peste tine, când tu și Ware sunteți așa relaxați și fericiți departe de Londra, dar nu am la cine să apelez! Te rog, Sophie. Trebuie să o găsim.

– Să o găsim? repetă Sophie ascuțit. Explică-mi, Georgiana!

Prietena ei trase aer în piept.

– În urmă cu două zile, am văzut-o pe Eliza la balul Montgomery. Era radiantă, fericită și părea întruchiparea fericirii. Chiar

am văzut-o dansând cu Hastings, și jur că se uitau unul la altul cu stele în ochi. Dar în dimineața asta... Se întrerupse și căută în geantă. Mi-a trimis asta.

Sophie luă biletul mototolit și recunoscu caligrafia Elizei. Citi cele două propoziții scrise, apoi le reciti. Uimită, se uită la Georgiana.

Georgiana încuviință cu seriozitate din cap.

– Și-a părăsit soțul. Și nimeni nu știe unde s-a dus.